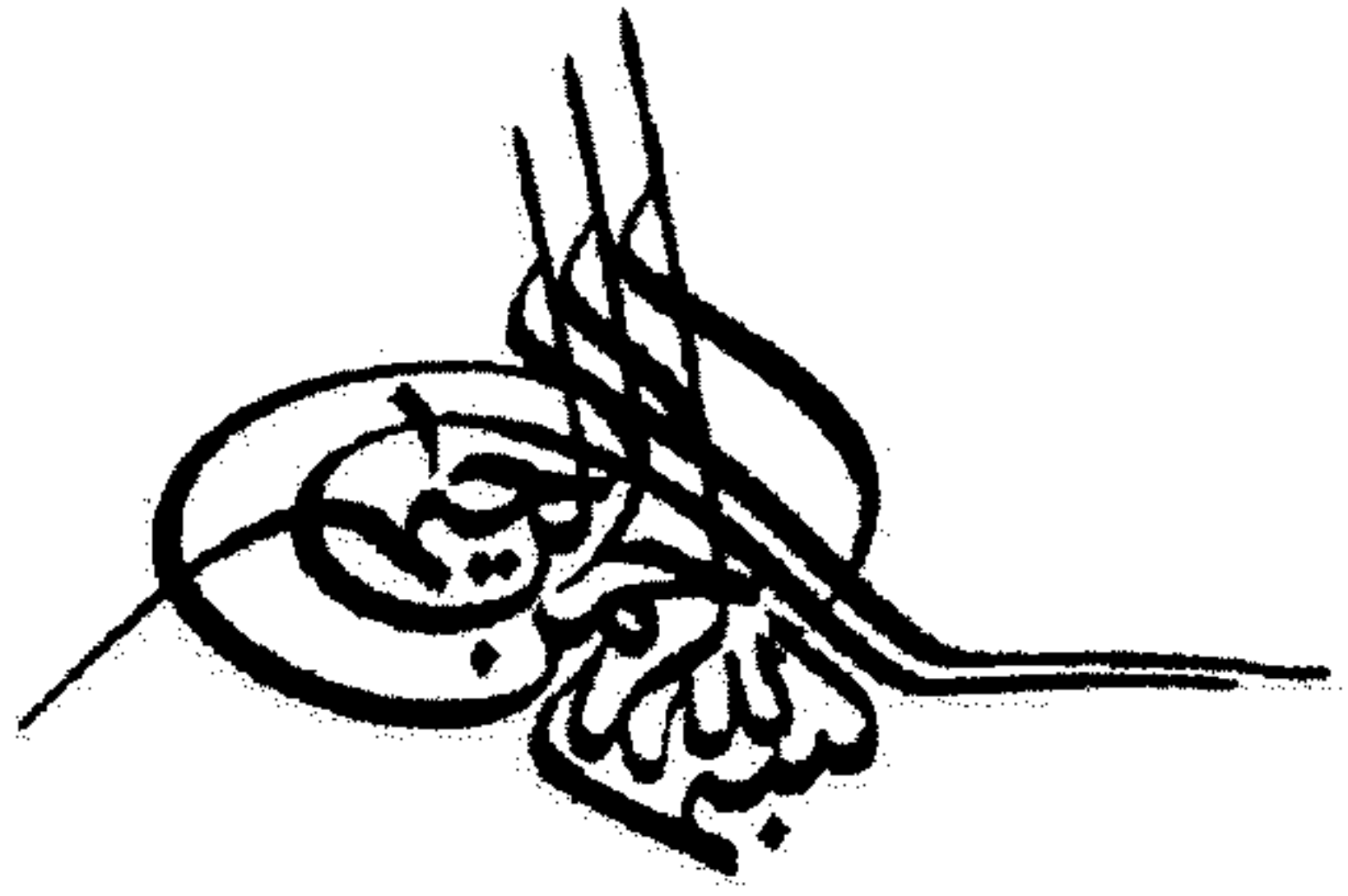

مجموعه
روایات
مهاجران

روایت مهاجران

حکومت جهانی حضرت مهاجران

تقدیر بہ ساحت مقدس
حضرت مولانا صاحب الزمان، ارواحنا لہ الفداء

دولت کریمه

نحوه تاسیس حکومت جهانی حضرت مهدی (عج)

عنوان و نام پدید آور : دولت کریمه: حکومت جهانی حضرت مهدی (عج) / نویسنده واحد پژوهش موعود، مؤسسه فرهنگی موعود.

مشخصات نشر : تهران: موعود عصر (عج)، ۱۳۸۷.

مشخصات ظاهری : ۱۵۵ ص: ۱۹/۵ × ۹ س.م.

شابک : ۹۶-۲۹۱۸-۹۶۴-۹۷۸

وضعیت فهرست نویسی: فیبا

یادداشت : عنوان دیگر: دولت کریمه (چهل حدیث).

یادداشت : کتابنامه به صورت زیر نویس

عنوان دیگر : دولت کریمه (چهل حدیث).

موضوع : محمد بن حسن (عج)، امام دوازدهم، ۲۵۵ ق. --

موضوع : مهدویت -- احادیث.

موضوع : احادیث شیعه -- قرن ۱۴.

موضوع : اربعینات -- قرن ۱۴ ق.

شناسه افزوده : انتشارات موعود عصر (عج).

رده بندی کنگره : BP ۲۲۴/۴/د۹۳ ۱۳۸۷

رده بندی دیویی : ۲۹۷/۴۶۲

شماره کتابشناسی ملی : ۱۱۸۶۱۲۴

دولت کریمه (نحوه تاسیس حکومت جهانی حضرت مهدی (ع))

نویسنده: واحد پژوهش موعود

نویسنده: گروه پژوهش مؤسسه فرهنگی موعود

ناشر: موعود عصر (عج)

سال و محل نشر: تهران، ۱۳۸۷

شابک: ۹۶-۲۹۱۸-۹۶۴-۹۷۸

نوبت چاپ: اول

شمارگان: ۵۰۰۰

قیمت: ۱۲۰۰۰ ریال

نشانی: تهران، ص.پ: ۸۳۴۷-۱۴۱۵۵

شماره تلفن: ۸-۶۶۹۵۶۱۶۷

سخن ناشر

پس از انتشار کتاب «ظهور و قیام»، مجموعه «دولت کریمه» را تقدیم خانواده بزرگ موعودیان می‌کنیم.

شیرین‌ترین و خوشایندترین فصل از انتظار و مجاهدت دراز منتظران، فصل ظهور و قیام و بالاخره تأسیس دولت کریمه شریفه حضرت صاحب‌الزمان (ع) است. دولتی که از پس هزاره‌ها و هزاران دولت به غروب نشسته، تأسیس می‌شود تا مقصد و مقصود خلقت آدمی، بعثت انبیا و انزال کتب، جامه عمل بپوشد.

نمی‌دانیم کدام یک از ما ناظر بر این واقعه شگفت و مبارک خواهد بود، اما امیدواریم در آن عصر از میلیون‌ها و میلیارد‌ها شمع خفته و چشمان به خون نشسته در عصر غیبت و در آرزوی دیدار، یاد کنند.

این اثر را تقدیم ساحت مقدس حضرت مولانا
صاحب الامر (ع) می‌کنیم.

امید که مقبول طبع لطیفشان قرار گیرد. ان شاء الله.

ناشر

فهرست مطالب

۵	سخن ناشر.....
۹	طلیعه.....
۱۱	بخش اول: دولت حق.....
۲۷	بخش دوم: ویژگی‌های صاحب دولت حق.....
۴۳	بخش سوم: برکات وجود مقدس حضرت مهدی (ع).....
۶۹	بخش چهارم: دین در عصر حضور حضرت مهدی (ع).....
۷۱	اسلام، دین آخرین.....
۷۷	سنت.....
۷۹	سایر ادیان.....
۸۴	قرآن کریم.....
۸۸	اجرای احکام.....
۹۱	بخش پنجم: حکومت جهانی حضرت مهدی (ع).....
۹۹	پایتخت حکومت.....
۱۰۰	بازار، کارگزاران و وزراء.....

۱۰۴ خدمات حضرت مهدی (ع)

۱۲۰ داوری عادلانه

۱۳۱ قسط و بخشش

بخش ششم: زندگانی حضرت مهدی (ع) پس از

ظهور ۱۴۵

طلیعه

با گام‌های نبوت و ولایت از قلّه‌های حقایق بالا رفتیم
و با مشعل‌های هدایت و فتوت (جوانمردی) از حریم
هفت آسمان دفاع کردیم. ما شیران میدان نبرد و ابرهای
باران رحمتیم. در این جهان شمشیر و قلم در دست ما
و در آن سرای «لوح حمد» بالای سر ماست. فرزندان ما
جانشینان خدا در روی زمین، پیشوایان دین، هم پیمانان
یقین، مشعل‌های هدایت و کلیدهای کرم و سخاوت
هستند... روح‌القدس که جامه برگزیدگی بر قامت او
راست آمده، چون از او صفا و وفا سراغ داریم، هنگامی
که در گهواره آرمیده بودیم با او سخن گفتیم و او را از
میوه‌های نوبر بوستان خود برخوردار ساختیم... شیعیان
ما گروه رستگاران و طائفه پاکیزگان هستند، که بازو
و پشتیبان ما هستند و در برابر ستمگران یار و یاور ما

می‌باشند. به زودی چشمه‌های زندگی به روی آنها باز خواهد شد، پس از آنکه آتش فتنه‌ها خرمین زندگی را در شعله‌های خود فرو برد و آن روز پر شکوه پس از گذشت سال‌های «روضه» و «طاسین‌ها» است!^۱

از فرمایشات امام حسن عسکری (ع)

* * *

۱. بخارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۲۱.

بخش اول:

دولت حق

دولتی واسپس دولتی می آید، دولتی واسپس تمامی دولت‌ها می آید، عدالت واسپس همه بی‌عدالتی‌ها می آید.

برای هر دولتی وقتی است و برای دولت حق نیز وقتی معلوم، که تنها از آن، صاحب وقت آگاه است و تنها او می‌داند که در چه وقت و ساعتی صاحب دولتش را اذن خروج و قیام خواهد داد. اما این دولت هر وقت که مسجل شود، متعلق به همه مظلومان و ستمدیدگان عالم از هبوط آدم (ع) تا ظهور مهدی (ع) است؛ آنان که در همه طول تاریخ چشم به بخت بلند این دولت کریمه دوخته‌اند. گویی که ظهور این دولت انگیزه تاب و طاقت آنان در همه دوران بوده است.

بشارت همه انبیاء و توصیف آنها از دولت حق، به بشر انگیزه زایش و حرکت داده تا شاید روزی خود نیز شاهد جلوه کامل زیبای عدل خدا بر زمین باشد.

دولت کریمه

گردآوری مجموعه حاضر از بین روایات خاندان نبوت،
به انگیزه وصف زیبایی، عظمت، عدل و قسط بی نظیر این
دولت کریمه برای شما خواننده محترم است.

در بخش اول این کتاب به توصیف این دولت از قول
نبی اکرم (ص) و ائمه اطهار (ع) می پردازیم. امید که مورد
استفاده خوانندگان محترم آن قرار گیرد.

در آغاز قول خداوند تعالی را در قرآن کریم می بینیم که

فرمود:

«وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ
الصَّالِحُونَ»

گذشته از ذکر (تورات) در زبور نیز نوشتیم که زمین را
بندگان شایسته ام به ارث خواهند برد.^۱

امام باقر (ع) در ذیل این آیه شریفه می فرماید: «آنان، یاران
حضرت مهدی (عج) در آخر الزمان هستند».^۲

پیامبر اکرم (ص) می فرماید:

«أَبَشِّرُوا بِالْمَهْدِيِّ فَإِنَّهُ يَأْتِي فِي آخِرِ الزَّمَانِ عَلَى شِدَّةٍ وَزَلْزَلٍ»

۱. سوره انبیاء، آیه ۱۰۵.

۲. بنایع المودة، ج ۳، ص ۸۰.

يَسْعُ اللَّهُ لَهُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا؛^۱

مژده باد شما را به مهدی (ع)، زیرا که او در آخر الزمان به گاه سختی و رویدادهای بنیان برافکن ظاهر خواهد شد. خداوند گستره زمین را برایش آکنده از عدل و داد سازد.

«وَتُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ»^۲

و ما می خواهیم بر کسانی که در زمین ضعیف شمرده شده اند منت گذاریم و آنان را پیشوایان و وارثان قرار دهیم.

از همین جهت در تفسیر آیه شریفه از امیر مؤمنان (ع) چنین نقل شده است:

«هَمَّ آلُ مُحَمَّدٍ (ص)؛ يَتَعَثُّ اللَّهُ مَهْدِيَّهُمْ بَعْدَ جَهْدِهِمْ فَيُعِزُّهُمْ وَيُذِلُّ عَدُوَّهُمْ»^۳

مستضعفین در آیه، آل محمد (ص) هستند که خداوند مهدی ایشان را پس از (گذشت دوران) سختی و مشقت

۱. دلائل الامامة، ص ۲۵۰.

۲. سورة قصص، آیه ۵.

۳. غیبت شیخ طوسی، ص ۱۸۴.

دولت کریمه

آنها مبعوث می فرماید، پس او آنها را عزت داده و دشمن آنها را ذلیل و خوار می سازد».

پیامبر اکرم (ص) هم درباره دولت حق می فرمایند:

«هَذِهِ الْأُمَّةُ مَرْحُومَةٌ. فَمِنْهَا نَبِيُّهَا، وَمِنْهَا مَهْدِيُّهَا، بِنَا فَتُحَاحَ هَذَا الْأَمْرِ وَبِنَا يُخْتَمُ، وَ لَنَا مُلْكٌ مُوَجَّلٌ، وَ لَيْسَ بَعْدَ مُلْكِ، لِأَنَّ أَهْلَ الْعَاقِبَةِ وَ الْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ؛

این امت، امت مرحومه است که پیامبرش از خود او، و مهدی اش نیز از خود اوست. این امر به وسیله ما آغاز شده و به وسیله ما پایان می پذیرد. برای ما دولتی هست که در آینده مقدر است و پس از دولت ما، دیگر دولتی نخواهد بود. زیرا ما اهل عاقبت هستیم و عاقبت از آن پرهیزکاران است»^۱.

از امام باقر (ع) نیز در این باره روایت شده است:

«أَيُّهَا النَّاسُ؛ أَيُّنَ تَذْهَبُونَ، وَ أَيُّنَ يُرَادُ بِكُمْ؟!! بِنَا هَدَى اللَّهُ أَوْلَكُمْ، وَ بِنَا يُخْتَمُ آخِرُكُمْ، فَإِنْ يَكُنْ لَكُمْ مُلْكٌ مُعَجَّلٌ، فَإِنَّ لَنَا مُلْكًا مُوَجَّلًا، وَ لَيْسَ بَعْدَ مُلْكِنَا مُلْكٌ، لِأَنَّ أَهْلَ الْعَاقِبَةِ. يَقُولُ اللَّهُ

۱. الملاحم و الفتن، ص ۹۵.

عَزَّوَجَلَّ: وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ؛

هان ای مردم! کجا می روید؟ کجا برده می شوید؟! خداوند اول شما را به دست ما هدایت نمود و آخر شما را به دست ما به انجام می رساند، اگر شما دولت زودگذر دارید، دولت پایدار از آن ماست. پس از دولت ما دیگر دولتی نیست، زیرا ما اهل عاقبت هستیم و خدای تبارک و تعالی می فرماید: «وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ»^۱ و عاقبت از آن پرهیزکاران است»^۲.

امیرمؤمنان (ع) در همین باره فرمودند:

«بِنَا فَتَحَ الْأَمْرُ، وَبِنَا يُخْتَمُ. وَبِنَا اسْتَنْقَذَ اللَّهُ النَّاسَ فِي أَوَّلِ الزَّمَانِ، وَبِنَا يَكُونُ الْعَدْلُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ؛

این امر به دست ما آغاز شد و به دست ما پایان می یابد، خداوند به وسیله ما انسانها را در آغاز زمان، رهایی بخشید و به وسیله ما در پایان جهان، عدالت گسترده می شود»^۲.

همچنین امیرمؤمنان (ع) در مورد عظمت و وسعت

۱. سوره قصص، آیه ۸۳.

۲. اصول کافی، ج ۱، ص ۴۷۱.

۳. کشف الغمّة، ج ۳، صص ۲۶۳ و ۲۷۳.

دولت کریمه

سلطنت حضرت ولی عصر (عج) می فرمایند:
«إِنَّ مُلْكَنَا أَكْبَرُ مِنْ مُلْكِ سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ، وَ سُلْطَانُنَا أَكْبَرُ
مِنْ سُلْطَانِهِ؛

سلطنت ما از سلطنت «سليمان بن داود» بزرگتر است و
پادشاهی ما از پادشاهی او وسیع تر است»^۱.

«قال محمد بن مسلم: سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (ع) عَنْ قَوْلِ اللَّهِ
لِي: «وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى». قَالَ: اللَّيْلُ فِي هَذَا الْمَوْضِعِ غَشٌّ
مِيزُ الْمُؤْمِنِينَ (ع) فِي دَوْلَتِهِ الَّتِي جَرَتْ لَهُ عَلَيْهِ وَ «وَالنَّهَارِ إِذَا
بَاطَلَ» النَّهَارُ هُوَ الْقَائِمُ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ إِذَا قَامَ تَغْلِبُ دَوْلَتُهُ
بِاطِلًا؛

بن مسلم می گوید: از حضرت باقر (ع) پرسیدم که
اد از «واللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى» چیست؟ حضرت فرمود: شب
ره به آن است که جلو حکومت حضرت علی (ع)
فته شد و روز عبارت از قائم ماست که قیام می کند و
مت او بر دولت باطل چیره می گردد»^۲.

الزام الناصب، ص ۲۳۱.

بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۴۹.

چهل حدیث

امام باقر(ع) نیز در این باره می فرمایند:
«وَلَا يَكُونُ مُلْكٌ إِلَّا لِلْإِسْلَامِ، وَتَكُونُ الْأَرْضُ كَفَاتُورِ الْفِضَّةِ؛
در آن روز حکومتی جز حکومت اسلامی نخواهد بود
سراسر زمین همانند ورق نقره از هر گونه تیرگی پیرا
خواهد بود»^۱.

امام صادق(ع) در تفسیر آیه شریفه: «الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ»^۲
فرمودند:

«الْمَلِكُ لِلَّهِ الْيَوْمَ، وَ قَبْلَ الْيَوْمِ، وَ بَعْدَ الْيَوْمِ، وَ لَكِنْ إِذَا قَامَ الْقَائِمُ
لَمْ يُعْبَدَ إِلَّا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ؛

سلطنت امروز از آن خداست، سلطنت دیروز نیز از آن
خدا بود، سلطنت فردا نیز از آن خداست، لکن هنگامی
که قائم ما قیام کند، جز خدای تبارک و تعالی پرستیده
نمی شود»^۳.

پیرمرد کهنسالی به محضر امام صادق(ع) رسید و عرض
کرد: پسرم به من جفا کرد و حقوق پدری را رعایت نکرد.
امام صادق(ع) فرمودند:

۱. الملاحم و الفتن، ص ۶۶.

۲. سوره حج، آیه ۵۶.

۳. الزام الناصب، ص ۲۶.

«أَوْ مَا عَلِمْتَ أَنَّ لِلْحَقِّ دَوْلَةً، وَلِلْبَاطِلِ دَوْلَةً، وَكِلَاهُمَا ذَلِيلٌ فِي دَوْلَةِ صَاحِبِهِ؟! فَمَنْ أَصَابَتْهُ دَوْلَةُ الْبَاطِلِ أَقْتَصَّ مِنْهُ فِي دَوْلَةِ الْحَقِّ؛

مگر نمی دانسی که برای حق دولتی است و برای باطل نیز دولتی است، و هر یکی در دولت دیگری خوار و بی مقدار است. کسی که در دولت باطل مورد ستم قرار بگیرد در دولت حق، از او رفع ستم می شود»^۱.

امام جعفر صادق (ع) در روایت دیگری فرمودند:

«مَا لِمَنْ خَالَفَنَا فِي دَوْلَتِنَا مِنْ نَصِيبٍ! إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَلَّ لَنَا دِمَاءَهُمْ عِنْدَ قِيَامِ قَائِمِنَا. فَالْيَوْمَ مُحَرَّمٌ عَلَيْنَا وَعَلَيْكُمْ ذَلِكَ فَلَا يُغْرِّكَ أَحَدًا! إِذَا قَامَ قَائِمُنَا انْتَقَمَ اللَّهُ وَرِسُولُهُ وَ لَنَا أَجْمَعِينَ؛

برای مخالفان ما، در دولت ما نصیبی نیست، خداوند به هنگام قیام ما خون آنها را بر ما حلال کرده است. امروز خون آنها بر ما و شما حرام است، کسی شما را گول نزنند. هنگامی که قائم ما (عج) قیام کند، انتقام خدا و پیامبر و ما را خواهد گرفت»^۲.

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۷۲.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۳۷۶ و ۳۸۱.

چهل حدیث

از محضر امام صادق (ع) درباره تفسیر آیه شریفه:

«مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَزَنَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ؛

هر کس متاع آخرت را بخواهد، متاع او را افزایش

می دهیم»^۱.

سؤال کردند، فرمودند:

«يَسْتَوْفِي نَصِيْبَهُ مِنْ دَوْلَتِهِمُ الْأَيْمَّةُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ: (وَمَنْ كَانَ

يُرِيدُ حَزَنَ الدُّنْيَا نُؤْتَهُ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيْبٍ؛

الدُّنْيَا نُؤْتَهُ مِنْهَا، وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيْبٍ: لَيْسَ لَهُ فِي دَوْلَةِ

الْحَقِّ مَعَ الْقَائِمِ نَصِيْبٌ؛

امامان (ع)، نصیب او را در دولت حق استیفاء می کنند:

[اما کسی که متاع دنیا را بخواهد، از متاع دنیا به او

می دهیم ولی در آخرت نصیبی ندارد] یعنی در دولت

حق و در کنار قائم (عج) نصیبی نخواهد داشت»^۲.

امام صادق (ع) در وصف دولت حضرت مهدی (ع) و

چنین فرمودند:

«دَوْلَتُهُ آخِرُ الدُّوَلِ، وَ خَيْرُ الدُّوَلِ. تَعْقُبُ جَمِيعَ الْمُلُوكِ، بِحَيْثُ

لَمْ يَبْقَ أَهْلُ بَيْتِ لَهُمْ دَوْلَةٌ إِلَّا مَلَكُوا قَبْلَهُ، لِثَلَا يَقُولُوا إِذَا رَأَوْا

۱. سوره شوری، آیه ۲۰.

۲. اصول کافی، ج ۱، ص ۴۳۶.

دولت کریمه

سیرته: إِذَا مَلَكْنَا سِرْنَا بِسِيرَةِ هَؤُلَاءِ، وَهُوَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ: وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ؛

دولت او آخرین و بهترین دولت‌هاست، پس از پایان همه دولت‌ها می‌آید، هیچ خاندانی نیست که حکومتی برای آن مقدر باشد، جز اینکه پیش از او به حکومت می‌رسد. تا هنگامی که ما به قدرت رسیدیم کسی نگوید که اگر ما نیز به قدرت می‌رسیدیم، اینچنین رفتار می‌کردیم، و اینست معنای کلام خدا که فرموده: «وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ»^۱ عاقبت از آن پرهیزکاران است»^۲.

امام صادق(ع) باز هم در این باره فرمودند:
«لِكُلِّ أُنَاسٍ دَوْلَةٌ يَرْقُبُونَهَا وَدَوْلَتُنَا فِي آخِرِ الدَّهْرِ تَظْهَرُ؛
برای هر قومی دولتی هست که فرا رسیدن آن را انتظار می‌کشند، ولی دولت ما در آخر الزمان ظاهر می‌شود»^۳.

سپس در روایت دیگری امام صادق(ع) فرمودند:
«لَيْسَ بَعْدَ دَوْلَةِ الْقَائِمِ عَلَيْهِ السَّلَامِ لِأَحَدٍ دَوْلَةٌ؛

۱. سوره اعراف، آیه ۱۲۸؛ سوره قصص، آیه ۸۳

۲. ارشاد مفید، ص ۳۴۴.

۳. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۱۴۳.

چهل حدیث

بعد از دولت قائم (عج) برای احدی دولتی مقدر نشده است.^۱

در روایتی از رسول اکرم (ص) آمده است:
«لَوْلَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ لَطَوَّلَهُ اللهُ، حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي، يَمْلِكُ جَبَلَ الدَّيْلَمِ وَالْقُسْطَنْطِينِيَّةَ؛
اگر از عمر دنیا جز یک روز باقی نباشد، خداوند آن روز را آنقدر طولانی گرداند که در آن مردی از اهل بیت من به حکومت برسد و بر کوه‌های دیلم و قسطنطنیه فرمانروایی کند.»^۲

نویدهایی در کتب مقدسه دیگر ادیان درباره دولت حق آمده است؛ از جمله در تورات می‌خوانیم:
«و در ایام آخر واقع خواهد شد... جمیع امت‌ها به سوی آن روان خواهند شد... او امت‌ها را داوری خواهد نمود و قوم‌های بسیاری را تنبیه خواهد کرد... امتی بر امتی شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهند

۱. ارشاد مفید، ص ۲۴۵.

۲. فیض القدير، ج ۵، ص ۲۳۲ (حدیث: ۷۴۹۱).

آموخت^۱.

«بلکه مسکینان را به عدالت داوری خواهد کرد و به جهت مظلومان زمین به راستی حکم خواهد نمود... کمر بند کمرش عدالت خواهد بود و کمر بند میانش امانت. و گرگ با برّه سکونت خواهد داشت و پلنگ با بزغاله خواهد خوابید و گوساله و شیر و پرواری با هم، و طفل کوچک آنها را خواهد راند»^۲.

«طفل شیرخواره بر سوراخ مار بازی خواهد کرد و طفل از شیر بازداشته شده دست خود را بر خانه افعی خواهد گذاشت. و در تمامی کوه مقدّس من ضرر و فسادی نخواهند کرد. زیرا که جهان از معرفت خداوند پُر خواهد بود، مثل آبهایی که دریا را می پوشانند»^۳.

«آنگاه انصاف در بیابان ساکن خواهد شد و عدالت در بوستان مقیم خواهد گردید. و عمل عدالت سلامتی، و نتیجه عدالت آرامی و اطمینان خواهد بود تا ابدالآباد. و قوم من در مسکن سلامتی و در مساکن مطمئن و در منزل های آرامی ساکن

۱. کتاب اشعیا نبی، باب یازدهم، بندهای ۲ - ۴.

۲. کتاب اشعیا نبی، باب یازدهم، بندهای ۴ - ۶.

۳. کتاب اشعیا نبی، باب یازدهم، بندهای ۸ - ۹.

خواهند شد»^۱.

«برگزیدگان من از عمل دست‌های خود تمتع خواهند برد، زحمت بیجا نخواهند کشید، اولاد به جهت اضطراب نخواهند زایید. زیرا که اولاد برکت یافتگان خداوند هستند و ذریت ایشان با ایشانند. و قبل از آنکه بخوانند من جواب خواهم داد. و پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شنید. گرگ و بزه با هم خواهند چرید و شیر مثل گاو گاه خواهد خورد و خوراک مار، خاک خواهد بود. خداوند می‌گوید که در تمامی کوه مقدس من ضرر نخواهند رسانید و فساد نخواهند کرد»^۲.

«... امیر عظیمی که برای پسران قوم تو ایستاده (قائم) است، خواهد برخاست... در آن زمان هر کس از قوم تو که در دفتر مکتوب یافت شود رستگار خواهد شد. و بسیاری از آنان که در خاک زمین خوابیده‌اند بیدار خواهند شد، اما اینان به جهت حیات جاودانی و آنان به جهت خجالت و حقارت جاودانی. و حکیمان مثل روشنایی افلاک خواهند درخشید و آنان که بسیاری را به راه عدالت رهبری می‌نمایند مانند ستارگان خواهند بود

۱. کتاب اشعیا نبی، باب سی و دوم، بندهای ۱۶ - ۱۸.

۲. کتاب اشعیا نبی، باب شصت و پنجم، بندهای ۲۳ - ۲۵.

دولت کریمه

تا ابدالابداد. اما تو ای دانیال کلام را مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مهر کن. بسیاری بر سرعت تردد خواهند نمود و علم افزوده خواهد گردید... خوشا به حال آنکه انتظار کشد»^۱.

همچنین در انجیل می خوانیم:

«عیسی ایشان را گفت: هر آینه به شما می گویم: شما که مرا متابعت نموده اید، وقتی که پسر انسان بر کرسی جلال خود نشیند، شما نیز به دوازده کرسی نشسته، بر دوازده سبط داوری خواهید نمود. و هر که به خاطر اسم من خانه ها یا برادران یا خواهران یا پدر یا مادر یا زن یا فرزندان یا زمین ها را ترک کرد، صد چندان خواهد یافت و وارث حیات جاودانی خواهد گشت»^۲.

«لذا پیش از وقت به چیزی حکم نکنید، تا خداوند بیاید که خفایای ظلمت را روشن خواهد کرد و نیت های دل ها را به ظهور خواهد آورد، آنگاه هر کس را مدح از خدا خواهد بود»^۳.

۱. کتاب دانیال نبی، باب دوازدهم، بندهای ۱، ۴ و ۱۲.

۲. انجیل متی، باب نوزدهم، بندهای ۲۸ و ۲۹.

۳. رساله اول پولس رسول به قرنتیان، باب چهارم، بند ۵.

چهل حدیث

«به جنگ نیکو جنگ کرده‌ام و دوره خود را به کمال رسانیده، ایمان را محفوظ داشته‌ام. بعد از این تاج عدالت برای من حاضر شده است، که خداوند داور عادل در آن روز به من خواهد داد و نه به من فقط بلکه نیز به همه کسانی که ظهور او را دوست می‌دارند»^۱.

«به زودی می‌آیم پس آنچه داری حفظ کن مبادا کسی تاج تو را بگیرد»^۲.

۱. رساله دوم پولس رسول به تیموتائوس، باب چهارم، بندهای ۷ و ۸.

۲. مکاشفه یوحنا رسول، باب سوم، بند ۱۱.

بخش دوم:

ویژگی‌های برپا دارنده دولت حق

در بخش اول، ویژگی‌های دولت حق را بیان کردیم. در بخش دوم می‌پردازیم به ویژگی‌های صفات صاحب و برپا دارنده این دولت.

به راستی چه کسی می‌تواند صاحب دولت حق باشد؟ کسی که صاحب امر تازه‌ای است و می‌آید تا همه آنچه را که در تمام طول تاریخ به واسطه ظلم بشر به خود و زمین با همه متعلقاتش، از جایگاه عدل خارج شده است، به جایگاه خود برگرداند، چه ویژگی‌هایی دارد؟

صاحب این دولت باید صاحب اذن باشد، اذنی که با مجموعه ویژگی‌های خاصش او را مأمور به اجرای امر می‌نماید، او «امام» است و «جامع کلمة التقوی».

خاندان رحمت نبی اکرم (ص) اوصاف صاحب این دولت را برای ما ترسیم نموده‌اند تا بتوانیم عظمت این دولت و صاحبش را با هم بشناسیم. گویی می‌خواسته‌اند انسان را

دولت کریمه

آنجا که از درک عظمت و بزرگی این دولت عاجز می‌شود، راهنما و دلیل باشند و قلب او را با ذکر توانایی‌های صاحب این اعجاز بزرگ پروردگار، آرام سازند.

حال می‌پردازیم به گزیده‌های از روایت‌ها که در وصف حضرت صاحب الزمان (عج) آمده‌اند.

امام صادق (ع) در تفسیر آیه شریفه: «وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ؛ بگو عمل کنید که خدا و پیامبر و مؤمنان، اعمال شما را می‌بینند»، فرمودند:

«إِي الْأَيْمَّةِ (ع) وَاحِدًا بَعْدَ وَاحِدٍ، يَرَوْنَ أَعْمَالَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَعْدَاءِ؛

مقصود از مؤمنان، امام‌ها هستند که هر یکی پس از دیگری اعمال دوست و دشمن را می‌بینند»^۱.

امام باقر (ع) درباره وجوب اطاعت از امام فرمودند:

«اللَّهُ أَعَزُّ وَأَجَلُّ وَأَكْرَمُ مِنْ أَنْ يَفْرِضَ طَاعَةَ عَبْدٍ يَخْجُبُ عَنْهُ

۱. سوره توبه، آیه ۱۰۵.

۲. اصول کافی، ج ۱، ص ۲۱۹.

چهل حدیث

عِلْمَ سَمَائِهِ وَ أَرْضِهِ؛

خدای تبارک و تعالی برتر و والاتر از آنست که اطاعت بنده‌ای را بر همگان واجب کند ولی چیزی از دانش‌های زمین و آسمان‌ها را از او پوشیده بدارد»^۱.

امام رضا(ع) در تعریف امام و پیشوای مردم چنین

فرموده‌اند:

«يَكُونُ أَعْلَمَ النَّاسِ، وَأَحْكَمَ النَّاسِ، وَأَتْقَى النَّاسِ، وَأَشْجَعَ النَّاسِ، وَأَعْبَدَ النَّاسِ، وَيَرَى مَنْ خَلْفَهُ كَمَا يَرَى مَنْ بَيْنَ يَدَيْهِ، وَلَا يَكُونُ لَهُ ظِلٌّ؛

امام باید داناترین، قاضی‌ترین، پرهیزکارترین، دلیرترین و عابدترین مردمان باشد، از پشت سر خود همچون پیش رویش آگاه باشد و سایه نداشته باشد»^۲.

بر همین اساس باید دانست که چنین آگاهی و علم وسیعی از تنها بازمانده حجت‌های پروردگار که برای اصلاح جهانی برگزیده شده، جای شگفت نیست. این تعبیر

۱. اصول کافی، ج ۱، ص ۲۶۲.

۲. عیون الاخبار، ج ۱، ص ۱۶۹ و ج ۲، ص ۱۰۲.

از چند تن از معصومان (ع) رسیده است:
«أَلَا إِنَّ الْإِمَامَ لَيَسْمَعُ مِنْ بَطْنِ أُمِّهِ، فَإِذَا وُلِدَ خُطٌّ بَيْنَ كَتْفَيْهِ؛ (وَ تَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَ عَدْلًا، لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ) فَإِذَا صَارَ الْأَمْرُ إِلَيْهِ جَعَلَ اللَّهُ لَهُ عَمُودًا مِنْ نُورٍ، يُبَصِّرُ بِهِ مَا يَعْمَلُ أَهْلُ كُلِّ بَلَدَةٍ؛»

امام هنگامی که در شکم مادر است می شنود، چون دیده به جهان گشاید، در میان شانه هایش نوشته می شود: [سخن پروردگارت به راستی و عدالت به پایان رسید، کسی قدرت تغییر کلمات او را ندارد. که او شنوا و داناست] ^۱، چون امامت به او برسد، خداوند برای او عمودی از نور عطا کند که به وسیله آن اعمال مردم هر شهری را می بیند. ^۲

امیرمؤمنان (ع) در بیان الطاف بیکران پروردگار در حق اهل بیت عصمت و طهارت (ع) چنین می فرماید:
«إِنَّا أُعْطِينَا عِلْمَ الْمَنَایَا وَ الْبَلَایَا، وَ التَّأْوِيلَ وَ التَّنْزِيلَ، وَ فَضْلَ الْخِطَابِ، وَ عِلْمَ النَّوَازِلِ وَ الْوَقَائِعِ، وَ لَا یَعْرُبُ عَنَّا شَيْءٌ؛»
علم مرگ و میرها به ما داده شده، علم تأویل و تنزیل و

۱. سوره انعام، آیه ۱۱۵.

۲. اصول کافی، ج ۱، ص ۲۱۹.

فصل الخطاب به ما عطا شده، علم حوادث و وقایع به ما داده شده، و هرگز چیزی از ما پوشیده نمی ماند»^۱.

امام صادق (ع) هم در این باره فرمودند:
«فَإِذَا انْقَضَىٰ مُلْكُهُمْ، أَتَاكَ اللَّهُ لِأُمَّةٍ مُحَمَّدٍ بِرَجُلٍ مِّنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ،
يَسِيرُ بِالتَّقَىٰ وَ يَعْمَلُ بِالْهُدَىٰ، وَ لَا يَأْخُذُ فِي حُكْمِهِ الرُّشَىٰ؛
چون سلطنت آنها به پایان رسد، خداوند با مردی از
ما اهل بیت بر امت محمد (ص) منت می نهد، که تقوا
را پیشه خود می سازد، از روی بصیرت و هدایت گام
برمی دارد و در دستگاه او رشوه راه نمی یابد»^۲.

امیرمؤمنان (ع) نیروی تشخیص امامان (ع) را چنین تفسیر
می کنند:

«السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُ عِنْدَ الْإِمَامِ، كَيْدِهِ مِّنْ رَّاحَتِهِ، يَعْرِفُ
ظَاهِرَهَا مِّنْ بَاطِنِهَا، وَ يَعْلَمُ بِرَّهَا مِّنْ فَاجِرِهَا؛
آسمانها و زمین در نزد امام (ع) همچون کف دست
اوست، ظاهر و باطن آنها را می فهمد، نیک و بد آنان را

۱. الزام الناصب، صص ۲۱۳ و ۲۴۴.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۶۹.

امام صادق(ع) و امام رضا(ع) در این باره می فرمایند:
«إِنَّ الدُّنْيَا لَتَمَثَّلُ لِلْإِمَامِ مِثْلَ فَلَقَةِ الْجَوْزِ، فَلَا يَغْرُبُ عَنْهُ مِنْهَا شَيْءٌ. وَإِنَّهُ لَيَتَنَاوَلُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا كَمَا يَتَنَاوَلُ أَحَدُكُمْ مِنْ فَوْقِ مَائِدَتِهِ مَا يَشَاءُ؛

همه دنیا همانند یک حبه گردو در برابر امام(ع) نمایان می شود و چیزی از آن برای او پوشیده نیست، از هر طرف بخواهد در آن تصرف می کند، آن چنان که یکی از شما در سفره ای که در برابرتان گسترده است، از هر طرف بخواهد، دست می برد و از آن بهره می گیرد»^۲

چنان که امام باقر(ع) هم می فرمایند:
«إِنَّا لَنَعْرِفُ الرَّجُلَ إِذَا رَأَيْنَاهُ بِحَقِيقَةِ الْإِيمَانِ وَحَقِيقَةِ النُّفَاقِ؛
هنگامی که ما شخصی را ببینیم، مؤمن یا منافق بودن او را باز می شناسیم»^۳

۱. الزام الناصب، ص ۱۱.

۲. اختصاص مفید، ص ۲۱۷.

۳. اصول کافی، ج ۱، ص ۴۳۸.

در اینجا دو روایت از امام صادق (ع) هست که تا حدی این مطلب را توضیح می دهد:

«وَاللّٰهُ اِنْسِيْ لَأَعْلَمُ كِتَابَ اللّٰهِ، مِنْ اَوَّلِهِ اِلَى اٰخِرِهِ، كَاَنَّهُ فِى كَفِّىْ، فِىهِ خَبْرُ السَّمٰوٰتِ وَ خَبْرُ الْاَرْضِ، وَ خَبْرُ مَا كَانَ وَ مَا هُوَ كَائِنٌ. قَالَ اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ: (وَ نَزَّلْنَا عَلَیْكَ الْكِتٰبَ تَبْيٰنًا لِّكُلِّ شَیْءٍ)؛

به خدا سوگند، من کتاب خدا را از اول تا آخرش می دانم، گویی که همه قرآن در کف دست منست. خبرهای مربوط به آسمان و زمین در آن است. و آنچه در گذشته واقع شده، و آنچه در آینده واقع خواهد شد در آن است. چنان که خدای تبارک و تعالی می فرمایند: وَ نَزَّلْنَا عَلَیْكَ الْكِتَابَ تَبْيٰنًا لِّكُلِّ شَیْءٍ؛ ما قرآن را به سوی تو فرو فرستادیم که بیانگر هر چیزی است»^۱.

امام صادق (ع) در حدیث دیگری با صراحت بیشتری

چنین می فرمایند:

«وَاللّٰهُ اِنْسِيْ لَأَعْلَمُ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَ مَا فِى الْاَرْضِ، وَ مَا فِى الْجَنَّةِ وَ مَا فِى النَّارِ، وَ مَا كَانَ وَ مَا یَكُوْنُ اِلٰى اَنْ تَقُوْمَ السَّاعَةُ. اَعْلَمُهُ مِنْ كِتَابِ اللّٰهِ، اَنْظُرُ اِلَیْهِ هَكَذَا...!»

۱. سوره نحل، آیه ۸۹

۲. اصول کافی، ج ۱، ص ۲۲۹.

دولت کریمه

به خدا سوگند آنچه در آسمانها و زمین روی می دهد من از آن آگاهم، آنچه در بهشت و جهنم می گذرد، آنچه واقع شده و آنچه در آینده واقع خواهد شد همه را می دانم، همه آنها را از کتاب خدا می دانم. آنگاه دست خود را باز کرد و فرمودند: این چنین به آن نگاه می کنم، سپس آیه فوق را تلاوت فرمودند.^۱

امام باقر(ع) در مورد علم حضرت بقیه الله(عج)

می فرمایند:

«إِنَّ الْعِلْمَ بِكِتَابِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَ سُنَّةِ نَبِيِّهِ (ص) لَيَنْبُتُ فِي قَلْبِ مَهْدِينَا كَمَا يَنْبُتُ الزَّرْعُ عَلَى أَحْسَنِ نَبَاتِهِ؛

علم به کتاب خدا و سنت رسول خدا(ص) در دل مهدی ما (عج) ریشه می دواند آن چنان که گیاه در دل مساعدترین سرزمینها ریشه می دواند».^۲

امام باقر(ع) هم در روایتی فرمودند:

«... (وَالْإِمَامُ) يَرَى مَنْ خَلْفَهُ كَمَا يَرَى مَنْ أَمَامَهُ؛

۱. الزام التائب، ص ۶.

۲. منتخب الاثر، ص ۳۰۹.

امام (ع) کسی را که در پشت سرش قرار دارد، همانند کسی که در پیش رویش قرار دارد؛ می بیند»^۱.

امام صادق (ع) نیز در روایتی بر این معنا تصریح دارند و می فرمایند:

«إِذَا خَرَجَ الْقَائِمُ، لَمْ يَقُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِ الرَّحْمَنِ إِلَّا عَرَفَهُ: صَالِحٌ هُوَ أَمْ طَالِحٌ! أَلَا وَفِيهِ آيَةٌ لِلْمُتَوَسِّمِينَ، وَهِيَ السَّبِيلُ الْمُقِيمُ؛

چون قائم (عج) قیام کند، احدی از بندگان خدا در روبه روی او قرار نمی گیرد جز اینکه او را به طور قطع می شناسد که آیا بنده شایسته است یا بنده نکوهیده؟! آگاه باشید که در او نشانه ای است برای هوشمندان، و او در راهی پابرجاست»^۲.

همچنین امیرمؤمنان (ع) در این باره فرمودند:

«... وَ يُنْصَبُ لَهُ عَمُودٌ مِنْ نُورٍ، مِنَ الْأَرْضِ إِلَى السَّمَاءِ، يَرَى فِيهِ أَعْمَالَ الْعِبَادِ؛

۱. اصول کافی، ج ۱، ص ۳۸۸.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۳۲۵ و ۳۸۹.

دولت کریمه

برای او عمودی از نور، از زمین تا آسمان نصب می شود،
که اعمال بندگان را در آن می بیند»^۱.

روایات دیگری این معنی را تأیید می کند، که از آن جمله
است روایت امیر مؤمنان (ع) که می فرمایند:
«لَيْسَ يَغِيبُ عَنَّا مُؤْمِنٌ فِي شَرْقِ الْأَرْضِ وَلَا فِي غَرْبِهَا؛
هیچ مؤمنی در شرق و غرب جهان نیست که اعمالش از
ما پوشیده باشد»^۲.

مُعَلَّى بْنُ خُنَيْسٍ بِهِ مُحَضَّرُ إِمَامٍ صَادِقٍ (ع) عَرَضَ
كَرْدًا: جَانِمٌ بِهٖ فَدَايَتِ اِزْ خِلَافَتِ بَنِي فُلَانٍ (بَنِي عَبَّاسٍ)
وَ عَيْشٌ وَ نَوْشٌ اَنَّا نَسْخَنُ كَقْتِيْدًا، اِكْرَامِرْ دَرِ دَسْتِ
شَمَا بُوْدُ وَ اِيْنِ قَدْرَتِ بِهٖ دَسْتِ شَمَا مِي رَسِيْدًا، مَا نِيْزِ
رُوْزِهَايْ خَوْشِ وَ خَرْمِيْ دَرِ زِيْرِ سَايَةِ شَمَا دَاشْتِيْمِ.
اِمَامِ صَادِقِ (ع) فَرْمُوْدَنَد:

«هَيْهَاتَ يَا مُعَلَّى! اَمَّا وَاللّٰهِ لَوْ كَانَ ذَاكَ، مَا كَانَ اِلَّا سِيَّاسَةَ اللَّيْلِ
وَ سِيَّاحَةَ النَّهَارِ، وَ لُبْسَ الْخَشْنِ وَ اَكْلَ الْجَشِبِ، فَرُوِيَ ذٰلِكَ

۱. الزام النَّاصِبِ، ص ۱۰.

۲. الزام النَّاصِبِ، ص ۶.

عَنَا... فَهَلْ رَأَيْتَ ظُلَامَةً قَطُّ صَيَّرَهَا اللَّهُ نِعْمَةً إِلَّا هَذِهِ!!

نه هرگز چنین نیست، ای مُعلی! به خدا سوگند اگر قدرت در دست ما بود، شبها به تدبیر امور و روزها به تلاش و کوشش می پرداختیم، جامه‌های خشن بر تن داشتیم و غذای بی خورشت می خوردیم، ولی از ما گرفته شد و شما زندگی راحتی به دست آوردید؟ آیا در جهان ستمی دیده‌اید که موجب آسایش مردم باشد جز این؟»^۱

ابو حمزه نصیر، خادم امام حسن عسکری (ع) نقل می‌کند که امام حسن عسکری (ع) خادم‌های زیادی از ترک و رومی و صقلابی (اسلاوها) داشت و مکرر دیده شده که با آنها با زبان خودشان سخن می‌گفته است. ابو حمزه دچار شگفتی شده که امام حسن عسکری (ع) در مدینه متولد شده، و تا رحلت امام هادی (ع) با کسی ارتباط نداشته است. پس چگونه این همه زبان‌های مختلف را یاد گرفته است؟! چون این مطلب در دل ابو حمزه خطور کرد، امام حسن عسکری (ع) به سوی او روی کرد و فرمودند:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ أَبَانَ حُجَّتَهُ مِنْ سَائِرِ خَلْقِهِ. وَأَعْطَاهُ مَعْرِفَةَ كُلِّ

۱. اصول کافی، ج ۱، ص ۴۱۰.

دولت کریمه

شَيْءٌ. فَهُوَ يَعْرِفُ اللُّغَاتِ وَ الأَنْسَابَ وَ الحَوَادِثَ. وَ لَوْ لَا ذَلِكَ لَمْ
يَكُنْ بَيْنَ الحُجَّةِ وَ المَخْجُوجِ فَرْقٌ؛

خدای تبارک و تعالی حجت خود را از دیگر مخلوقاتش
ممتاز آفریده، شناخت هر چیزی را به او عطا فرموده، او
همه زبان‌ها، نسب‌ها و رویدادها را می‌داند، و گرنه میان
حجت خدا و دیگران فرقی نمی‌شد.^۱

امام رضا(ع) هم در این باره فرمودند:
«الْإِمَامُ يُسْأَلُ فَيُجِيبُ، وَ إِنْ سَكَتَ عَنْهُ ابْتِدَاءً، وَ يُخْبِرُ مَا فِي غَدِ،
وَ يُكَلِّمُ النَّاسَ بِكُلِّ لِسَانٍ؛

از امام(ع) سؤال می‌شود، او پاسخ می‌دهد؛ اگر سؤال
نشود، او خود آغاز می‌کند؛ از آنچه در آینده روی
خواهد داد، خبر می‌دهد؛ و با هر کسی با زبان خود
سخن می‌گوید.^۲

بعضی از افراد به سبب اعجابی که از مشاهده ویژگی‌های
ائمّه(ع) برای آنها به وجود آمده است، به طریق افراط و

۱. ارشاد مفید، ص ۳۲۲.

۲. منتخب‌الانوار، ص ۴۷۱.

تقریظ درباره آنان رفته‌اند که خاطر ائمه بزرگوار ما از این موضوع بسیار مکدر شده است. به طور مثال امام صادق (ع) در پاسخ سخنان سخنان سدید که گفت: «گروهی شما را خدا می‌خوانند» به شدت خشمناک شدند و فرمودند:

«يَا سُدَيْرًا سَمِعِي وَبَصْرِي وَبَشْرِي وَلَحْمِي وَدَمِي وَشَعْرِي مِنْ هَؤُلَاءِ بَرِيءٌ، وَبَرِيءٌ اللَّهُ مِنْهُمْ وَرَسُولُهُ! مَا هَؤُلَاءِ عَلَيَّ دِينِي وَ لَا دِينَ آبَائِي! وَاللَّهِ لَا يَجْمَعُنِي اللَّهُ وَإِيَّاهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا وَهُوَ سَاخِطٌ عَلَيْهِمْ! نَحْنُ خُزَّانُ عِلْمِ اللَّهِ، نَحْنُ تَرَاجِمَةُ أَمْرِ اللَّهِ، نَحْنُ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ عَلَى مَنْ دُونَ السَّمَاءِ وَفَوْقَ الْأَرْضِ؛

ای سدید! چشم، گوش، پوست، گوشت، خون و موی من از اینها بیزار است، خدا و پیامبرش از اینها بیزار است. اینها از آیین من و آیین پدران من بیرون هستند. هنگامی که خداوند، ما و آنها را در روز رستاخیز گرد آورد بر آنها خشمناک خواهد بود. ما گنجینه‌های علوم خداوندیم، ما مترجمان فرمان‌های پروردگاریم. ما حجت بالغه خداوند بر همه موجودات در زیر آسمان نیلی و روی زمین خاکی هستیم»!

امام جعفر صادق (ع) درباره قائم به امر به عنوان یکی

دیگر از ویژگی‌های امامان (ع) می‌فرمایند:

۱. اصول کافی، ج ۱، صص ۱۶۲ و ۲۶۹.

دولت کریمه

«كُنَّا قَائِمًا بِأَمْرِ اللَّهِ وَاحِدًا بَعْدَ وَاحِدٍ، حَتَّى يَجِيءَ صَاحِبُ السَّيْفِ،
إِذَا جَاءَ صَاحِبُ السَّيْفِ جَاءَ بِأَمْرٍ غَيْرِ الَّذِي كَانَ!»

یک از ما قائم به امر خداوند یکتا است، یکی پس از
یگری می آید تا نوبت به صاحب شمشیر برسد، چون او
آید، اوضاع را دگرگون سازد و چیزی را که پیش از او
داده می آورد»^۱.

امام باقر (ع) هم این مورد می فرمایند:

إِنَّ صَاحِبَ هَذَا الْأَمْرِ لَوْ ظَهَرَ، لَقِيَ مِنَ النَّاسِ مِثْلَ مَا لَقِيَ
سُورَةَ اللَّهِ (ص) وَ أَكْثَرًا؛

حب این امر هنگامی که ظهور می کند، از مردم رنج فراوان
می کند، نظیر آزار و ایدایی که پیامبر اکرم (ص) تحمل
دند، و شاید بیشتر»^۲.

اصول کافی، ج ۱، ص ۵۳۶.

بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۲.

بخش سوم:

برکات وجود مقدس حضرت مهدی (ع)

در بخش قبل به ذکر ویژگی‌های متمایز و برجسته‌ای
پرداختیم که وجود مبارک ایشان را شایسته و آراسته به
زیور خلیفه الهی و بقیة الهی می‌نماید.

در این بخش به بررسی «برکات وجود مقدس حضرت
مهدی(ع)» که به اذن پروردگار پس از ظهور ایشان در عالم
جاری می‌شوند می‌پردازیم.

در عصر غیبت نیز اهل زمین و آسمان‌ها به برکت وجود
شریف ایشان در امان هستند که اگر برکت وجودی امام
نباشد، هر آینه زمین تمام اهلش را در خود فرو می‌برد.
پس از ظهور امام(ع)، تشعشع این برکات فراگیرتر می‌شود
و در این وقت است که پروردگار اراده می‌فرماید که تمام
زیبایی‌ها و نیکی‌هایی را که در غیبت امام از عالمیان سلب
شده است، آشکار نمایند. ذکر این برکات و زیبایی‌های جهانی
که امام مهدی(ع) از نو سامان‌دهی می‌نمایند، وجود و اشتیاق

دولت کریمه

آدمی را برای رسیدن آن روز پر شکوه چندین برابر می کند.
امید که شما، خواننده محترم نیز پس از مطالعه روایت های
این بخش با ما هم عقیده شوید.

پیامبر خدا(ص) می فرمایند:

«أَهْلُ بَيْتِي أَمَانٌ لِأَهْلِ الْأَرْضِ، كَمَا أَنَّ النُّجُومَ أَمَانٌ لِأَهْلِ
السَّمَاءِ؛

اهل بیت من رمز بقای اهل زمین هستند، چنان که ستاره ها
عامل بقای اهل آسمان ها هستند»!

رسول خدا(ص) در رابطه با نقش حجّت خدا در بقای

جهان آفرینش می فرمایند:

«إِنِّي، وَ أَحَدَ عَشَرَ مِنْ وُلْدِي، وَ أَنْتَ يَا عَلِيُّ، زُرُّ الْأَرْضِ،
بِنَا أَوْتَدَ اللَّهُ الْأَرْضَ أَنْ تَسِيخَ بِأَهْلِهَا. فَإِذَا ذَهَبَ الْإِثْنَا عَشَرَ
سَاخَتْ الْأَرْضُ بِأَهْلِهَا وَ لَمْ يُنظَرُوا؛

من و یازده تن از فرزندانم و تو - ای علی - رمز بقای
این جهان هستیم. خداوند به وسیله ما جهان را استوار
ساخته، که ساکنانش را در کام خود فرو نبرد، چون

۱. منتخب الاثر، ص ۶۵.

دوازدهمی آنها از دنیا برود، زمین ساکنانش را در کام خود فرو می‌برد و دیگر مهلت داده نمی‌شوند»^۱.

همچنین امام علی (ع) درباره برکت وجود مقدس حضرت مهدی (ع) می‌فرمایند:

«أَلَا إِنَّ فِي قَائِمِنَا أَهْلَ الْبَيْتِ كِفَايَةً لِلْمُسْتَبْصِرِينَ، وَ عِبْرَةً لِلْمُعْتَبِرِينَ، وَ مِحْنَةً لِلْمُتَكَبِّرِينَ، لِقَوْلِهِ تَعَالَى: وَ أَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ: هُوَ ظُهُورُ قَائِمِنَا الْغَيْبِ، لِأَنَّهُ عَذَابٌ عَلَى الْكَافِرِينَ، وَ شِفَاءٌ وَ رَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ؛

آگاه باشید که قائم ما اهل بیت (ع) برای آنانکه طالب هدایت باشند بس است، و برای آنها که بخواهند عبرت بگیرند عبرت است و برای آنان که کبر و نخوت ورزند، عذابی جانکاه است، چنان که خدای تبارک و تعالی می‌فرمایند: [مردم را از روزی که عذاب خدا فرا می‌رسد بترسان]، که آن، روز ظهور قائم ما (عج) از پشت پرده غیبت است، که برای مؤمنان نجسات و رحمت و برای کافران عذابی جانکاه است»^۲.

۱. اصول کافی، ج ۱، ص ۴۳۵.

۲. سوره ابراهیم، آیه ۴۴.

۳. الزام الناصب، ص ۲۰۹.

دولت کریمه

و نیز در همین باره امیر مؤمنان (ع) می فرمایند:
«لَتَعْطِفَنَّ عَلَيْنَا الدُّنْيَا بَعْدَ شِمَاسِهَا، عَطْفَ الضَّرُوسِ عَلَى
وَلَدِهَا!»

دنیا پس از این گریز و فرار، به سوی ما باز می گردد و
از ما دلجویی می کند، چنان که شتر بدخوی به سوی بچه
خود باز می گردد.^۱

آنگاه این آیه را تلاوت فرمودند: «و تُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى
الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا... و ما اراده کرده ایم که به آنان که در
روی زمین به ضعف کشیده شده اند منت نهاده، آنها را
وارثان و پیشوایان زمین قرار بدهیم.»^۲

امام صادق (ع) هم در محو فتنه ها فرمودند:
«الْمَهْدِيُّ مَحْبُوبٌ فِي الْخَلَائِقِ، يُطْفِئُ اللَّهُ بِهِ الْفِتْنَةَ الصَّمَاءِ؛
مهدی (عج) در میان همه مخلوقات محبوب است، خداوند
به وسیله او آتش فتنه را خاموش می گرداند.»^۳

۱. نهج البلاغه، کلمات قصار، شماره ۲۰۵.

۲. سوره قصص، آیه ۵.

۳. بشارة الاسلام، ص ۱۸۵.

امام صادق (ع) همچنین در این باره می فرمایند:
«يُطْفِئُ بِهِ الْفِتْنَةَ الصَّمَاءَ، وَ تَأْمَنُ الْأَرْضُ، حَتَّىٰ إِنَّ الْمَرْأَةَ لَتَحْجُ فِي خَمْسِ نِسْوَةٍ مَا مَعَهُنَّ رَجُلٌ، لَا يَتَّقِينَ إِلَّا اللَّهَ؛
خداوند به وسیله او فتنه های جانکاه را آرام و ساکن
سازد، زمین امن گردد، یک زن در میان پنج زن بدون
اینکه مردی آنها را همراهی کند به حج خانه خدا رود و
جز خدا از کسی باکی نداشته باشند»^۱.

امام جعفر صادق (ع) درباره روشن شدن زمین با نور
پروردگار به برکت وجود حضرت مهدی (ع) می فرمایند:
«إِنَّ قَائِمَنَا إِذَا قَامَ، أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا، وَاسْتَعْنَى النَّاسُ؛
چون قائم ما قیام کند، زمین به نور پروردگارش روشن
گردد و مردم همگی [از روشنائی] بی نیاز شوند»^۲.

پیامبر اکرم (ص) نیز در این باره می فرمایند:
«... وَ تُشْرِقُ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا، وَ يَبْلُغُ سُلْطَانُهُ الْمَشْرِقَ وَ
الْمَغْرِبَ؛

۱. الملاحم و الفتن، ص ۵۵.

۲. الزام الناصب، ص ۱۳۹ و ۲۲۲.

دولت کریمه

زمین با نور پروردگارش منور می شود و سلطنت او همه شرق و غرب جهان را در بر می گیرد»^۱.

نمونه دیگری از فرمایش های حضرت امیر (ع) چنین است:
«لَوْ قَدْ قَامَ قَائِمُنَا لَأَنْزَلَتْ السَّمَاءُ قَطْرَهَا وَلَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ نَبَاتَهَا... وَاضْطَلَعَتِ السَّبَاعُ وَالْبِهَائِمُ»^۲
اگر قائم ما (اهل بیت) قیام کند، آسمان باران خود را (به طور کامل) فرو می ریزد و زمین گیاهانش را (در سطح وسیع و فراگیر) می رویاند... و حیوانات درنده و اهلی با یکدیگر سازش می کنند».

خدای متعال می فرماید:

«وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا»^۳

و زمین به نور صاحب آن روشن می گردد».

امام صادق (ع) در توضیح این آیه شریفه فرموده اند:

«رَبُّ الْأَرْضِ يَعْنِي إِمَامَ الْأَرْضِ»^۴

۱. کشف الغمه، ج ۳، ص ۲۹۷.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۶.

۳. سوره زمر، آیه ۶۹.

۴. تفسیر قمی، ج ۲، ص ۲۲۴.

منظور از ربّ زمین، امام زمین است.»

و نیز امام صادق (ع) در توضیح بیشتر فرمودند:

«إِنَّ قَائِمَنَا إِذَا قَامَ أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَاسْتَغْنَى الْعِبَادُ عَنِ ضَوْءِ الشَّمْسِ وَ ذَهَبَتِ الظُّلْمَةُ... وَ تُظْهِرُ الْأَرْضُ كُنُوزَهَا حَتَّى تَرَاهَا النَّاسُ عَلَى وَجْهِهَا!»

چون قائم ما (اهل بیت (ع)) قیام کند، زمین به نور صاحب اختیار آن نورانی شده و بندگان از روشنایی خورشید بی نیاز می گردند و تاریکی ها از بین می رود... و زمین گنج های خود را آشکار می کند به طوری که مردم آنها را بر روی زمین مشاهده می کنند.»

از امام صادق (ع) پرسیدند: سال ها چگونه طولانی

می شود؟ فرمودند:

«يَأْمُرُ اللَّهُ تَعَالَى الْفَلَكَ بِاللُّبُوثِ وَقِلَّةِ الْحَرَكَةِ، فَتَطُولُ الْأَيَّامُ لِذَلِكَ وَالسُّنُونَ؛

خداوند تبارک و تعالی به فلک دستور می دهد که آرام تر گردش کند. با کند شدن گردش چرخ گردون، روزها،

۱. الارشاد فی معرفة حجج الله علی العباد، ج ۲، ص ۳۸۱.

دولت کریمه

ماه‌ها و سال‌ها طولانی می‌شود. عرض کردند: دانشمندان می‌گویند: اگر گردش فلک تغییر یابد تباه می‌شود. فرمودند: آن سخن ملحدان است، اما مسلمانان راهی به این حرف‌ها ندارند، خداوند برای رسول گرامی‌اش ماه را شکافت (شَقَّ الْقَمَرَ)، برای او و پیش از او برای یوشع بن نون خورشید را برگردانید (رَدَّ الشَّمْسَ)، و از دراز شدن روزهای قیامت خبر داد که هر روزش به مقدار هزار سال از سال‌های دنیاست.^۱

تعبیر زنده شدن زمین نیز یکی از مواردی است که ائمه (ع) به برکت وجود مقدس حضرت مهدی (ع) نسبت می‌دهند.

امام صادق (ع) در تفسیر آیه شریفه: «إِعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا؛ بدانید که خداوند زمین را پس از مرگش زنده می‌سازد»،^۲ فرمودند:

«كُفِّرُ أَهْلِهَا، فَيُحْيِيهَا اللَّهُ بِالْقَائِمِ؛

از مرگ زمین، به وسیله کافر شدن مردمان، خداوند

^۱ ارشاد مفید، ص ۳۴۳.

^۲ سوره حدید، آیه ۱۷.

آن را به وسیله قائم (عج) زنده می کند»^۱.

امام باقر (ع) نیز در تفسیر همین آیه فرمودند:

«يُخَيِّهَا بِالْقَائِمِ (ع) فَيَعْدِلُ فِيهَا، فَيُخَيِّ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا بِالظُّلْمِ؛

خداوند آن را به وسیله قائم (عج) زنده می کند، پس عدالت را در آن به اجرا در می آورد و زمین را زنده می سازد. پس از آنکه به وسیله ستم مُرده باشد»^۲.

همچنین رسول خدا (ص) درباره باران رحمت خدا و

سیرابی زمین می فرمایند:

«يَسْقِيهِ اللَّهُ الْغَيْثَ، وَ تُخْرِجُ الْأَرْضُ نَبَاتَاتِهَا وَ تَكْثُرُ الْمَاشِيَّةُ، وَ تَعْظُمُ الْأُمَّةُ، وَ يَعِيشُ سَبْعًا أَوْ ثَمَانِيًا، تَنْعَمُ أُمَّتِي فِيهِ نِعْمَةً لَمْ يَنْعَمُوا مِثْلَهَا؛

خداوند با باران رحمتش او را سیراب می سازد، زمین گیاه خود را بیرون می فرستد، دامها فراوان می شوند و امت اسلامی شکوه و عظمت خاصی پیدا می کند ... امت

۱. الزام الناصب، ص ۲۴۲.

۲. الامام المهدي، ص ۵۷.

دولت کریمه

اسلامی در عهد او آنچنان از فراخی معیشت برخوردار می‌شود که هرگز نظیر چنین نعمت و آسایش دیده نشده است.^۱

پیامبر خدا (ص) می‌فرماید:

«يُحِبُّهُ سَاكِنُ الْأَرْضِ وَ سَاكِنُ السَّمَاءِ، وَ تُرْسِلُ السَّمَاءُ قَطْرَهَا، وَ تُخْرِجُ الْأَرْضُ نَبَاتَهَا لَا تُنْسِكُ مِنْهُ شَيْئًا، يَعِيشُ فِيهِمْ سَبْعَ سِنِينَ أَوْ ثَمَانِيًا أَوْ تِسْعًا، يَتَمَنَّى الْأَحْيَاءُ الْأَمْوَاتَ لِيَرَوْا الْعَدْلَ وَ الطَّمَائِنَةَ وَ مَا صَنَعَ اللَّهُ بِأَهْلِ الْأَرْضِ مِنْ خَيْرٍ!»

ساکنان زمین و آسمان به او عشق می‌ورزند، آسمان بارانش را فرو می‌فرستد، زمین گیاه‌های خود را می‌رویاند. هفت، هشت یا نه سال در میان آنها زندگی می‌کند. زنده‌ها آرزو می‌کنند که ای کاش نیاکانشان زنده بودند و آن عدالت و آرامش را مشاهده می‌کردند، و می‌دیدند که خداوند چگونه برکات خود را بر اهل زمین نازل کرده است.^۲

۱. منتخب‌الآثر، ص ۴۷۳.

۲. بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۰۴.

امام صادق (ع) هم می فرمایند:

«تَزِيدُ الْعِيَاءُ فِي دَوْلَتِهِ، وَتُمَدُّ الْأَنْهَارُ، وَتُضَاعِفُ الْأَرْضُ أَكْلَهَا
لَا تَدَّخِرُ شَيْئًا، وَتَذْهَبُ الشَّخْنَاءُ مِنْ قُلُوبِ الْعِبَادِ، وَيَذْهَبُ الشَّرُّ
وَيبقى الخَيْرُ؛

آب‌ها در عهد او فراوان شود، رودخانه‌ها پر آب گردد،
زمین مواد خوراکی اش را چند برابر گرداند و چیزی از
آن باقی نگذارد، کینه‌ها از دل مردم بیرون رود و شر از
جهان رخت بریندد و تنها خیر باقی بماند»^۱.

به فرمایش پیامبر اسلام (ص) سایر موجودات عالم
نیز از برکات حضرت مهدی (ع) بهره‌مند می‌شوند. ایشان
می‌فرمایند:

«فَعِنْدَ ذَلِكَ تَفْرَحُ الطُّيُورُ فِي أَوْكَارِهَا، وَالْحَيْتَانُ فِي بِحَارِهَا، وَ
تَفِيضُ الْعُيُونُ، وَتَثْبُتُ الْأَرْضُ ضِعْفَ أَكْلَهَا؛

در آن هنگام پرندگان در آشیانه‌های خود شادمان شوند
و ماهیان در قعر دریاها شادمانی کنند و چشمه‌سارها
سرازیر می‌شوند و زمین چندین برابر محصول خود،
می‌رویانند»^۲.

۱. منتخب الاثر، ص ۴۷۲.

۲. الامام المهدی، ص ۹۵.

دولت کریمه

امام صادق (ع) هم می فرمایند:

«يَرْضَى عَنْ خِلَافَتِهِ أَهْلُ الْأَرْضِ، وَأَهْلُ السَّمَاءِ وَالطَّيْرِ فِي الْجَوْ؛
از خلافت او ساکنان زمین و آسمان و پرندگان در هوا
خشنود می شوند»^۱.

در این مورد از ابن عباس نقل شده که گفت:

«لَا يَبْقَى صَاحِبُ مِلَّةٍ إِلَّا صَارَ إِلَى الْإِسْلَامِ، حَتَّى تَأْمَنَ الشَّاةُ
مِنَ الذُّئْبِ، وَالْبَقْرُ مِنَ الْغَنَمِ، وَالْإِنْسَانُ مِنَ الْحَيَّةِ، وَحَتَّى
لَا تَقْرُضَ الْفَارَةَ جِرَابًا، وَذَلِكَ عِنْدَ قِيَامِ الْمَهْدِيِّ؛

پرو هیچ آیینی نمی ماند جز اینکه به آیین اسلام می گردد،
گوسفند از خطر گرگ در امان می ماند، گاو از شاخ
گوسفند مصون می ماند، به انسان از مار آسیبی نمی رسد،
هیچ موشی گونی و جوالی را سوراخ نمی کند، در چنین
مقطع زمانی، مهدی (عج) قیام می کند»^۲.

امام صادق (ع) هم فرمودند:

«فَتَسْتَبِشِرُ الْأَرْضُ بِالْعَدْلِ، وَتُعْطِي السَّمَاءُ قَطْرَهَا، وَالشَّجَرُ

۱. کشف الغمّه، ج ۳، ص ۲۵۹.

۲. بشارة الاسلام، ص ۲۷۹.

تَمْرَهَا، وَ الْأَرْضُ نَبَاتَهَا وَ تَتَزَيَّنُّ لِأَهْلِهَا؛

جهان با پیاده شدن عدالت خرم شود، آسمان باران هایش را فرو ریزد، درختان میوه های خود را آشکار می سازد، زمین گیاهان خود را بیرون می فرستد و برای ساکنان خود آرایش می کند»^۱.

امام باقر(ع) در مورد آبادانی جهان در عصر شکوفایی اسلام می فرمایند:

«فَلَا يَبْقَى فِي الْأَرْضِ خَرَابٌ إِلَّا وَ عَمْرٍ؛

در روی زمین، نقطه ویرانی نمی ماند جز اینکه آباد می گردد»^۲.

امیرمؤمنان(ع) همچنین فرمودند:

«سَيَاتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَ يُحِبُّونَهُ، وَ يَمْلِكُ مَنْ هُوَ بَيْنَهُمْ غَرِيبًا. يَمْلِكُ بِلَادَ الْمُسْلِمِينَ بِأَمَانٍ وَ يَضْفُو لَهُ الزَّمَانَ، وَ يُطِيعُهُ الشُّيُوخُ وَ الْفِتْيَانُ، وَ تَعْمُرُ الْأَرْضُ وَ تَصْفُو، وَ تَزْهُو بِمَهْدِيَّهَا، وَ تَعْدِمُ الْفِتْنَ وَ يَكْثُرُ الْخَيْرُ وَ الْبَرَكَاتُ؛

۱. بشارة الاسلام، ص ۷۱.

۲. الامام المهدي، ص ۹۵.

دولت کریمه

خداوند قومی را می آورد که آنها را دوست می دارد و آنها نیز او را دوست می دارند، کسی که در میان آنها غریب است، بر آنها حکومت می کند، همه ممالک اسلامی را با امنیت و آسایش تحت سیطره خود اداره می کند. روزگار با او سازگار می شود، پیر و جوان از او فرمان می برند. زمین آباد می شود و به وسیله مهدی (عج) خرم و سرسبز می شود. فتنه ها از بین می رود و خیر و برکت، فراوان می گردد.^۱

امام صادق (ع) درباره هموار شدن زمین به اذن پروردگار می فرماید:

«إِذَا تَنَاهَتِ الْأُمُورُ إِلَى صَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ، رَفَعَ اللَّهُ تَعَالَى لَهُ كُلَّ مُنْخَفِضٍ مِنَ الْأَرْضِ، وَخَفَضَ كُلَّ مُرْتَفِعٍ، حَتَّى تَكُونَ الدُّنْيَا عِنْدَهُ بِمَنْزِلَةِ رَاحَتِهِ. فَأَيُّكُمْ لَوْ كَانَتْ فِي رَاحَتِهِ شَعْرَةٌ لَمْ يُبْصِرْهَا؟!»

هنگامی که امور به صاحب امر (عج) منتهی شود، خداوند همه نقاط پست زمین را برای او پُر می کند و همه نقاط مرتفع جهان را برای او هموار سازد، تا همه کره خاکی

۱. ینابیع الموده، ج ۳، ص ۱۳۱.

چهل حدیث

برایش همچون کف دست باشد، مگر ممکن است که از دیدن آن ناتوان باشید؟! همه جهان برای او چنین خواهد بود.^۱

بیانات امیرمؤمنان(ع) را دربارهٔ برکات در حکومت حضرت ولی عصر(عج) دنبال می‌کنیم:

«يَمْلِكُ الْمَهْدِيُّ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا، وَتُرْعَى الشَّاةُ وَالذُّنْبُ فِي مَكَانٍ وَاحِدٍ، وَيَلْعَبُ الصَّبِيَانُ بِالْحَيَاتِ وَالْعَقَارِبِ وَلا تَضُرُّهُمُ بَشْيءٌ، وَيَذْهَبُ الشَّرُّ وَيَبْقَى الْخَيْرُ؛

حضرت مهدی(ع) شرق و غرب جهان را تحت سیطرهٔ خود درآورد، گرگ و گوسفند، در یک مکان زندگی کنند، کودکان خردسال با مارها و عقرب‌ها بازی کنند و آسیبی به آنها نرسد. شر از جهان رخت بر بندد و تنها خیر باقی بماند.^۱

امام جعفر صادق(ع) دربارهٔ احوال مردمان پس از ظهور می‌فرمایند:

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۸.

۲. منتخب الاثر، ص ۲۷۴.

دولت کریمه

«يَتَمَنَّى فِي زَمَنِهِ الصَّغِيرُ أَنْ يَكُونَ كَبِيرًا، وَ الْكَبِيرُ أَنْ يَكُونَ صَغِيرًا؛
خردسالان عهد او آرزو می کنند که بزرگسال باشند و
بزرگسالان عهد او آرزو می کنند که خردسال باشند»^۱.

امام صادق (ع) می فرمایند:

«الْمَهْدِيُّ إِذَا خَرَجَ يَفْرُجُ بِهِ جَمِيعُ الْمُسْلِمِينَ: خَاصَّتُهُمْ وَ
عَامَّتُهُمْ؛

چون مهدی (عج) خارج شود، از همه مسلمانان رفع
گرفتاری شود و برای همه آنها اعم از خواص (شیعه) و
عوام (سنی) فرج حاصل گردد»^۲.

رسول اکرم (ص) هم در وصف مردمان آن روز

می فرمایند:

«يُفْرَجُ اللَّهُ بِالْمَهْدِيِّ عَنِ الْأُمَّةِ، يَمَلَأُ قُلُوبَ الْعِبَادِ عِبَادَةً وَ يَسْعَهُمْ
عَدْلُهُ، بِهِ يَمْحَقُ اللَّهُ الْكَذِبَ وَ يَذْهَبُ الزَّمَانُ الْكَلْبُ، وَ يُخْرِجُ ذُلَّ
الرُّقِّ مِنْ أَعْنَاقِكُمْ؛

خداوند به وسیله مهدی (عج) از امت رفع گرفتاری

۱. الملاحم و الفتن، ص ۵۷.

۲. الامام المهدي، ص ۳۴۳.

چهل حدیث

می‌کند، دل‌های بندگان را با عبادت و اطاعت پُر می‌کند و عدالتش همه را فرا می‌گیرد. خداوند به وسیله او دروغ و دروغگویی را نابود می‌سازد، خوی درندگی و ستیزه‌جویی (سگی) را از بین می‌برد و ذلت بردگی را از گردن آنها برمی‌دارد.^۱

امام صادق (ع) در این باره می‌فرمایند:

«إِنَّ الْمُؤْمِنَ فِي زَمَانِ الْقَائِمِ، وَهُوَ فِي الْمَشْرِقِ، لَيَرَى أَخَاهُ
الَّذِي هُوَ فِي الْمَغْرِبِ، وَكَذَا الَّذِي فِي الْمَغْرِبِ يَرَى أَخَاهُ فِي
الْمَشْرِقِ!»

شخص مؤمن در زمان قائم (عج) اگر در مشرق باشد و برادر ایمانی‌اش در مغرب، از مشرق او را در مغرب می‌بیند و اگر در مغرب باشد و برادرش در مشرق، او را می‌بیند.^۲

امام باقر (ع) فرموده‌اند:

«تُؤْتُونَ الْحِكْمَةَ فِي زَمَانِهِ حَتَّى أَنْ الرِّأْيَةَ لَتَقْضَى فِي بَيْتِهَا

۱. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۷۵.

۲. بشارة الاسلام، ص ۲۵۴.

دولت کریمه

بِكِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى وَ سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ (ص)؛^۱

در زمان آن حضرت (ع) به شما (مؤمنان) حکمت ارزانی می‌شود؛ تا آنجا که یک زن (بدون آنکه به اختلاط با نامحرم گرفتار شود) در خانه‌اش به کتاب خدای متعال و سنت پیامبر خدا (ص) حکم می‌کند».

«لَا يَبْقَى مُؤْمِنٌ إِلَّا دَخَلَتْ عَلَيْهِ الْفَرَحَةُ فِي قَبْرِهِ وَ ذَلِكَ حَيْثُ يَتَزَاوَرُونَ فِي قُبُورِهِمْ وَ يَتَبَاشَرُونَ بِقِيَامِ الْقَائِمِ (ع)؛^۲

هیچ مؤمنی از مردگان نمی‌ماند مگر آنکه شادی و خوشحالی در قبرش به او می‌رسد، و این در هنگامی است که یکدیگر را در قبرهایشان ملاقات می‌کنند و قیام حضرت قائم (ع) را به یکدیگر بشارت می‌دهند».

و نه تنها انسان‌ها، بلکه همه حیوانات و گیاهان و حتی جمادات هم از خیر و برکت ظهور حضرت مهدی (ع) بهره‌مند می‌شوند:

«فَعِنْدَ ذَلِكَ تَفْرَحُ الطُّيُورُ فِي أَوْكَارِهَا وَ الْحَيْتَانُ فِي بَحَارِهَا وَ

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۲.

۲. غیبت نعمانی، باب ۱۹، ح ۵.

تَمَدُّ الْأَنْهَارُ وَ تَفِيضُ الْعُيُونِ وَ تُثْبِتُ الْأَرْضُ ضِعْفَ أَكْلِهَا؛
در آن هنگام پرتندگان در لانه‌های خود و ماهی‌ها در
دریاهایشان شادمان می‌شوند و رودخانه‌ها جاری شده و
چشمه‌ها می‌جوشد و زمین چندین برابر محصولات خود
را می‌رویاند.»

روزی یکی از شیعیان به خدمت امام باقر(ع) عرض کرد:
اصحاب ما در کوفه بسیار فراوانند، هر چه امر بفرمایند
اطاعت می‌کنند. امام(ع) در پاسخ او فرمودند:
«يَجِيءُ أَحَدُهُمْ إِلَى كَيْسِ أَخِيهِ فَيَأْخُذُ مِنْهُ حَاجَتَهُ؟ فَقَالَ: لَا.
قَالَ: هُمْ بِدِمَائِهِمْ أَبْخَلُ! ثُمَّ قَالَ: إِنَّ النَّاسَ فِي هُدًى تَنَاقُحُهُمْ وَ
تَوَارِثُهُمْ، وَتُقِيمُ عَلَيْهِمُ الْحُدُودَ، وَ تُؤَدِّي أَمَانَتِهِمْ، حَتَّى إِذَا قَامَ
الْقَائِمُ جَاءَتِ الْمُرَامَلَةُ، وَ يَأْتِي الرَّجُلُ إِلَى كَيْسِ أَخِيهِ فَيَأْخُذُ
حَاجَتَهُ، لَا يَمْنَعُهُ؛

آیا به این حد رسیده‌اند که یکی از آنها دست برده
از صندوق دیگری به مقدار نیازش بردارد؟! گفت: نه.
فرمودند: اگر در متاع دنیا بخل بورزند در مورد خونشان
بخیل تر خواهند بود. سپس فرمودند: مردم فعلاً در حال

دولت کریمه

سازش هستند، با یکدیگر پیوند زناشویی می بندند، از یکدیگر ارث می برند، حدود الهی اجراء می شود و امانت‌ها ادا می شود. ولی هنگامی که قائم (عج) قیام کند دوستی واقعی و صمیمیت حقیقی پیاده می شود، هر نیازمندی دست می برد و از صندوق برادر ایمانی اش به مقدار نیاز برمی دارد و صاحب صندوق او را منع نمی کند»^۱.

سپس امام صادق (ع) درباره شکوفایی کوفه در دولت حق و به برکت وجود مقدس حضرت مهدی (ع) می فرمایند:

«لَا يَتَّقِي مُؤْمِنٌ إِلَّا كَانَ بِهَا وَ حَوَالِيهَا. وَ لَيَبْلُغَنَّ مَجَالَةَ الْفَرَسِ مِنْهَا أَلْفِي دِرْهَمٍ! وَ لَيَصِيرَنَّ الْكُوفَةَ أَرْبَعَةَ وَ خَمْسِينَ مِيلًا. وَ لَيُودَّنُ أَكْثَرُ النَّاسِ أَنَّهُ اشْتَرَى شِبْرًا مِنْ أَرْضِ السَّبْعِ بِشِبْرٍ مِنْ ذَهَبٍ. وَ لَتَجَاوِرَنَّ قُصُورُهَا قُصُورَ كَرْبَلَاءَ، وَ لَيَصِيرَنَّ كَرْبَلَاءَ مَعْقِلًا وَ مَقَامًا تَخْتَلِفُ فِيهِ الْمَلَائِكَةُ وَ الْمُؤْمِنُونَ، وَ لَيَكُونَنَّ لَهَا شَأْنٌ مِنَ الشَّأْنِ!!!»

مؤمنی نمی ماند جز اینکه در کوفه و حوالی آن مستقر می شود، محل گردش یک اسب به دو هزار درهم می رسد، قطر کوفه به ۵۴ میل می رسد و بیشتر مردم آرزو می کنند

۱. بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۲.

که ای کاش بتوانند یک وجب از سرزمین (سَبِیع)^۱ را به یک وجب طلا خریداری کنند! ساختمان‌های کوفه به ساختمان‌های کربلا متصل شده، کربلا را در خود جای می‌دهد و آنجا را بارگاهی می‌سازند که محل آمد و شد فرشتگان و مؤمنان می‌شود، و برای آن مقامی بس رفیع خواهد بود»^۲.

همچنین امام حسن (ع) در این باره می‌فرمایند:

«أَسْعَدُ النَّاسِ بِأَهْلِ الْكُوفَةِ؛

خوشبخت‌ترین مردم در عهد او، اهل کوفه هستند»^۳.

رسول خدا (ص) درباره آشکار شدن گنج‌های زمین

می‌فرمایند:

«تَقِيءُ الْأَرْضُ أَفْلاذَ كَبِدِهَا أَمْثَالَ الْأَسْطُوانِ مِنَ الذَّهَبِ وَ
الْفِضَّةِ، فَيَجِيءُ السَّارِقُ فَيَقُولُ: فِي مِثْلِ هَذَا قُطِعَتْ يَدِي. وَ
يَجِيءُ الْقَاتِلُ فَيَقُولُ: فِي هَذَا قَتَلْتُ. وَ يَجِيءُ الْقَاطِعُ فَيَقُولُ: فِي
هَذَا قَطَعْتُ رَجَمِي. ثُمَّ يَدْعُونَهُ فَلَا يَأْخُذُونَ مِنْهُ شَيْئاً؛

۱. محله‌ای در کوفه.

۲. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۱۱.

۳. بشارة الاسلام، صص ۱۸۳، ۲۵۳ و ۲۷۸.

دولت کریمه

زمین جگر پاره‌های خود را چون قطعات طلا و نقره بیرون می‌ریزد، دزد آمده می‌گوید: برای نظیر این اموال بود که دستم بریده شد، قاتل آمده می‌گوید: من برای چنین کالایی مرتکب شدم، قاطع رحم آمده می‌گوید: من برای چنین چیزی رحم کردم، آنگاه این اسطوانه‌های طلا و نقره روی زمین ماند و کسی رغبت نمی‌کند که چیزی از آن بردارد.^۱

امام حسن مجتبی (ع) همچنین در این باره فرمودند:
نَضَطِّلِحُ فِي مُلْكِهِ السَّبَاعُ، وَ تُغْرِجُ الْأَرْضُ نَبْتَهَا، وَ تُنْزِلُ
لِسَّمَاءٍ بَرَكَتَهَا، وَ تَظْهَرُ لَهُ الْكُنُوزُ، يَمْلِكُ مَا بَيْنَ الْخَافِقَيْنِ فَطُوبَى
مَنْ أَدْرَكَ أَيَّامَهُ وَ سَمِعَ كَلَامَهُ؛^۲

ر دولت مهدی (عج) درندگان سازش می‌کنند، زمین
تات خود را خارج می‌کند، آسمان برکاتش را فرو
فرستد، گنج‌های نهفته در دل زمین برای او آشکار
شود و بین مشرق و مغرب را مالک می‌شود. خوشا به
ل کسی که روزگار مسعود را درک کند و دستوراتش
با گوش جان بشنود.^۲

۱. ینابیع المودة، ج ۳، ص ۸۶.
۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۰.

و باز هم رسول اکرم (ص) در این باره فرمودند:

«يُنزِلُ عَلَى أُمَّتِي بَلَاءَ شَدِيدٍ، لَمْ يُسْمَعْ بَلَاءَ أَشَدَّ مِنْهُ، حَتَّى تَضِيقَ بِهِمُ الْأَرْضُ الرَّحْبَةَ، وَحَتَّى تُمَلَأَ الْأَرْضُ جَوْرًا وَظُلْمًا، وَلَا تَجِدَ الْمُؤْمِنُ مَلْجَأً يَلْجَأُ عَلَيْهِ مِنَ الظُّلْمِ، فَيَبْعَثُ اللَّهُ رَجُلًا مِنْ عَتْرَتِي، فَيَمْلَأُهَا قِسْطًا وَعَدْلًا، كَمَا مَلَأْتَ جَوْرًا وَظُلْمًا، يَرْضَى عَنْهُ سَاكِنُ السَّمَاءِ وَسَاكِنُ الْأَرْضِ. لَا تَدْخِرُ الْأَرْضُ مِنْ بَذْرِهَا شَيْئًا إِلَّا أَخْرَجَتْهُ، وَلَا السَّمَاءُ مِنْ قَطْرِهَا شَيْئًا إِلَّا صَبَّتْهُ مَذْرَارًا. يَعِيشُ فِيهِمْ سَبْعُ سِنِينَ أَوْ ثَمَانِي أَوْ تِسْعًا. يَتَمَنَّى الْأَحْيَاءُ الْأَمْوَاتَ، بِمَا صَنَعَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ بِأَهْلِ الْأَرْضِ مِنْ خَيْرٍ؛

[بلاى شديدى بر امت من نازل مى شود، كه هرگز بلايى شديدتر از آن شنیده نشده است، زمين با اين همه فراخى براى آنها تنگ شود، جهان پر از جور و ستم گردد، مؤمن هرگز پناهگامى پيدا نکند كه در ستمهاى رسیده به آن پناه ببرد.

آنگاه خداوند مردى را از تبار من مبعوث مى کند كه جهان را پر از عدل و داد نمايد، آن چنان كه پر از جور و ستم شده باشد. ساكنان زمين و آسمان از او خوشنود گردند، زمين چيزى از بذرهای خود را نگه نمى دارد، بلكه همه اش را مى روياند، آسمان چيزى از بركات خود را نگه نمى دارد، بلكه سيل آسا فرو مى ريزد. هفت، هشت،

دولت کریمه

یا نه سال حکومت می کند. هنگامی که مردم مشاهده می کنند که چگونه خداوند برکاتش را برای مردم ظاهر می کند، رفتگان خود را آرزو می کنند، که ای کاش زنده بودند و آن روز فرخنده را می دیدند»^۱.

امام صادق (ع) نیز در این باره فرمودند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِهِ، وَاسْتَغْنَى الْعِبَادُ عَنِ ضَوْءِ الشَّمْسِ، وَذَهَبَ^۲ الظُّلْمَةُ، وَيَعْمُرُ الرَّجُلُ فِي مَلِكِهِ حَتَّى يُوَلِّدَ لَهُ الْآلَ ذَكَرًا، لَا يُوَلِّدُ لَهُ فِيهَا أُنْثَى، وَتُظْهِرُ الْأَرْضُ كُنُوزَهَا، حَتَّى يَرَاهَا النَّاسُ عَلَى وَجْهِهَا، وَيَطْلُبُ الرَّجُلُ مَنْ يَصِلُهُ بِمَالِهِ وَيَأْخُذُ مِنْهُ زَكَاتَهُ، فَلَا يَجِدُ أَحَدًا يَقْبَلُ ذَلِكَ مِنْهُ، اسْتَغْنَى النَّاسُ بِمَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ؛

هنگامی که قائم ما - عجل الله تعالی فرجه - قیام کند زمین با نور آن حضرت منور می شود، به طوری که از نور خورشید بی نیاز می شوند و تاریکی از بین می رود. یک فرد در عصر ظهور آنقدر عمر می کند که هزار پسر برای او متولد شود، بدون اینکه در میان آنها دختری متولد شده باشد.

۱. المهدي، ص ۲۱۹.

۲. لفظ «ذَهَبَ» در همه منابع به جز کفایة المهدي که «ذَهَبَتْ» آمده است.

چهل حدیث

زمین همه گنج‌های نهفته‌اش را ظاهر می‌سازد تا
معرض دید مردمان قرار بگیرد، انسان هر چه جست و
می‌کند کسی را پیدا کند که با ثروتش او را صله
و زکات مالش را پذیرد، کسی را پیدا نمی‌کند،
مردمان با آنچه خداوند از فضل خود به آنها عطا فرمود
بی‌نیاز می‌شوند.^۱

این حدیث به همین تعبیر با سند دیگری نیز از امام
صادق (ع) روایت شده است.^۲

۱. کفایة‌المهتدی: برگ ۱۳۴؛ کشف‌الحق، ص ۲۱۲.

۲. ارشاد مفید، ج ۲، ص ۳۸۱.

بخش چهارم:

دین در عصر حضور حضرت مهدی (ع)

در این بخش بحث از وضعیت «دین» در حکومت حضرت مهدی (ع) است.

به جرئت می‌توان گفت که مقوله «دین و دین‌داری» مظلوم‌ترین مقوله مرتبط با انسان در طی قرون و اعصار بوده است.

پس از ظهور مبارک حضرت مهدی (ع) و به یمن وجود عزیز ایشان که عدل کامل هستند، موضوع «دین و دین‌داری» نیز جایگاه و شأن ویژه خود را باز می‌یابد.

این موضوع را نباید از نظر دور داشت که اساساً هدف ظهور حضرت مهدی (ع)، احیای دین خداست. او می‌آید تا گرد و غبار نشسته جهالت نادانان و گمراهی کافران و مشرکان بر رخسار توحید و یکتاپرستی را بزداید. از همین روست که باید گفت: با ظهور مقدس و قیام شکوهمند ایشان است که گویا دین از تو متولد می‌شود، مرگ نه اینکه

دولت کریمه

مهدی ما(ع) «مَحْيَىٰ مَعَالِمِ الدِّينِ» و «قَاصِمِ شَوْكَةِ الْمُعْتَدِينَ»
هستند.

در این باره روایت‌های جالب و جذابی از ائمه دین(ع)
نقل می‌نماییم.

اسلام، دین آخرین

امام صادق(ع) می‌فرمایند:

«يُعِزُّ اللهُ بِهِ الْإِسْلَامَ بَعْدَ ذَلِكَ، وَيُخَيِّبُهُ بَعْدَ مَوْتِهِ. وَيَضَعُ الْجِزْيَةَ وَ
يَدْعُو إِلَى اللَّهِ بِالسَّيْفِ، فَمَنْ أْبَى قِتْلًا، وَمَنْ نَازَعَهُ خُدِلَ. يُظْهِرُ مِنَ
الدِّينِ مَا هُوَ عَلَيْهِ الدِّينُ فِي نَفْسِهِ، مَا لَوْ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) يَحْكُمُ
بِهِ. يَرْفَعُ الْمَذَاهِبَ مِنَ الْأَرْضِ فَلَا يَبْقَى إِلَّا الدِّينُ الْخَالِصُ؛

خداوند به وسیله او اسلام را پس از ذلت به عزت می‌رساند
و پس از افسردگی زنده می‌سازد، جزیه را کنار گذاشته، با
شمشیر به سوی خدا دعوت می‌کند، هر کس نپذیرد کشته
می‌شود و هر کس با او درافتد، زبون می‌شود. از دین
خدا ظاهر می‌کند آنچه را که در واقع دین بود، و آنچه را
که اگر رسول اکرم(ص) در میان مردم باشد به آن فرمان
می‌دهد. مذاهب دیگر را از روی زمین برمی‌چیند، و در
روی زمین چیزی جز دین خالص نمی‌ماند.»^۱

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۹۷.

رسول گرامی اسلام (ص) در مورد جهانی شدن اسلام در
عصر حضرت مهدی (عج) می فرماید:
«لَيَدْخُلَنَّ هَذَا الدِّينُ مَا دَخَلَ عَلَيْهِ اللَّيْلُ!»
تا هر کجا که تاریکی شب وارد شود، این آیین مقدس
نفوذ خواهد کرد»^۱.

امام باقر (ع) در تفسیر آیه شریفه که می فرماید: «الَّذِينَ
إِنْ مَكَتَاهُمْ فِي الْأَرْضِ...: آنان که اگر آنها را در روی
زمین امکانات بدهیم، نماز را به پا می دارند و زکات را
می پردازند و امر به معروف و نهی از منکر می کنند، و
عاقبت امور از آن خداوند است»^۲، فرمودند:

«هَذِهِ لآلِ مُحَمَّدٍ إِلَى آخِرِ الْأُمَّةِ، وَالْمَهْدِيُّ وَأَصْحَابُهُ يُمَلِكُهُمُ
اللَّهُ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا وَيُظْهِرُ الدِّينَ. وَيُمِيتُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ
بِهِ وَبِأَصْحَابِهِ الْبِدْعَ وَالْبَاطِلَ كَمَا أَمَاتَ السَّفَهَةَ الْحَقُّ، حَتَّى
لَا يُرَى أَثَرٌ مِنَ الظُّلْمِ وَالْبِدْعِ؛

این آیه در حق آل محمد (ص) است، در حق امامان
معصوم و حضرت مهدی (عج) و یاران اوست که خداوند
آنها را مالک شرق و غرب جهان نموده، آیین اسلام را

۱. منتخب الاثر، صص ۱۶۰ و ۲۹۴.

۲. سوره حج، آیه ۴۱.

دولت کریمه

پیروز کرده، بدعت‌ها و باطل‌ها را به دست او و یارانش
نابود می‌سازد، چنان که سفیهان حق را لگدمال کرده
باشند. دیگر از ستم‌ها و بدعت‌ها نشانه‌ای نمی‌ماند.^۱

امام باقر(ع) می‌فرمایند:

«...يُوحَى إِلَيْهِ فَيَعْمَلُ بِالْوَحْيِ بِأَمْرِ اللَّهِ؛

از سوی خدا به حضرت مهدی (عج) الهام می‌شود و او
هم طبق دستور خدا به الهام عمل می‌فرماید.^۲

امیرمؤمنان(ع) از پیامبر(ص) پرسید: آیا مهدی(عج) از ما

اهل بیت است؟ فرمودند:

«لَا بَلَّ مِنَّا، يَخْتَمُ اللَّهُ بِهِ الدِّينَ كَمَا فَتَحَ بِنَا. يُنْقِذُونَ مِنَ الْفِتْنَةِ كَمَا
أَنْقَذُوا مِنَ الشُّرْكِ. وَبِنَا يُؤَلَّفُ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ بَعْدَ عَدَاوَةِ الْفِتْنَةِ،
كَمَا أَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ بَعْدَ عَدَاوَةِ الشُّرْكِ. وَبِنَا يُضْبِحُونَ بَعْدَ عَدَاوَةِ
الْفِتْنَةِ إِخْوَانًا، كَمَا أَضْبَحُوا بَعْدَ عَدَاوَةِ الشُّرْكِ إِخْوَانًا فِي دِينِهِمْ؛

آری مهدی از ماست، خداوند به وسیله او دین را به اتمام
می‌رساند، چنان که به وسیله ما آغاز نمود. به دست ما

۱. بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۴۷.

۲. بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۹۰.

از فتنه‌ها رهایی می‌یابند، چنان‌که به دست ما از شرک رهایی یافتند. خداوند پس از کینه‌های فتنه‌گری، به دست ما در میان آنها الفت و صمیمیت ایجاد می‌کند، چنان‌که بعد از کینه‌توزی‌های شرک به دست ما در میانشان صفا و صمیمیت ایجاد نمود. بعد از عداوت روزگار فتنه، به وسیله ما برادری خود را بازیابند، چنان‌که بعد از عداوت شرک، به دست ما برادر ایمانی گشتند.^۱

امیرمؤمنان (ع) در تفسیر آیه ۵۵ سوره نور: «خداوند به کسانی که از شما ایمان آورده، عمل شایسته انجام دهد، وعده فرموده که آنها را در روی زمین جانشین سازد، چنان‌که پیشینیان را جانشین ساخت و آنها را از دینی که برای آنها پسندیده، متمکن سازد و بعد از ترس آنها را از نعمت امنیت برخوردار نماید، تا مرا پرستند...» می‌فرماید:

«أَمِنِينَ، لَا يَخَافُونَ أَحَدًا فِي عِبَادَتِي، لَيْسَ عِنْدَهُمْ تَقِيَّةٌ؛ نَزَلَتْ فِي الْقَائِمِ، وَالَّذِينَ آمَنُوا هُمُ الْأُمَّةُ؛

در امن و امان مرا پرستند، در پرستش من از کسی ترس و واهمه نداشته باشند، و نیازی به تقیه احساس نکنند.

۱. منتخب الاثر، صص ۱۵۲ و ۱۸۰.

دولت کریمه

این آیه در حق قائم (عج) نازل شده است. و منظور از [کسانی که ایمان آورده‌اند] در این آیه پیشوایان معصوم (ع) هستند.^۱

امام صادق (ع) می‌فرمایند:

«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ لَا يَبْقَى أَرْضٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ؛

هنگامی که حضرت قائم (عج) قیام کند، هیچ زمینی نماند مگر اینکه در آنجا گلبانگ «اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمد رسول الله» بلند گردد.^۲

امیرمؤمنان (ع) می‌فرمایند:

«حَتَّى لَا يَبْقَى قَرْيَةٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا بِشَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ بُكْرَةً وَعَشِيًّا؛

دیگر در روی زمین هیچ نقطه‌ای نمی‌ماند جز اینکه هر صبح و شام در آن به یکتایی خدا و رسالت پیامبر اکرم (ص) ندا سر داده می‌شود.^۳

۱. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۵۸.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۴۰.

۳. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۰.

از امام باقر(ع) در مورد تفسیر آیه شریفه: «وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً؛ با همه مشرکان بجنگید، چنان که آنان همگی با شما می‌جنگند»^۱ سؤال کردند، فرمودند:

«لَسْمٌ يَجِيءُ تَأْوِيلُ هَذِهِ الْآيَةِ. وَإِذَا قَامَ قَائِمُنَا بَعْدِي. يَرَى مِنْهُ مَنْ يُدْرِكُهُ مَا يَكُونُ مِنْ تَأْوِيلِ هَذِهِ الْآيَةِ. وَ لَيَبْلُغَنَّ دِينُ مُحَمَّدٍ مَا بَلَغَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ حَتَّى لَا يَكُونَ شِرْكٌ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ، كَمَا قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: [فَأَصْبَحُوا لَا يَرَى إِلَّا مَسَاكِينَهُمْ] وَ تَعْمُرُ الْأَرْضُ وَ تَصْفُو، وَ تَزْهُو بِمَهْدِيهَا، وَ تَجْرِي بِهِنَّ أَنْهَارُهَا، وَ تَعْدِمُ الْفِتْنَ وَ الْغَارَاتُ، وَ يَكْثُرُ الْخَيْرُ وَ الْبَرَكَاتُ؛

هنوز تاویل این آیه نیامده است، هنگامی که قائم ما پس از ما قیام کند، آنان که زمان او را درک کنند، تاویل این آیه را خواهند دید. که بسی تردید آیین محمد(ص) به هر نقطه‌ای که شب و روز می‌رسد؛ خواهد رسید و دیگر اثری از شرک روی زمین نمی‌ماند، چنان که خدای تبارک و تعالی می‌فرماید: [دیگر نشانی از آنها به جز اقامتگاه‌هایشان دیده نمی‌شود]،^۲ زمین به وسیله مهدی(عج) آباد، خرم و سرسبز می‌شود و به وسیله او

۱. سوره توبه، آیه ۳۶.

۲. سوره احقاف، آیه ۲۵.

دولت کریمه

چشمه سارها روان گردد، فتنه‌ها و چپاولگری‌ها از بین رود و خیرات و برکات بسیار باشد»^۱.

سنت

رسول گرامی اسلام (ص) در این مورد می‌فرمایند:
«يَعْمَلُ بِسُنَّتِي، وَ يَكُونُ عَطَاؤُهُ هَنِيئًا، وَ يَنْزِلُ بَيْتَ الْمَقْدِسِ؛
به سنت من رفتار می‌کند، عطایایش گوارا می‌باشد و در
بیت‌المقدس فرود می‌آید»^۲.

رسول گرامی اسلام (ص) در این مورد می‌فرمایند:
«إِنَّهُ مُتَّبِعٌ لَا مُبْتَدِعٌ. وَإِنَّهُ مَعْصُومٌ فِي حُكْمِهِ يَحْرُمُ عَلَيْهِ الْقِيَّاسُ
مَعَ وُجُودِ النَّصُوصِ الَّتِي مَنَحَهُ اللَّهُ تَعَالَى إِيَّاهَا؛
او تابع سنت منست و هرگز بدعت‌گزار نیست. او در
داوری‌های خود از لغزش و اشتباه مصون است. با
وجود براهین قطعیه‌ای که خداوند به او ارزانی داشته،
هرگز نیازی به قیاس پیدا نمی‌کند و قیاس بر او

۱. ینابیع‌الودّة، ج ۳، صص ۷۸ و ۱۳۲.

۲. کشف الغمّة، ج ۳، ص ۲۶۲.

چهل حدیث

حرام است»^۱.

رسول گرامی اسلام (ص) در این مورد می فرمایند:

«الْمَهْدِيُّ يَقْفُو أَثْرِي، لَا يُخْطِيءُ؛

مهدی (عج) روش مرا دنبال می کند و هرگز از روش من بیرون نمی رود»^۲.

امام باقر (ع) می فرمایند:

«يَدْعُو النَّاسَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ وَ سُنَّةِ نَبِيِّهِ وَ الْوِلَايَةِ لِعَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَ الْبِرَاءَةِ مِنْ عَدُوِّهِ؛

او مردم را به سوی کتاب خدا، سنت پیامبر (ص)، ولایت علی بن ابی طالب (ع)، و بیزاری از دشمنان او دعوت می کند»^۳.

امام جعفر صادق (ع) می فرمایند:

«يُصْنَعُ كَمَا صَنَعَ رَسُولُ اللَّهِ (ص). يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ، كَمَا هَدَمَ

۱. اسعاف الراغبین، ص ۱۴۵.

۲. منتخب الاثر، ص ۴۹۱.

۳. الزام الناصب، ص ۱۷۷.

دولت کریمه

رَسُولُ اللَّهِ (ص) أَمَرَ الْجَاهِلِيَّةَ، وَ يَسْتَأْتِفُ الْإِسْلَامَ جَدِيداً بَعْدَ أَنْ
يَهْدِمَ مَا كَانَ قَبْلَهُ؛

بر طبق شیوه پیامبر اکرم (ص) رفتار می کند و آنچه از
نشانه های جاهلیت باقی باشد از میان برمی دارد و پس از
ریشه کن ساختن بدعت ها، اسلام را از نو پیاده می کند.^۱

سایر ادیان

امام صادق (ع) فرمودند:

«فَوَاللَّهِ لَيُرْفَعُ عَنِ الْمَلَلِ وَالْأَدْيَانِ الْإِخْتِلَافَ، وَ يَكُونُ الدِّينُ كُلُّهُ
وَاحِداً كَمَا قَالَ جَلَّ ذِكْرُهُ: إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ؛

به خدا سوگند که اختلاف ادیان و مذاهب از بین می رود
و فقط یک دین در سرتاسر گیتی حکومت می کند، چنان
که خدای تبارک و تعالی فرمودند: به راستی دین در نزد
خدا عبارت از اسلام است و بس».^۲

امام صادق (ع) همچنین در این باره می فرمایند:

«يُرْفَعُ الْمَذَاهِبُ، فَلَا يَبْقَى إِلَّا الدِّينُ الْخَالِصُ؛

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۲۱.

۲. سوره آل عمران، آیه ۱۹؛ بشاره الاسلام، ص ۲۶۵.

همه ادیان و مذاهب از روی زمین برداشته می شود و جز دین خالص باقی نباشد»^۱.

در روایت دیگری امام صادق (ع) فرمودند:

«إِذَا خَرَجَ الْقَائِمُ، خَرَجَ مِنْ هَذَا الْأَمْرِ مَنْ كَانَ يُرَى أَنَّهُ مِنْ أَهْلِهِ، وَ دَخَلَ فِيهِ شِبْهُ عَبْدَةِ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ؛

چون قائم (عج) ظاهر شود، قسمتی از آنان که اهل این امر دیده می شوند از آن بیرون شوند و از امثال ماه پرستان و خورشید پرستان به آن بگردند»^۲.

امام محمد باقر (ع) هم می فرمایند:

«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ عَرَضَ الْأَيْمَانَ عَلَى كُلِّ نَاصِبٍ، فَإِنْ دَخَلَ فِيهِ بِحَقِيقَةٍ وَإِلَّا ضَرَبَ عُنُقَهُ؛

چون قائم (عج) قیام کند، ایمان را بر هر ناصبی (دشمن اهل بیت) عرضه می کند، اگر به راستی آن را بپذیرد، از او می گذرد، و اگر نپذیرد گردنش را می زند»^۳.

امام صادق (ع) در توصیف ویژگی «جامعُ الكلمة علی

۱. ینابیع المودة، ج ۳، ص ۶۲.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۷۱.

۳. بشارة الاسلام، صص ۲۳۹ و ۲۶۱.

دولت کریمه

التقوى» فرموده‌اند:

«أما تُحِبُّونَ أَنْ يُظْهِرَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى الْحَقَّ وَالْعَدْلَ فِي الْبِلَادِ
وَيَجْمَعَ اللَّهُ الْكَلِمَةَ وَيُولِّفَ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبٍ مُخْتَلِفَةٍ وَلَا يَعْصُونَ
اللَّهَ فِي أَرْضِهِ؟!»^۱

آیا دوست ندارید که خداوند متعال حق و عدالت را در
همه سرزمین‌ها آشکار گرداند و وحدت کلمه (عقیده) به
وجود آورد و بین دل‌های جدا و پراکنده، الفت برقرار
نماید و هیچ کس خداوند را در زمینش نافرمانی نکند؟!»

خدای متعال فرموده است:

«هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ»^۲

اوست آنکه فرستاده خود را با هدایت و دین حق فرستاد
تا او را بر تمامی دین‌ها چیره گرداند هر چند که مشرکان
را خوش نیاید.»

حضرت موسی بن جعفر (ع) در تفسیر قسمت اول آیه

۱. اصول کافی، کتاب الحجّة، باب نادر فی حال الغیبه، ح ۲.

۲. سوره برائت، آیه ۳۳.

جهل حدیث

چنین فرمودند:

«هُوَ الَّذِي أَمَرَ رَسُولَهُ بِالْوِلَايَةِ لِوَصِيِّهِ. وَالْوِلَايَةُ هِيَ دِينُ الْحَقِّ؛
اوست آنکه فرستاده خود را به ولایت وصی خویش
فرمان داد، و ولایت، همان دین حق است.»

و در توضیح ادامه آن اضافه کردند:

«يُظْهِرُهُ عَلَى جَمِيعِ الْأَدْيَانِ عِنْدَ قِيَامِ الْقَائِمِ (ع)؛
دین حق را هنگام قیام حضرت قائم (ع) بر همه ادیان
چیره می گرداند.»

در توضیح همین مطلب امام صادق (ع) به مفضل

فرمودند:

«فَوَاللَّهِ يَا مُفَضَّلُ لَيَرْفَعَنَّ عَنِ الْعِلَلِ وَالْأَدْيَانِ الْاِخْتِلَافَ وَيَكُونُ الدِّينُ
كُلُّهُ وَاحِدًا. كَمَا قَالَ جَلَّ ذِكْرُهُ: «إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْاِسْلَامُ»^۱
ای مفضل، به خدا قسم آن حضرت [حضرت مهدی (ع)]
از آیین ها و مذاهب رفع اختلاف می کند و دین (خدا)
یکی خواهد بود. همان گونه که خداوند - جَلَّ ذِكْرُهُ -

۱. اصول کافی، کتاب الحجّة، باب فیہ تکت و تنف من التنزیل فی الولاية، ح

۹۱

۲. سورة آل عمران، آیه ۱۹.

۳. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۴.

دولت کریمه

فرموده: همانا دین نزد خداوند، اسلام است.»

حضرت باقر(ع) در این باره فرموده‌اند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا، وَضَعَ يَدَهُ عَلَى رُؤُوسِ الْعِبَادِ فَجَمَعَ بِهِ عُقُولَهُمْ
وَآكَمَلَ بِهِ أَخْلَاقَهُمْ؛^۱

آنگاه که قائم ما قیام نماید، دست خود را بر سر بندگان
می‌گذارد و به این وسیله عقل‌های ایشان را جمع
می‌گرداند و اخلاق ایشان را کامل می‌فرماید.»

در تکمیل روایت قبلی در زمینه‌های ایجاد تفرقه و

اختلاف امام باقر(ع) فرمودند:

«إِنَّهَا لَمْ تَزَعْ حَقَّ نَبِيِّهَا وَ اللَّهِ لَوْ أَخَذُوا الْحَقَّ عَنْ أَهْلِهِ لَمَا اِخْتَلَفَ
فِي اللَّهِ إِثْنَانٌ؛

این امت حق و حریم پیامبر اکرم(ص) را - در مورد
اهل بیتش - رعایت نکردند. به خدا سوگند اگر این امت
حق را از سرچشمه زلال اهل بیت می‌گرفتند حتی دو نفر
هم در مورد پروردگار اختلاف نمی‌کردند.»^۲

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۶.

۲. الزام الناصب، ص ۲۹.

چهل حدیث

قرآن کریم

امیرمؤمنان (ع) درباره بهره‌مندی مردم از قرآن در عصر

حکومت حضرت مهدی (ع) فرمودند:

«فَوَاللَّهِ لَكَأَنِّي أَنْظَرُ إِلَيْهِ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ، يُبَايِعُ النَّاسَ بِأَمْرِ جَدِيدٍ، وَ كِتَابٍ جَدِيدٍ، وَ سُلْطَانٍ جَدِيدٍ مِنَ السَّمَاءِ؛
به خدا سوگند، گویی او را در میان رکن و مقام با چشم
خود می‌بینیم که از مردم برای امری تازه، کتابی تازه و
حکومت آسمانی تازه بیعت می‌گیرد»^۱.

امام صادق (ع) نیز در این باره فرمودند:

«كَأَنِّي بِشِيعَةِ عَلِيٍّ فِي أَيْدِيهِمُ الْمَتَانِي يُعَلِّمُونَ النَّاسَ الْمُسْتَأْنَفَ؛
گویی شیعیان علی (ع) را می‌بینم که قرآن کریم را در
دست گرفته، شیوه جدید آن را به مردم یاد می‌دهند»^۲.

همچنین حضرت علی (ع) در این باره فرمودند:

«أَخْرَجَهُ عَلِيٌّ إِلَى النَّاسِ حِينَ فَرَّغَ مِنْهُ وَ كَتَبَهُ، فَقَالَ لَهُمْ: هَذَا
كِتَابُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ كَمَا أَنْزَلَهُ اللَّهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ (ص) فَقَدْ جَمَعْتُهُ مِنَ
اللُّوْحَيْنِ فَقَالُوا: هُوَ ذَا عِنْدَنَا مُصْحَفٌ جَامِعٌ فِيهِ الْقُرْآنُ، لَا حَاجَةَ
لَنَا فِيهِ!!! فَقَالَ: أَمَا وَاللَّهِ مَا تَرَوْنَهُ بَعْدَ هَذَا أَبَدًا!!! إِنَّمَا كَانَ عَلَيٌّ

۱. بحارالانوار، ج ۵۲، صص ۹۵ و ۱۲۱.

۲. بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۴.

دولت کریمه

أَنْ أَخْبِرَكُمْ حِينَ جَمَعْتُهُ لِنَقْرَأُوهُ؛

هنگامی که امیر مؤمنان (ع) از نوشتن قرآن کریم فارغ شد، آن را بر مردم عرضه کرد و فرمودند: این کتاب خدای تبارک و تعالی است، آن را از دو لوح آن چنان که خدایش بر محمد (ص) فرو فرستاده؛ گردآورده‌ام. مردم گفتند: ما مصحفی داریم که همه آیات قرآنی را در بردارد، دیگر نیازی به قرآن شما نداریم. امیر مؤمنان (ع) فرمودند: به خدا سوگند، دیگر بعد از امروز آن را نخواهید دید! من وظیفه داشتم هنگامی که از نوشتن آن فارغ شدم، آن را بر شما عرضه کنم تا شما آن را بخوانید.^۱

امام صادق (ع) در مورد شیوه جدید نظم قرآنی چنین

می‌فرمایند:

«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ (ع) قَرَأَ كِتَابَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ عَلَيَّ حَدِّهِ، وَأَخْرَجَ الْمُصْحَفَ الَّذِي كَتَبَهُ عَلَيَّ (ع)؛

چون قائم (عج) قیام کند کتاب خدای تبارک و تعالی را آن چنان که هست، تلاوت می‌کند. و قرآنی را که امیر مؤمنان (ع) نوشته بیرون می‌آورد».^۲

۱. اصول کافی، ج ۲، ص ۶۳۳.

۲. اصول کافی، ج ۲، ص ۶۳۳.

امام صادق(ع) نیز در این باره می‌فرمایند:

«وَاللَّهِ لَكَأَنِّي أَنْظِرُ إِلَيْهِ بَيْنَ الرَّكْنِ وَالْمَقَامِ يُبَايِعُ النَّاسَ عَلِيَّ كِتَابٍ جَدِيدٍ عَلَى الْعَرَبِ شَدِيدًا. وَيَلُ لِبَطْغَةِ الْعَرَبِ مِنْ شَرِّ قَدْ اقْتَرَبَ!»

به خدا سوگند، گویی او را با چشم خود در میان رکن و مقام می‌بینم که از مردم برای کتابی جدید بیعت می‌گیرد، که برای عرب بسیار گران خواهد بود. وای بر طاغوت‌های عرب از روز بدی که در انتظار آنهاست.^۱

به همین دلیل امیرمؤمنان حضرت علی بن ابی طالب(ع)

می‌فرمایند:

«كَأَنِّي أَنْظِرُ إِلَى شِيعَتِنَا بِمَسْجِدِ الْكُوفَةِ، وَقَدْ ضَرَبُوا الْقِسَاطِيْطَ، يُعَلِّمُونَ الْقُرْآنَ كَمَا أُنزِلَ! أَمَا إِنَّ قَائِمَنَا إِذَا قَامَ كَسَرَهُ وَسَوَّى قَبْلَتَهُ!»

گویی با چشم خود می‌بینم که شیعیانم در مسجد کوفه خیمه‌زده، برای مردم قرآن را آن‌چنان که نازل شده، آموزش می‌دهند. هنگامی که قائم ما(عج) ظهور کند، آن را تخریب می‌کند و قبله‌اش را درست می‌کند.^۲

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۵.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۷۲.

امیرمؤمنان علی (ع) می فرمایند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُ آلِ مُحَمَّدٍ ضَرَبَ فَسَاطِيطَ يُعَلِّمُ الْقُرْآنَ عَلِيَّ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ! فَأَضَعُ مَا يَكُونُ عَلِيَّ حَفِظَهُ الْيَوْمَ، لِأَنَّهُ يُخَالِفُ فِيهِ التَّأْلِيفَ؛

هنگامی که قائم آل محمد (ص) قیام کند، چادرهایی می زند، و قرآن را آن چنان که خدای تبارک و تعالی نازل فرموده؛ آموزش می دهد، آنچه برای مردم سخت خواهد بود این است که او بر خلاف نظم فعلی آموزش خواهد داد، و آن برای کسانی که نظم فعلی را حفظ کرده اند دشوار خواهد بود»^۱.

امیرمؤمنان (ع) همچنین درباره بازگرداندن افکار و آرای

مردم به قرآن می فرمایند:

«يُعْطِفُ الْهَوَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ إِذَا عَطَفُوا الْهُدَىٰ عَلَى الْهَوَىٰ، وَ يَعْطِفُ الرَّأْيَ عَلَى الْقُرْآنِ إِذَا عَطَفُوا الْقُرْآنَ عَلَى الرَّأْيِ، وَ يُرِيهِمْ كَيْفَ يَكُونُ عَدْلُ السَّيْرَةِ، وَ يُخَيِّ مَيْتَ الْكِتَابِ وَ السُّنَّةِ؛

هنگامی که دیگران هوای نفس را بر هدایت مقدم بدارند، او امیال نفسانی را به هدایت برمی گرداند، و هنگامی که

۱. ارشاد مفید، ص ۳۴۴.

دیگران قرآن را با رأی خود تفسیر کنند، او آراء و افکار را به قرآن باز گرداند، او به مردم نشان می‌دهد که چه نیکو می‌توان به عدالت رفتار نمود، او تعالیم فراموش شده قرآن و سنت را زنده می‌سازد»^۱.

اجرای احکام

امام باقر(ع) فرمود:

«إِنَّ الْأَمْرَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيَ عَنِ الْمُنْكَرِ سَبِيلُ الْأَنْبِيَاءِ وَمِنْهَا جُ
الْصُّلْحَاءِ فَرِيضَةٌ عَظِيمَةٌ بِهَا تُقَامُ الْفَرَائِضُ وَتَأْمَنُ الْمَذَاهِبُ وَ
تَحُلُّ الْمَكَاسِبُ وَتَرُدُّ الْمَظَالِمُ وَتَعْمُرُ الْأَرْضُ وَ يُنْتَصَفُ مِنَ
الْأَعْدَاءِ وَ يَسْتَقِيمُ الْأَمْرُ؛

بی تردید امر به معروف و نهی از منکر، راه انبیاء و طریقہ صالحان است. امر به معروف و نهی از منکر، وظیفه‌ای سترگ و خطیر است که سایر واجبات دینی به واسطه آن انجام می‌پذیرد و راه‌ها به وسیله آن امنیت می‌یابد و درآمدها به واسطه آن حلال و مشروع می‌گردند و مظالم دفع می‌گردد و زمین آباد می‌شود و از دشمنان انتقام

۱. نهج البلاغه صبحی صالح، ص ۱۹۵.

دولت کریمه

فته می شود و امور سامان می یابد»^۱.

همچنین روایات فراوانی بیانگر این نکته است که چنانچه فریضه ترک شود، اشرار بر جامعه حاکم خواهند شد و باب الهی بر آن جامعه نازل خواهد گشت.^۲

رسول اکرم (ص) می فرمایند:

تَعَكَّفُ النَّاسُ عَلَى الطَّاعَةِ وَالْخُشُوعِ وَالِدِّيَانَةِ؛

مردم بر اطاعت و عبادت خداوند گراییده، در اجرای م دینت می کوشند»^۳.

امام جعفر صادق (ع) در این مورد می فرمایند:

يَذْهَبُ الزُّنَىٰ وَشُرْبُ الْخَمْرِ وَيَذْهَبُ الرِّبَا، وَ يُقْبَلُ النَّاسُ الْعِبَادَاتِ، وَ تُؤَدَّى الْأَمَانَاتُ، وَ تَهْلِكُ الْأَشْرَارُ وَ تَبْقَىٰ خَيْرًا؛

وابط نامشروع (زنا)، مشروبات الکلی و رباخواری از می رود، مردم به عبادت و اطاعت روی می آورند، نتها را به خوبی رعایت می کنند، اشرار مردم نابود

۱. تهذیب الاحکام طوسی، ج ۶، ص ۱۷۶؛ الکافی، ج ۵، ص ۵۶.

۲. ثواب الأعمال، ص ۳۰۴.

۳. الزام الناصب، ص ۲۰۲.

چهل حدیث

می شوند و افراد صالح باقی می مانند»^۱.

گفته می شود که حضرت بقیّه الله (عج) خطاب به آنها

می فرمایند:

«تَعَالَوْا إِلَى مَا قَطَعْتُمْ فِيهِ الْأَرْحَامَ، وَ سَفَكْتُمْ فِيهِ الدَّمَاءَ، وَ رَكِبْتُمْ

فِيهِ مَحَارِمَ اللَّهِ، فَيُعْطَى شَيْئاً لَمْ يُعْطِهِ أَحَدٌ كَانَ قَبْلَهُ؛

بیاید به سوی آنچه که برای آن قطع رحم کردید، خون ها

ریختید، و مرتکب گناهان شدیداً آنگاه آنچنان عطایای کلان

به آنها می دهد که هرگز در گذشته سابقه نداشته است»^۲.

۱. منتخب الاثر، ص ۴۷۴.

۲. منتخب الاثر، ص ۴۳۰.

بخش پنجم:

حکومت جهانی حضرت مهدی (ع)

آنچه که از روز ازل خداوند ربّ الارباب برای «حکومت جهانی موحد» مقرر فرموده‌اند، با دست توانمند انسانی معصوم، صاحب اذن و مأمور به اجرای امری تازه رخ خواهد داد.

حکومت جهانی این خلیفه خدا، بی نظیر و استثنایی است. حکومتی است که در آن همه اجزای عالم خشنود و راضی هستند و روح وحدت و یکتاپرستی بر آنان حاکم است. عدل و قسط در صورت کامل خود رخ می‌نمایند و همه چیز فرصت این را می‌یابد که به کمال خودش برسد. وصف این دوران پرشکوه تنها از زبان مبارک خاندان نبی اکرم (ص) قابل شنیدن است. در این بخش ویژگی‌های این حکومت موعود در روایت نقل شده را می‌بینیم.

دولت کریمه

پیامبر اکرم (ص) فرمودند:

«الْمَهْدِيُّ مِنْ وُلْدِي الَّذِي يَفْتَحُ اللَّهُ بِهِ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا، ذَاكَ الَّذِي يَغِيبُ عَنْ أَوْلِيَائِهِ غَيْبَةً لَا يَثْبُتُ عَلَى الْقَوْلِ بِإِمَامَتِهِ إِلَّا مَنْ امْتَحَنَ اللَّهُ قَلْبَهُ لِلْإِيمَانِ»^۱

مهدی از اولاد من است، خداوند به وسیله او مشرقها و مغربهای زمین را فتح می کند. مهدی همان است که از دوستان خود ناپدید می شود، یک ناپدید شدنی که بر اعتقاد خود در امامت استوار نمی ماند، جز کسی که خداوند دلش را برای ایمان آزموده است.»

امیر مؤمنان (ع) درباره ظهور و حکومت حضرت مهدی (ع)

و عدالت فراگیرشان می فرمایند:

«هُوَ الشَّمْسُ الطَّالِعَةُ مِنْ مَغْرِبِهَا، يَظْهَرُ عِنْدَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ، فَيَطْهَرُ الْأَرْضَ وَيَضَعُ مِيزَانَ الْعَدْلِ فَلَا يَظْلِمُ أَحَدًا أَحَدًا؛

او همان خورشیدی است که از مغرب طلوع خواهد کرد، در میان رکن و مقام ظاهر می شود و میزان عدالت را می گسترد، دیگر کسی به کسی ستم نمی کند»^۲.

۱. ينابيع المودة ج ۳، ص ۷۷.

۲. الزام الناصب، ص ۱۸۰.

چهل حدیث

همچنین امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

«يُظَهَرُ صَاحِبُ الرَّايَةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ، وَالدَّوْلَةِ الْأَحْمَدِيَّةِ، الْقَائِمُ
بِالسَّيْفِ وَالْحَالِ، الصَّادِقُ فِي الْمَقَالِ، يُمَهِّدُ الْأَرْضَ وَ يُخَيِّ
السُّنَّةَ وَ الْفَرَضَ؛

صاحب پرچم محمدی (ص) و بنیانگذار دولت
احمدی (ص) ظهور می کند در حالی که شمشیر در
دست دارد جز راست به زبان نیارد، زمین را مهد زندگی
سازد، و احکام اسلام (اعم از سنت و فرض) را زنده
گرداند.^۱

امام صادق (ع) هم درباره برنامه جهانی آن حضرت
می فرمایند:

«لَا يَدْعُ بِدَعَةٍ إِلَّا أَزَالَهَا، وَلَا سُنَّةَ إِلَّا أَقَامَهَا؛

بدعتی در همه جهان نمی ماند جز اینکه از بین می برد، و
سنتی نمی ماند جز اینکه بر پای دارد.^۲

۱. بشارة الاسلام، ص ۸۳.

۲. الزام الناصب، ص ۲۲۳.

دولت کریمه

در روایت دیگری از امام صادق (ع) نقل است که:
«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ (ع) جَاءَ بِأَمْرٍ جَدِيدٍ، كَمَا دَعَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) فِي
بَدَأِ الْإِسْلَامِ إِلَى أَمْرٍ جَدِيدٍ؛
زمانی که قائم (عج) قیام کند امری تازه می آورد،
چنان که رسول الله (ص) در صدر اسلام امری تازه
آورد»^۱.

امام باقر (ع) هم می فرمایند:
«أَبْطَلَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) مَا كَانَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَاسْتَقْبَلَ النَّاسَ
بِالْعَدْلِ، وَكَذَلِكَ الْقَائِمُ؛
پیامبر اکرم (ص) نشانه های جاهلیت را از بین برد و با
عدالت در میان مردم رفتار نمود، قائم (عج) نیز چنین
خواهد کرد»^۲.

امام جعفر صادق (ع) همچنین درباره اقامه آیین خدا
می فرمایند:
«لَا يَبْقَى مَوْضِعٌ قَدَمٍ إِلَّا وَطِئَتْهُ وَأَقَامَ فِيهِ الدِّينَ الْوَاجِبَ لِلَّهِ؛

۱. ارشاد مفید، ص ۳۴۳.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۸۲.

جهل حدیث

جای پایی در روی زمین نمی ماند، جز اینکه به آنجا گام نهاده، آیینی را که از سوی خداوند واجب گشته، اقامه می کند»^۱.

در روایت دیگری هم امام صادق (ع) فرمودند:
«إِذَا قَامَ صَاحِبُ السَّيْفِ، جَاءَ بِأَمْرِ غَيْرِ الَّذِي كَانَ؛
چون صاحب شمشیر قیام کند، امر تازه‌ای که وجود نداشته، می آورد و پیاده می کند»^۲.

ظهور معجزات درخشان به دست مبارک حضرت بقیة الله (عج) بسیار طبیعی است تا ثابت شود که او حجت خداست. چنان که امیر مؤمنان (ع) می فرمایند:
«يَبْعَثُ اللهُ رَجُلًا فِي آخِرِ الزَّمَانِ وَكَلَّبَ مِنَ الدَّهْرِ وَجَهْلٍ مِنَ النَّاسِ، يُؤَيِّدُهُ اللهُ بِمَلَائِكَتِهِ وَيَعْصِمُ أَنْصَارَهُ، وَيَنْصُرُهُ بِآيَاتِهِ، وَيُظْهِرُهُ عَلَى الْأَرْضِ حَتَّى يَدِينُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا، يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا وَنُورًا وَبُرْهَانًا، يَدِينُ لَهُ عَرْضُ الْبِلَادِ وَطُولُهَا. لَا يَبْقَى كَافِرٌ إِلَّا آمَنَ، وَلَا طَالِحٌ إِلَّا صَلَحَ؛

۱. الزام الناصب، ص ۲۱۸.

۲. روزگار رهایی، ج ۲، ص ۶۳۷.

دولت کریمه

در آخر الزمان و شدت روزگار و جهالت مردمان، خداوند
مردی را برمی‌انگیزد که او را با فرشتگانش تأیید می‌کند
و یارانش را محافظت می‌کند و او را با آیات و معجزات
یاری می‌کند و بر سرتاسر زمین مسلط می‌گرداند، تا
همگان در برابر او خواه ناخواه تسلیم شوند. زمین را
با قسط و عدالت و نور و برهان پُر می‌کند، طول و
عرض جهان به تسلط او در می‌آید در روی زمین کافری
نمی‌ماند جز اینکه ایمان می‌آورد و شخص ناشایستی
نمی‌ماند جز اینکه به صلاح و تقوا می‌گراید.^۱

رسول اکرم (ص) روایت کرده‌اند که:

«يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أُمَّتِي يَقُولُ بِسُنَّتِي، يُنْزِلُ اللَّهُ - عَزَّوَجَلَّ - لَهُ
الْقَطْرَ مِنَ السَّمَاءِ، وَ يُنْبِتُ اللَّهُ لَهُ الْأَرْضَ مِنْ بَرَكَتِهَا، تُمَلَأُ الْأَرْضُ
مِنْهُ قِسْطًا وَ عَدْلًا، كَمَا مَلِئْتُ جَوْرًا وَ ظُلْمًا، يَعْمَلُ عَلَى هَذِهِ سَبْعِ
سِنِينَ، وَ يُنْزِلُ بَيْتَ الْمَقْدِسِ؛

مردی در میان امت من ظاهر می‌شود که سنت مرا بیان
می‌کند، خداوند متعال به جهت او باران را از آسمان فرو
می‌فرستد و به خاطر او برکات زمین را می‌رویاند، زمین

۱. منتخب‌الاثار، ص ۴۸۷.

چهل حدیث

به وسیله او پراز عدل و داد شود، آن چنان که پراز جور و ستم شده است. او هفت سال برای این امت تلاش می کند، و در بیت المقدس فرود می آید»^۱.

رسول گرامی اسلام (ص) باز هم در این مورد می فرمایند:

«تَنْعَمُ أُمَّتِي فِي دُنْيَاهُ نَعِيمًا لَمْ تَنْعَمْ مِثْلَهُ قَطُّ، الْبِرُّ مِنْهُمْ وَالْفَاجِرُ وَالْأَمَالُ كَدُوسٌ، يَأْتِيهِ الرَّجُلُ فَيَحْتَوِلُهُ؛

در دولت او مردم آنچنان در رفاه و آسایش به سر می برند که هرگز نظیر آن دیده نشده، مال به قدری فراوان می شود که هر کس نزد او بیاید اموال فراوانی زیر پایش می ریزد»^۲.

پیشوای ششم شیعیان امام صادق (ع) در این مورد می فرمایند:

«يَقُومُ الرَّجُلُ فَيَقُولُ: يَا مَهْدِيُّ أَعْطِنِي. فَيَقُولُ: خُذْ؛

هر کس بلند شده بگوید: ای مهدی! به من عطا کن، می گوید: بگیر»^۳.

۱. مجمع الزوائد، ج ۷ ص ۳۱۷.

۲. البیان، ص ۷۳.

۳. الملاحم و الفتن، ص ۵۷.

دولت کریمه

پایتخت / حکومت

امام حسن مجتبی (ع) در توصیف شکوه و عظمت این تنها پایتخت آینده جهان چنین می فرمایند:

«لَمَوْضِعُ الرَّجْلِ فِي الْكُوفَةِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ دَارٍ فِي الْمَدِينَةِ؛
جای پایی در کوفه، برای من از خانه‌ای در مدینه برتر است»^۱.

امام صادق (ع) می فرمایند:

«دَارُ مُلْكِهِ الْكُوفَةُ، وَ مَجْلِسُ حُكْمِهِ جَامِعُهَا. وَ بَيْتُ سَكْنِهِ، وَ بَيْتُ مَالِهِ، وَ مَقْسَمُ غَنَائِمِ الْمُسْلِمِينَ: مَسْجِدُ السَّهْلَةِ. وَ مَوْضِعُ خَلَوَاتِهِ: الذُّكُوتُ الْبَيْضُ مِنَ الْغَرِيِّينَ؛
مرکز سلطنت او کوفه است، مرکز قضاوت او مسجد اعظم کوفه است، محل زندگی و مرکز بیت المال و محل تقسیم غنائم جنگی مسجد سهله است، و محل خلوت او تپه‌های سفید و نورانی نجف اشرف است»^۲.

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۶.

۲. الزام الناصب، ص ۲۱۷.

چهل حدیث

یاران، کارگزاران و وزراء

امام باقر(ع) می فرمایند:

«...إِنِّي لَوْ أَدْرَكْتُ ذَلِكَ لَأَبْقَيْتُ نَفْسِي لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ؛

اگر من زمان حضرت مهدی(عج) را درک می کردم، خود را برای خدمت به او نگاه می داشتم و آماده می نمودم»^۱.

رسول اکرم(ص) درباره بیعت یاران حضرت مهدی(ع)

می فرمایند:

«يُبَايِعُ لَهُ النَّاسُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ، وَيُسِّرُ اللَّهُ لَهُ الدِّينَ، وَ يَفْتَحُ لَهُ الْفُتُوحَ، حَتَّى لَا يَبْقَى عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ يَقُولُ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ؛

در میان رکن و مقام با او بیعت می کنند، خداوند دین را برای او آسان گرداند و فتوحات بسیاری به دست او بگشاید، تا در روی زمین دیگر احدی باقی نباشد جز اینکه بگوید: لا اله الا الله»^۲.

امام جعفر صادق(ع) نیز در این باره فرمودند:

«يُبَايِعُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ، فَلَا يُوقِظُ نَائِمًا، وَلَا يُهْرِيقُ دَمًا؛

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۴۳.

۲. بشارة الاسلام، ص ۲۵۶.

دولت کریمه

[یاران مهدی (ع) در میان رکن و مقام با او بیعت می کنند
خفته ای را بیدار نمی کند و خونی را نمی ریزد].^۱

رسول اکرم (ص) در مورد کارگزاران دولت حضرت
مهدی (عج) چنین فرمودند:

«وُزَرَاءُ الْمَهْدِيِّ مِنَ الْأَعَاجِمِ، مَا فِيهِمْ عَرَبِيٌّ! يَتَكَلَّمُونَ الْعَرَبِيَّةَ،
وَ هُمْ أَخْلَصُ الْوُزَرَاءِ، وَ أَفْضَلُ الْوُزَرَاءِ!»

وزیران حضرت مهدی (عج) همه عجم (غیر عرب)
هستند و در میان آنها حتی یک نفر هم عرب نیست ولی
به عربی سخن می گویند، و آنها خالص ترین و برترین
وزیران هستند.^۲

همچنین امام باقر (ع) درباره علمی که به برکت وجود
حضرت مهدی (ع) به کارگزاران ایشان داده می شود
می فرمایند:

«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ بَعَثَ فِي أَقَالِيمِ الْأَرْضِ، فِي كُلِّ إِقْلِيمٍ رَجُلًا ثُمَّ
يَقُولُ لَهُ: عَهْدُكَ فِي كَفِّكَ، فَإِذَا وَرَدَ عَلَيْكَ مَا لَا تَفْهَمُهُ وَلَا تَعْرِفُ

۱. الملاحم و الفتن، ص ۵۱.

۲. بنایع المودة، ج ۳، ص ۱۳۳.

الْقَضَاءَ فِيهِ، فَانظُرْ إِلَى كِفِّكَ وَاعْمَلْ بِمَا فِيهَا؛

هنگامی که قائم (عج) قیام کند برای هر کشوری از کشورهای جهان فرمانروایی برمی‌گزیند و به او می‌فرماید: دستورالعمل تو در کف دستت است، هر گاه حادثه‌ای بر تو روی دهد که حکم آن را بلد نباشی و طرز داوری در آن را ندانی، به کف دستت نگاه کن، هر چه در آن منعکس باشد بر آن عمل کن.^۱

امام صادق (ع) می‌فرماید:

«يُفَرِّقُ الْمَهْدِيُّ أَصْحَابَهُ فِي جَمِيعِ الْبُلْدَانِ، وَيَأْمُرُهُمْ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ، وَيَجْعَلُهُمْ حُكَّامًا فِي الْأَقَالِيمِ، وَيَأْمُرُهُمْ بِعُمْرَانِ الْمُدُنِ؛

حضرت مهدی (عج) یاران‌ش را در همه شهرها پراکنده می‌کند و به آنها دستور می‌دهد که عدل و احسان را شیوه خود سازند و آنها را فرمانروایان کشورهای جهان گرداند و به آنها فرمان می‌دهد که شهرها را آباد سازند.»^۲

امام جعفر صادق (ع) می‌فرماید:

«يَبْعَثُ إِلَى أَمْرَائِهِ بِسَائِرِ الْأَمْصَارِ بِالْعَدْلِ بَيْنَ النَّاسِ؛

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۷۲.

۲. الامام المهدی، ص ۲۷۱.

دولت کریمه

والیان خود را به شهرها می فرستد و دستور می دهد که عدالت را در میان مردم پیاده کنند.^۱

امام باقر(ع) فرمودند:

«كَأَنِّي بِأَصْحَابِ الْقَائِمِ وَقَدْ أَحَاطُوا بِمَا بَيْنَ الْخَافِقَيْنِ لَيْسَ شَيْءٌ إِلَّا وَهُوَ مُطِيعٌ لَهُمْ يَطْلُبُ رِضَاهُمْ: مِنْ سِبَاعِ الْأَرْضِ وَ سِبَاعِ الطَّيْرِ، تَطْلُبُ رِضَاهُمْ فِي كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى تَفْخَرَ الْأَرْضُ عَلَى الْأَرْضِ وَ تَقُولَ: رَبِّي الْيَوْمَ رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِ الْقَائِمِ!»

گویی اصحاب قائم(عج) را با چشم خود می بینم که میان مشرق و مغرب را تحت سیطره خود درآورده اند، دیگر چیزی نمانده جز اینکه تحت فرمان آنهاست و تلاش می کنند که خشنودی آنان را جلب کنند، حتی درندگان صحرا و پرندگان آسمان نیز تلاش می کنند که رضایت آنها را جلب کنند، چون یکی از یاران قائم(عج) روی زمین گام نهد، آن زمین به سرزمین های دیگر مباحثات می کند که امروز فلان یاور قائم(ع) بر فراز من گام نهاد.^۲

۱. الزام الناصب، ص ۲۰۲ و ۲۲۸.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۷.

چهل حدیث

یک روز در مجلسی صحبت از خانه‌های بنی عباس بود، یکی از اصحاب گفت: خداوند آنها را به دست ما ویران کند. امام صادق (ع) فرمودند:

«لَا تَقُلْ هَكَذَا، بَلْ يَكُونُ مَسَاكِينُ الْقَائِمِ وَأَصْحَابِهِ. أَمَا سَمِعْتَ اللَّهَ يَقُولُ: «وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِينِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ»؛

اینطور مگو، که آنها خانه‌های قائم (عج) و یاران او خواهد بود.^۱ مگر نشنیده‌ای که خدای تبارک و تعالی می‌فرماید: «و شما ساکن شدید در خانه‌های کسانی که به خود ستم کردند».^۲

خدمات حضرت مهدی (ع)

امام صادق (ع) درباره خدمات حضرت مهدی (ع) فرمودند:

«كَيْفَ أَنْتُمْ لَوْ ضَرَبَ أَصْحَابُ الْقَائِمِ الْفَسَاطِيطَ فِي مَسْجِدِ كُوفَانَ، ثُمَّ يُخْرِجُ لَهُمُ الْمِثَالَ الْمُسْتَأْنَفَ؟!! أَمْرٌ جَدِيدٌ، عَلَى الْعَرَبِ شَدِيدٌ؛

چگونه می‌شود حال شما هنگامی که یاران قائم (عج)

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۴۷.

۲. سوره ابراهیم، آیه ۴۵.

دولت کریمه

خیمه‌هایی در مسجد کوفه بزنند، چهره جدیدی برای مردم بیرون آورند و امر تازه‌ای ابراز کنند، که برای عرب‌ها بسیار دشوار خواهد بود»^۱.

امام هادی (ع) نیز در این باره می‌فرماید:
«هُوَ الَّذِي يَجْمَعُ الْكَلِمَ وَ يُتِمُّ النُّعْمَ، وَ يُحِقُّ اللَّهُ بِهِ الْحَقَّ وَ يُزْهِقُ الْبَاطِلَ. وَ هُوَ مَهْدِيكُمْ الْمُنْتَظَرُ. ثُمَّ قَرَأَ: بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ، وَ قَالَ: هُوَ وَ اللَّهُ بِقِيَّةِ اللَّهِ!»

او کسی است که وحدت کلمه ایجاد می‌کند، نعمت‌ها را کامل می‌سازد، خداوند حق را به دست او تحقق می‌بخشد و باطل را نابود می‌سازد. او مهدی منتظر شما است. آنگاه این آیه را تلاوت کرد: بَقِيَّةُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ^۲ سپس فرمودند: به خدا سوگند بقیة الله (تنها بازمانده از حجت‌های الهی) اوست»^۳.

همچنین امام باقر (ع) فرمودند:
«هُوَ الَّذِي يَجْمَعُ الْكَلِمَ وَ يُتِمُّ النُّعْمَ، وَ يُحِقُّ اللَّهُ بِهِ الْحَقَّ وَ يُزْهِقُ

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۳۴.

۲. سورة هود، آیه ۸۶.

۳. الزام الناصب، ص ۵۷.

الْبَاطِلُ، وَهُوَ مَهْدِيكُمْ الْمُنْتَظَرُ؛

اوست که سخن‌ها را یکی می‌کند (وحدت کلمه ایجاد می‌کند)، نعمت‌ها را کامل می‌گرداند، خداوند به وسیله او حق را تحقق می‌بخشد و باطل را ریشه کن می‌سازد. او مهدی منتظر شماست.»

هواپرستی دین‌فروشان مسلمان‌نما؛ این عامل در کلام علی بن ابی طالب (ع) این گونه منعکس شده است:

«يُعْطِفُ الْهَوَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ، إِذَا عَطَفُوا الْهُدَىٰ عَلَى الْهَوَىٰ وَ يُعْطِفُ الرَّأْيَ عَلَى الْقُرْآنِ إِذَا عَطَفُوا الْقُرْآنَ عَلَى الرَّأْيِ وَ يُرِيهِمْ كَيْفَ يَكُونُ عَدْلُ السَّيْرَةِ وَ يُحْيِي مَيِّتَ الْكِتَابِ وَ السُّنَّةِ؛

[مهدی موعود] هواهای نفسانی مردمان را به هدایت تبدیل خواهد کرد، آن زمان که مردم هوای نفس را بر هدایت غالب سازند، و آرا و نظریات را به قرآن بازخواهد گرداند، هنگامی که قرآن را به آرای خود بازگردانند، او به مردم نشان می‌دهد که چه نیکو می‌توان به عدالت رفتار نمود، او تعالیم فراموش شده قرآن و سنت را زنده می‌سازد.»^۱

۱. الغيبة نعمانی، احادیث باب سیزدهم، ج ۱۹ و ۲۲؛ نهج البلاغة صبحی صالح، ص ۱۹۵؛ منتخب الاثر، ص ۲۹۷.

دولت کریمه

امام صادق(ع) در پاسخ به فردی که درباره ایمان و تکمیل آن پس از ظهور سؤال کرده بود، فرمودند:

«كَلَّا، إِنَّكُمْ مُؤْمِنُونَ، وَلَكِنْ لَا تُكْمِلُونَ إِيْمَانَكُمْ حَتَّىٰ يَخْرُجَ قَائِمُنَا. فَعِنْدَهَا يَجْمَعُ اللَّهُ أَحْلَامَكُمْ فَتَكُونُونَ مُؤْمِنِينَ كَامِلِينَ.»

چنین نیست، شماها مؤمن هستید، ولی ایمانتان را به کمال نمی‌رسانید تا وقتی که قائم ما ظهور فرماید. در آن هنگام خداوند خردهای شما را جمع می‌کند، پس به ایمان کامل می‌رسید.

امام باقر(ع) می‌فرمایند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا وَضَعَ يَدَهُ عَلَىٰ رُؤُوسِ الْعِبَادِ فَجَمَعَ بِهِ عُقُولَهُمْ، وَكَمَلَتْ بِهِ أَحْلَامَهُمْ، ثُمَّ مَدَّ اللَّهُ فِي أَبْصَارِهِمْ وَأَسْمَاعِهِمْ حَتَّىٰ لَا يَكُونَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقَائِمِ حِجَابٌ يُرِيدُ يُكَلِّمُهُمْ فَيَسْمَعُونَ، وَ يَنْظُرُونَ إِلَيْهِ وَهُوَ فِي مَكَانِهِ!»

هنگامی که قائم ما(عج) قیام کند، دست شریفش را بر سر بندگان گذارد و خردهای آنها را گرد آورد و رشدهای آنها را کامل گرداند و خداوند بر وسعت بینایی و شنوایی آنها می‌افزاید و در میان قائم(عج) و آنها مانع و سدّی

۱. بحار الانوار، ج ۶۷، ص ۳۵۱، ح ۵۴.

نمی ماند. هر وقت قائم (عج) بخواهد با آنها سخن بگوید، آنها هر کجا باشند؛ می شنوند و آنها هر کجا که هستند نگاه می کنند و او را در اقامتگاه خود می بینند.^۱

امام صادق (ع) درباره دانش مردمان در حکومت حضرت مهدی (ع) می فرمایند:

«الْعِلْمُ سَبْعَةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فَجَمِيعُ مَا جَاءَتْ بِهِ الرَّسُلُ حَرْفَانِ فَلَمْ يَعْرِفِ النَّاسُ حَتَّى الْيَوْمِ غَيْرَ الْحَرْفَيْنِ فَإِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَخْرَجَ الْخَمْسَةَ وَالْعَشْرِينَ حَرْفًا فَبَثَّهَا فِي النَّاسِ وَضَمَّ إِلَيْهَا الْحَرْفَيْنِ حَتَّى يَبْثُهَا سَبْعَةٌ وَعِشْرِينَ حَرْفًا»

دانش بیست و هفت حرف است. آنچه پیامبران آورده اند دو حرف است و مردم هم تاکنون بیش از آن دو حرف را نمی دانند. پس هنگامی که قائم ما قیام کند بیست و پنج حرف دیگر را گسترش می دهد و در میان مردم منتشر می سازد و آن دو حرف را هم به آن ضمیمه نموده تا آنکه بیست و هفت حرف خواهد شد.^۲

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۵۴.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۶.

دولت کریمه

امام باقر(ع) هم در این باره فرمودند:

«... تُؤْتُونَ الْحِكْمَةَ فِي زَمَانِهِ حَتَّى أَنْ الْمَرْأَةَ لَتَقْضَى فِي بَيْتِهَا
بِكِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى وَ سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ؛
در زمان حکومت حضرت مهدی (عج) آن قدر حکمت
و دانش به مردم ارزانی می شود که زن در خانه خودش
طبق کتاب خدای بزرگ (قرآن) و دستور رسول خدا(ص)
حکم و قضاوت می کند.»^۱

امام باقر(ع) پیرامون دولت حقّه و خدمات حضرت ولیّ

عصر(عج) فرمودند:

«كَأَنِّي بَدِينِكُمْ هَذَا لَا يَزَالُ مُوَلِّياً يَفْحَصُ بِدَمِهِ، ثُمَّ لَا يَرُدُّهُ عَلَيْكُمْ
إِلَّا رَجُلٌ مِّنْ أَهْلِ الْبَيْتِ، فَيُعْطِيكُمْ فِي السَّنَةِ عَطَاءَيْنِ، وَ يَرْزُقُكُمْ
فِي الشَّهْرِ رِزْقَيْنِ. وَ تُؤْتُونَ الْحِكْمَةَ فِي زَمَانِهِ حَتَّى إِنْ الْمَرْأَةَ
لَتَقْضَى فِي بَيْتِهَا بِكِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى وَ سُنَّةِ رَسُولِهِ؛

گویی با چشم خود می بینم که این آیین مقدّس هر
روز کنار گذاشته می شود و به دنبال خونخواهی
می گردد، آنگاه کسی آن را باز نمی گرداند به جز
مردی از خاندان ما، او هر سال دوبار به شما بخشش

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۲؛ غیبت نعمانی.

می‌کند و هر ماه دوبار به شما ماهیانه می‌دهد، در زمان او آنقدر به شما دانش و فرهنگ داده می‌شود که زن خانه‌دار در خانه خود با کتاب خدا و سنت پیامبر (ص) داوری می‌کند»^۱.

امیرمؤمنان (ع) در مناسبت دیگری در وصف عهد حجسته فرزند بزرگوارشان حضرت بقیة الله (عج) چنین می‌فرمایند:

«كَأَنِّي بِالْعَجْمِ فَسَاطِيطُهُمْ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ، يُعَلِّمُونَ الْقُرْآنَ كَمَا أَنْزَلَ، فَقِيلَ لَهُ: أَوْ لَيْسَ هُوَ كَمَا أَنْزَلَ؟!! فَقَالَ: لَا، مُحَى مِنْهُ سَبْعُونَ مِنْ قُرَيْشٍ بِأَسْمَائِهِمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ! وَمَا تُرِكَ أَبُو لَهَبٍ إِلَّا لِلْإِزْرَاءِ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (ص) لِأَنَّهُ عَمَّهُ!»

گویی با چشم خود می‌بینم که چادرهای عجم‌ها در مسجد کوفه زده شده، قرآن را آن چنان که نازل شده آموزش می‌دهند. گفته شد: مگر قرآنی که در دست داریم آن چنان که نازل شده، نیست؟! فرمودند: نه. بلکه اسامی ۷۰ تن از قریش که با نام خود و پدر مشخص بود از آن محو شده است. و اینکه نام «ابولهب» محو نشده برای ناراحت کردن رسول اکرم (ص) است که چون

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۲۵.

دولت کریمه

عموی پیامبر (ص) بود، برای ایذاء او نامش در قرآن
باقی ماند»^۱.

همچنین امیرمؤمنان (ع) می فرمایند:

«الْقَائِمُ يَنْقُضُ الْبَيْتَ فَلَا يَدَعُ مِنْهُ الْقَوَاعِدَ، وَاللَّهُ لَيَعْفِيَنَّ آثَارَ
الظَّالِمِينَ بِمَكَّةَ وَالْمَدِينَةَ وَالْعِرَاقَ وَ سَائِرِ الْأَقَالِيمِ. وَ لِيَهْدِمَنَّ
مَسْجِدَ الْكُوفَةِ وَ لِيَبْنِيَنَّ عَلَى بِنَائِهِ الْأَوَّلِ؛

قائم (عج) دیوارهای کعبه را برمی دارد و فقط پایه های آن
را نگه می دارد، به خدا سوگوند که او آثار ستمگران را
در مکه، مدینه، عراق و دیگر بلاد اسلامی از بین می برد.
مسجد کوفه را می کوید و بر پایه های اولی بنیاد می نهد»^۲.

این مضمون از امام صادق (ع) نیز روایت شده، که درباره

په های کعبه می فرمایند:

لَّتِي هِيَ أَوْلُ بَيْتٍ وَضِعَ لِلنَّاسِ بَيْكَةً فِي عَهْدِ آدَمَ، وَ الَّذِي رَفَعَهُ
بِرَاهِيمَ وَ إِسْمَاعِيلَ مِنْهَا: إِنَّ الَّذِي يُبْنِي بَعْدَهُمَا، لَمْ يَبْنِهِ نَبِيٌّ وَ لَا
صِيٌّ، ثُمَّ يَبْنِيهِ كَمَا يَشَاءُ اللَّهُ، وَ لِيَهْدِمَنَّ الْقَصْرَ الْعَتِيقَ؛

^۱ غیبت نعمانی، ص ۱۷۱.

^۲ ارشاد مفید، ص ۲۴۳.

همان پایه‌هایی که در عهد حضرت آدم (ع) به عنوان نخستین خانه مردم ساخته شده، و سپس دیوارهای آن توسط حضرت ابراهیم (ع) و اسماعیل (ع) بر همان پایه‌ها بالا رفت. اما آنچه بعد از آنها ساخته شده، به دست پیامبر یا وصی پیامبر ساخته نشده است، آنگاه آن را آن چنان که خدا می‌خواهد بنیاد می‌نهد. او همچنین قصر عتیق را نیز خراب می‌کند.^۱

امیر مؤمنان (ع) آبادانی جهان در عهد حضرت مهدی (عج) را چنین تشریح می‌کنند:

«لَتَصِلَنَّ الْكُوفَةُ بِالْحَيْرَةِ، حَتَّى يُبَاعَ الذُّرَاعُ فِيمَا بَيْنَهُمَا بِدَنَانِيرٍ، وَ لَيُنْبَنَى فِي الْحَيْرَةِ مَسْجِدٌ لَهُ خَمْسُمِئَةٌ بَابٍ، يُصَلَّى فِيهِ خَلِيفَةُ الْقَائِمِ، لِأَنَّ مَسْجِدَ الْكُوفَةِ يَضِيقُ عَلَيْهِمْ؛

بی تردید کوفه به حیره متصل خواهد شد، هر ذراع از سرزمین بین کوفه و حیره به چندین دینار معامله خواهد شد. در حیره مسجدی تأسیس می‌شود که ۵۰۰ در خواهد داشت، نماینده حضرت قائم (عج) در آن اقامه نماز خواهد نمود. زیرا مسجد کوفه برای آنها کوچک خواهد بود.^۲

۱. الزام الناصب، ص ۲۱۶.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۴.

دولت کریمه

امام باقر(ع) در ضمن روایتی چنین می فرمایند:

«فَإِذَا كَانَتْ الْجُمُعَةُ الثَّانِيَةَ قَالَ النَّاسُ: يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ: الصَّلَاةُ خَلْفَكَ تُضَاهِي الصَّلَاةَ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ، وَالْمَسْجِدُ لَا يَسْعُنَا. يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ: أَنَا مُرْتَادٌ لَكُمْ. فَيَخْرُجُ إِلَى الْغَرِيِّ وَيُصَلِّي هُنَاكَ وَيَأْمُرُ أَنْ يُخَطَّ مَسْجِدٌ لَهُ أَلْفُ بَابٍ، يَسْعُ النَّاسُ، عَلَى أَصْبَحٍ، وَيَأْمُرُ بِتَطْحِينِ الْقَبْرِ الْحُسَيْنِيِّ نَهْرًا يَجْرِي إِلَى الْغَرِيِّ حَتَّى يَنْبِذَ لِنَجْفٍ. وَيَعْمَلُ عَلَى فَوْهَتِهِ فَنَاطِرَ وَأَرْحَاءَ فِي السَّبِيلِ وَكَأَنِّي لَعُجُوزٍ عَلَى رَأْسِهَا مِكَتَلٌ فِيهِ بُرٌّ حَتَّى تَطْحَنَهُ بِلَا كِرَاءٍ ثُمَّ تَصِلُ إِلَى الْكُوفَةِ بِنَهْرِ كَرْبَلَاءَ!»

ر هفته دوم (از ورود قائم(عج) به کوفه) مردم می گویند: ای فرزند پیامبر! نماز پشت سر شما با نماز در پشت سر سول اکرم(ص) برابری می کند، و مسجد جوابگوی این مردم نیست.

سوی نجف اشرف حرکت می کند و نماز را آنجا اقامه کند و دستور می دهد که مسجد باشکوهی با هزار دروازه بسازند تا گنجایش آن همه جمعیت را داشته باشد. نگاه دستور می دهد که از پشت حرم امام حسین(ع) حفر کنند که کربلا را به نجف اشرف متصل کند، نگاه پل هایی روی آن و آسیاب هایی در کنار آن تأسیس کند. گویی با چشم خود پیرمردانی را می بینم که

چهل حدیث

گندم‌هایی روی سرشان حمل کرده، در این آسیاب‌ها به
طور رایگان آرد می‌کنند. در آن موقع خانه‌های کوفه به
نهر کربلا (فرات) متصل می‌شود.^۱

امام باقر(ع) در زمینه عدالت‌گستری آن حضرت هم
فرمودند:

«إِذَا ظَهَرَ الْقَائِمُ وَ دَخَلَ الْكُوفَةَ، يَرُدُّ السَّوَادَ إِلَى أَهْلِهِ؛

چون قائم(عج) قیام کند و وارد کوفه شود، زمین‌های
مصادره شده را به صاحبانش باز می‌گرداند.»^۲

امیرمؤمنان(ع) نیز درباره خدمات حضرت مهدی(ع) در
روایت دیگری می‌فرمایند:

«طُوبَى لِمَنْ شَهِدَ هَذَا مَسْجِدِ الْكُوفَةِ مَعَ قَائِمِ أَهْلِ بَيْتِي! أَوْلَيْكَ
خِيَارُ الْأُمَّةِ مَعَ أَبْرَارِ الْعِتْرَةِ!»

خوشا به حال کسانی که به هنگام تخریب مسجد کوفه
در کنار قائم اهل بیت ما حضور داشته باشند، آنها بهترین
این امت هستند که در کنار بهترین عترت خواهند بود.»^۳

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۶.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۹۰.

۳. بشارة الاسلام، صص ۳۹ و ۲۰۷.

دولت کریمه

امام محمد باقر (ع) هم در این باره فرمودند:
«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ سَارَ إِلَى الْكُوفَةِ وَ هَدَمَ بِهَا أَرْبَعَةَ مَسَاجِدَ، وَ
لَمْ يَبْقَ مَسْجِدٌ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ لَهُ شُرْفٌ إِلَّا هَدَمَهَا وَ جَعَلَهَا
جَمَاءً؛

چون قائم ما قیام کند رهسپار کوفه می شود و در کوفه
چهار مسجد را ویران می کند، و در روی زمین مسجدی
نمی ماند که شاه نشین (محل مرتفع) داشته باشد، جز
اینکه شاه نشین آن را خراب می کند و کف مسجد را
هموار می سازد»^۱.

از امام صادق (ع) درباره مساجد سقف دار پرسیدند، که
آیا نماز در آنها مکروه هست؟ امام فرمودند:
«نَعَمْ، وَلَكِنْ لَا تَضُرُّكُمْ الصَّلَاةُ فِيهَا. وَلَوْ قَدْ كَانَ الْعَدْلُ، لَرَأَيْتُمْ
كَيْفَ يَصْنَعُ فِي ذَلِكَ! إِذَا نَزَلَ الْقَائِمُ فِي الْكُوفَةِ أَمَرَ بِهَدْمِ الْمَسَاجِدِ
الْأَرْبَعَةِ حَتَّى يَبْلُغَ أَسَاسَهَا وَ يُصَيِّرَهَا عَرِيشًا كَعَرِيشِ مُوسَى. وَ
تَكُونُ الْمَسَاجِدُ كُلُّهَا جَمَاءً لَا شُرْفَ لَهَا، كَمَا كَانَ عَلَى عَهْدِ
رَسُولِ اللَّهِ (ص). وَ يُوسِّعُ الطَّرِيقَ الْأَعْظَمَ وَ يَهْدِمُ كُلَّ مَسْجِدٍ
عَلَى الطَّرِيقِ، وَ يَكْسِرُ كُلَّ جَنَاحٍ وَ يَسُدُّ كُلَّ كُوَّةٍ إِلَى الطَّرِيقِ... وَ

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۳۵.

يَهْدِمُ كُلَّ جَنَاحٍ وَ كَنِيفٍ وَ مِيزَابٍ إِلَى الطَّرِيقِ. وَ يَأْمُرُ اللهُ الفَلَكَ
فِي زَمَانِهِ فَيُنْطَلِقُ دَوْرَانَهُ حَتَّى يَكُونَ اليَوْمُ فِي أَيَّامِهِ كَعَشْرَةٍ مِنْ
أَيَّامِكُمْ، وَ الشَّهْرُ كَعَشْرَةِ أَشْهُرٍ، وَ السَّنَةُ كَعَشْرَةِ مِنْ سِنِيكُمْ؛

آری، ولكن نماز گزاردن در آنها به شما آسیبی نمی‌رساند،
اما هنگامی که عدالت پیاده شود، خواهید دید که با
این مساجد چگونه رفتار خواهد شد. چون قائم (عج)
در کوفه فرود آید به تخریب چهار مسجد در آن دستور
می‌دهد، تا بر پایه‌های اولی بنیاد گردد، و آنها را چون
خیمه اجتماع حضرت موسی هموار و مرتفع می‌سازد،
همه مساجد را هموار می‌سازد تا محل مرتفعی در آنها
نباشد، آن چنان که در عهد پیامبر (ص) بود. جاده‌های
اصلی را توسعه دهد، هر مسجدی که بر سر راه باشد
تخریب می‌کند، بالکن‌ها را می‌شکند و پنجره‌هایی که به
کوچه باز شود، می‌بندد. هر بالکن، فاضلاب و ناودانی را
که به کوچه‌ها باشد، از بین می‌برد. خداوند در عهد او به
چرخ گردون فرمان می‌دهد که آرامتر بگردد، که مقدار
یک روز در روزگار او معادل ۱۰ روز از روزهای شما
باشد، و هر ماهی به مقدار ۱۰ ماه و هر سالی به مقدار ۱۰

۱. مساجد کوفه، سهل، صعصعه و زید.

سال از سال‌های شما باشد»^۱.

امام حسن عسکری (ع) می‌فرمایند:

«إِذَا خَرَجَ الْقَائِمُ، أَمَرَ بِهَذَا الْمَنَائِرِ وَالْمَقَاصِيرِ الَّتِي فِي الْمَسَاجِدِ
وَمَعْنَى هَذَا أَنَّهَا مُحَدَّثَةٌ مُبْتَدَعَةٌ لَمْ يَبْنِهَا نَبِيٌّ وَلَا حُجَّةٌ؛

چون قائم (عج) خارج شود دستور می‌دهد که مناره‌های
مساجد را خراب کنند و مکان‌های مرتفع مساجد
(شاه‌نشین‌ها) را خراب می‌کند، زیرا اینها بدعت است،
هیچ پیامبر یا وصی پیامبری آنها را بنیاد نکرده است»^۲.

امام صادق (ع) درباره خدمات حضرت مهدی (ع) به

شیعیان می‌فرمایند:

«هُوَ مُفْرِجُ الْكَرْبِ عَنِ شِيعَتِهِ بَعْدَ ضَنْكِ شَدِيدٍ وَ بَلَاءِ طَوِيلٍ وَ
جَوْرِ، فَطُوبَى لِمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ الزَّمَانَ؛

او [حضرت مهدی (ع)] رنج و گرفتاری را از شیعیان خویش
پس از اندوه سخت و بلای طولانی و ستم برطرف می‌کند
و خوشا به حال کسی که آن زمان را درک کند»^۳.

۱. غیبت شیخ طوسی، ص ۲۸۳.

۲. کشف الغمّة، ج ۳، ص ۲۰۸.

۳. الزام الناصب، ص ۱۳۸.

امیر مؤمنان (ع) هم درباره بردگان می فرمایند:

«لَا يَبْقَى عَبْدٌ مُسْلِمًا إِلَّا اشْتَرَاهُ وَأَعْتَقَهُ، وَلَا غَارِمًا إِلَّا قَضَى دَيْنَهُ،
وَلَا مَظْلَمَةٌ لِأَحَدٍ مِنَ النَّاسِ إِلَّا رَدَّهَا. وَلَا يُقْتَلُ عَبْدٌ إِلَّا أَدَى ثَمَنَهُ،
وَلَا يُقْتَلُ قَتِيلٌ إِلَّا قَضَى عَنْهُ دَيْنَهُ وَالْحَقَّ عِيَالَهُ فِي الْعَطَاءِ؛

در روی زمین برده مسلمان نمی گذارد جز اینکه می خرد
و آزاد می سازد، بدهکاری نمی ماند جز اینکه بدهی اش
را پرداخت می نماید، حق کسی را در دست کسی
نمی گذارد، جز اینکه از او باز می ستاند و به صاحب حق
باز می گرداند، بنده ای کشته نمی شود جز اینکه قیمت
او را می پردازد، کسی کشته نمی شود جز اینکه همه
قرض هایش را پرداخت می کند و نام خانواده اش را در
بخش عطایا مقرر می نماید»^۱.

امام صادق (ع) هم فرمودند:

«يُلَقُّ الْمَسَاكِينَ الزُّبْدًا. وَ فِي أَيَّامِ دَوْلَتِهِ تَطِيبُ الدُّنْيَا وَ أَهْلِهَا؛
به بینوایان طعم کره را می چشاند و در روزگار او دنیا
پاکیزه شود و اهل دنیا نیکو می شوند»^۲.

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۲۴.

۲. المهدی، ص ۲۶۶.

دولت کریمه

امام صادق(ع) درباره ایجاد امنیت می فرمایند:
«وَحَتَّى تَخْرُجَ الْعُجُوزُ الضَّعِيفَةُ مِنَ الْمَشْرِقِ تُرِيدُ الْمَغْرِبَ فَلَا
يُنْهِنُهَا أَحَدٌ؛

پیرزن ناتوانی از مشرق تا مغرب می رود و از کسی آسیبی
به او نمی رسد»^۱.

امیرمؤمنان(ع) در همین باره می فرمایند:
«تَأْمَنُ السُّبُلُ حَتَّى تَمْسِيَ الْمَرْأَةُ بَيْنَ الْعِرَاقِ وَالشَّامِ لَا تَضَعُ
قَدَمَيْهَا إِلَّا عَلَى النَّبَاتِ، وَعَلَى رَأْسِهَا زَيْتُهَا، لَا يُهَيِّجُهَا سَبْعٌ وَ
لَا تَخَافُهُ؛

راهها امن شود، زن از عراق تا شام برود و پای خود را
جز بر روی گیاه نگذارد، جواهراتش را بر سرش بگذارد
و از درنده و درنده خویی هراس نداشته باشد»^۲.

امام زین العابدین(ع) درباره برکات دولت حق و پرستش
خدا در کمال امنیت در آن زمان فرمودند:
«هُمُ وَاللَّهِ مُحِبُّونَا أَهْلَ الْبَيْتِ، يَفْعَلُ اللَّهُ ذَلِكَ بِهِمْ عَلَى يَدِ رَجُلٍ مِنَّا؛

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۳۰.

۲. منتخب الاثر، ص ۴۷۴.

جهل حدیث

آنها به خدا سوگند دوستداران ما اهل بیت هستند،
خداوند آن را به دست مردی از ما خاندان تحقق خواهد
بخشید»^۱.

داوری عادلانه

امام صادق (ع) درباره عدالت امام مهدی (ع) می فرمایند:
«إِذَا خَرَجَ الْقَائِمُ يَأْتِي بِأَمْرٍ جَدِيدٍ وَكِتَابٍ جَدِيدٍ وَسُنَّةٍ جَدِيدَةٍ
وَقَضَاءٍ جَدِيدٍ؛

وقتی که مهدی قیام می کند با فرمانی جدید، کتابی
جدید، طریقه‌ای جدید و قضاوتی جدید می آید»^۲.

امام رضا (ع) هم در این باره می فرمایند:
«... فَإِذَا خَرَجَ أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوَضَعَ مِيزَانَ الْعَدْلِ
بَيْنَ النَّاسِ فَلَا يَظْلِمُ أَحَدٌ أَحَدًا...»؛

هنگامی که حضرت مهدی (عج) ظهور کند، زمین به نور

۱. الامام المهدي، صص ۴۷ و ۲۶۷.

۲. اثبات الهداة، ج ۷، ص ۸۳. البته امام زمان (ع) اسلام ناب محمدی را زنده
می کند ولی کسانی که با اسلام آمریکایی خو گرفته اند گمان می کنند که جدید
است.

دولت کریمه

پروردگارش روشن می شود، و ترازوی عدالت را در میان مردم می گذارد و هیچ کس به دیگری ستم نمی کند»^۱.

همچنین امام صادق (ع) می فرمایند:

«يَأْمُرُ مُنَادِيًا فَيُنَادِي: هَذَا هُوَ الْمَهْدِيُّ يَقْضِي بِقَضَاءِ دَاوُدَ وَ سُلَيْمَانَ، لَا يَسْأَلُ بَيْنَهُ»

به منادی دستور می دهد که اعلام کند: این مهدی (عج) است که بر اساس داورى های حضرت داوود و حضرت سلیمان (ع) داورى می کند و مطالبه شاهد نمی کند»^۲.

امام صادق (ع) درباره قضاوت حضرت مهدی (ع)

فرمودند:

«إِذَا قَامَ الْقَائِمُ (ع) حَكَمَ بَيْنَ النَّاسِ بِحُكْمِ دَاوُدَ، لَا يَحْتَاجُ إِلَى بَيِّنَةٍ، يُلْهِمُهُ اللَّهُ تَعَالَى لِيَحْكُمَ بِعِلْمِهِ، وَيَخْبِرُ كُلَّ قَوْمٍ بِمَا اسْتَبْطَنُوهُ، وَيَعْرِفُ وَلِيَّهُ مِنْ عَدُوِّهِ بِالتَّوَسُّمِ، قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ، وَ إِنَّهَا لِبِسْبِيلِ مُقِيمٍ»^۳

هنگامی که قائم (ع) قیام کند در میان مردم همانند حضرت

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۱.

۲. بشارة الاسلام، صص ۲۴۰ و ۲۵۹.

۳. سورة حجر، آية ۷۵.

داود(ع) قضاوت می کند، او نیازی به پینه نخواهد داشت، بلکه خداوند به او الهام می کند که به علم خود عمل کند. او هر کسی را از آنچه در دل مخفی داشته خبر می دهد. او دوستانش را از دشمنانش با فراست باز می شناسد، که خداوند متعال می فرماید:

«در آن نشانه‌هایی است برای هوشمندان، همانا آن به راهی پایدار استوار است»^۱.

همچنین امام جعفر صادق(ع) در این باره فرمودند:

«إِذَا حَكَمَ قَائِمُ آلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، حَكَمَ بَيْنَ النَّاسِ بِحُكْمِ دَاوُدَ، فَلَا يَحْتَاجُ إِلَى بَيِّنَةٍ، فَيُلْهِمُهُ اللَّهُ تَعَالَى فَيُحْكِمُ بِعِلْمِهِ، وَيُخْبِرُ كُلَّ قَوْمٍ بِمَا اسْتَبْطَوْهُ، وَيَعْرِفُ وَلِيَّهُ مِنْ عَدُوِّهِ بِالتَّوَسُّمِ. قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ؛

چون قائم آل محمد(ص) فرمانروا شود، در میان مردم به حکم حضرت داوود(ع) داوری می کند، و نیازی به شاهد و گواه نخواهد داشت. در هر موردی خداوند حکم واقعی را به او الهام می کند و او بر اساس علم خود قضاوت می نماید. و هر قومی را از اجتهاد و استنباطشان

۱. کفایةالمهتدی: برگ ۱۲۲؛ ارشاد مفید، ج ۲، ص ۳۸۶.

دولت کریمه

خبر می دهد و دوست و دشمن خود را با نشان الهی می شناسد، چنان که خدای تبارک و تعالی می فرماید: ^۱ «به راستی در آن نشانه‌هایی است برای هوشمندان، و به راستی آن هر آینه به راه ثابت است» ^۲.

* * *

از امام باقر (ع) در این باره روایت زیبایی نقل شده است. ایشان فرمودند:

«يَحْكُمُ بَيْنَ أَهْلِ التَّوْرَةِ بِالتَّوْرَةِ، وَ بَيْنَ أَهْلِ الْإِنْجِيلِ بِالْإِنْجِيلِ، وَ بَيْنَ أَهْلِ الزُّبُورِ بِالزُّبُورِ، وَ بَيْنَ أَهْلِ الْقُرْآنِ بِالْقُرْآنِ. وَ يُجْمَعُ إِلَيْهِ أَمْوَالُ الدُّنْيَا مِنْ بَطْنِ الْأَرْضِ وَ ظَهْرِهَا، فَيَقُولُ لِلنَّاسِ: تَعَالَوْا إِلَى مَا قَطَعْتُمْ فِيهِ الْأَرْحَامَ، وَ سَفَكْتُمْ فِيهِ الدَّمَ الْحَرَامَ، وَ رَكِبْتُمْ فِيهِ مَا حَرَّمَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ، فَيُعْطَى شَيْئاً لَمْ يُعْطِهِ أَحَدٌ كَانَ قَبْلَهُ، وَ يَمْلَأُ

الْأَرْضَ قِسْطاً وَ عَدْلًا وَ نُوراً، كَمَا مِلْتُمْ ظُلْماً وَ جَوْرًا وَ شَرًّا؛ در میان اهل تورات با تورات، در میان اهل انجیل با انجیل، در میان اهل زبور با زبور، در میان اهل قرآن با قرآن داوری می کند، ثروت‌های روی زمین و گنج‌های درون آن از تمام نقاط جهان به سوی او گرد می آید. آنگاه خطاب به مردم می فرماید: بیایید این همان متاع

۱. سوره حجر، آیه ۷۵.

۲. ارشاد مفید، ص ۳۴۴.

دنیاست که برای آن با خویشاوندان قطع رحم کردید، خون‌های حرام را ریختید، به حریم گناهان وارد شده، مرتکب محرمات الهی شدید، این ثروت‌ها را کلان کلان در اختیار مردم قرار می‌دهند که چنین رقم‌های درشت در تاریخ بخشش‌های جهان بی سابقه خواهد بود. زمین را پر از عدل و داد و نور کند، آن چنان که مملو از جور و ستم و شر شده باشد»^۱.

و این همان شیوه دآوری امیرمؤمنان (ع) است که خود می‌فرمایند:

«لَوْ تَنَبَّأْتُ لِي الْوِسَادَةَ لَحَكَمْتُ بَيْنَ أَهْلِ الْقُرْآنِ بِالْقُرْآنِ حَتَّى يُزْهَرَ إِلَى اللَّهِ، وَ لَحَكَمْتُ بَيْنَ أَهْلِ التَّوْرَةِ بِالتَّوْرَةِ حَتَّى يُزْهَرَ إِلَى اللَّهِ، وَ لَحَكَمْتُ بَيْنَ أَهْلِ الْإِنْجِيلِ بِالْإِنْجِيلِ حَتَّى يُزْهَرَ إِلَى اللَّهِ، وَ لَحَكَمْتُ بَيْنَ أَهْلِ الزَّبُورِ بِالزَّبُورِ حَتَّى يُزْهَرَ إِلَى اللَّهِ!»

اگر برای من مسند قضاوت فراهم شود، در میان اهل قرآن با قرآن دآوری می‌کنم تا با نور قرآن به سوی خدا راه یابند و در میان اهل تورات و با تورات دآوری می‌کنم

۱. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۹ و ج ۵۲، ص ۳۵۱.

دولت کریمه

تا نور تورات به سوی خدا راه یابند و در میان اهل انجیل
با انجیل داوری می‌کنم تا با نور انجیل به سوی خدا راه
یابند و در میان اهل زبور با زبور داوری می‌کنم تا با نور
زبور به سوی خدا راه یابند»^۱

رسول خدا (ص) هم در این باره می‌فرماید:
«يَبْلُغُ رَدُّ الْمَهْدِيِّ الْمَظَالِمَ حَتَّىٰ وَ لَوْ كَانَ تَحْتَ ضَرْسِ إِنْسَانٍ
شَيْءٌ أَنْتَزَعَهُ حَتَّىٰ يَرُدَّهُ»
مهدی (عج) آنچنان رفع ستم از ستمدیدگان می‌کند که
اگر حق کسی زیر دندان کسی باشد، آن را باز می‌ستاند
و به صاحب حق بازمی‌گرداند»^۲

امام رضا (ع) هم در روایتی می‌فرماید:
«لَوْ قَدْ قَامَ الْقَائِمُ لِحَكْمِ بِنَاتٍ لَمْ يَحْكَمْ بِهَا أَحَدٌ قَبْلَهُ: يَقْتُلُ
الشَّيْخَ الزَّانِي، وَ يَقْتُلُ مَانِعَ الزَّكَاةِ، وَ يُورِثُ الْأَخَ أَخَاهُ فِي
الْأُظْلَمَةِ»
هنگامی که قائم ما (عج) قیام کند به سه چیز داوری کند

۱. الزام الناصب، ص ۷.

۲. منتخب الاثر، ص ۳۰۸.

که احدی پیش از او داوری نکرده است: ۱ - پیرمرد زانی را می کشد. ۲ - مانع الزکات را می کشد. ۳ - برادر را از رادرِ اظله^۱ ارث می دهد.^۲

امام صادق(ع) هم می فرمایند:

«أَوَّلُ مَا يُظْهِرُ الْقَائِمُ الْعَدْلَ أَنْ يُنَادِيَ مُنَادِيَهُ: أَنْ يُسَلِّمَ صَاحِبَ النَّافِلَةِ لِصَاحِبِ الْفَرِيضَةِ الْحَجْرَ الْأَسْوَدَ وَالطُّوْفَانَ؛

نخستین چیزی که از عدالت قائم(عج) ظاهر می شود این است که منادی اعلام می کند، آنانکه طواف مستحبی می کنند، «مطاف» (محل طواف) و «حجرُ الأسود» را برای کسانی که طواف واجب می کنند خالی کنند.^۳

از امام صادق(ع) نقل است که می فرمایند:

«إِذَا قَامَ حَكَمٌ بِالْعَدْلِ، وَارْتَفَعَ فِي أَيَّامِهِ الْجَوْرُ، وَآمَنَتِ السُّبُلُ، وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ بَرَكَاتِهَا، وَرَدَّ كُلُّ حَقٍّ إِلَى أَهْلِهِ، وَلَمْ يَبْقَ

۱. شاید منظور از «اظله» برادری باشد که هنوز جنین است و قدم در این عرصه نگذاشته است و شاید منظور از آن دو مؤمن باشد که در عالم ارواح با یکدیگر برادر بودند اگرچه در این جهان با یکدیگر خویشاوندی نداشته باشند.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۹.

۳. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۴.

دولت کریمه

أَهْلُ دِينٍ حَتَّى يُظْهِرُوا الْإِسْلَامَ وَ يَعْتَرِفُوا بِالْإِيمَانِ؛

چون قیام کند به عدالت داوری می کند و در زمان او ستم ریشه کن می شود و راهها امن می گردد و زمین برکت های خود را ظاهر می کند و هر حقی به صاحب حق برمی گردد و پیرو هیچ آیینی نمی ماند جز اینکه به اسلام می گردد و به آن ایمان می آورد»^۱.

امیر مؤمنان (ع) هم فرمودند:

«إِذَا خَرَجَ يَوْمٌ بِأَمْرٍ جَدِيدٍ، وَ كِتَابٍ جَدِيدٍ، وَ سُنَّةٍ جَدِيدَةٍ، وَ قَضَاءٍ عَلَى الْعَرَبِ شَدِيدًا. وَ لَيْسَ شَأْنُهُ إِلَّا الْقَتْلُ، لَا يَسْتَبْقَى أَحَدًا وَ لَا تَأْخُذُهُ فِي اللَّهِ لَوْمَةٌ لَائِمَةٌ؛

چون قیام کند، با امری تازه، کتابی تازه و روشی تازه قیام می کند که داوری هایش بر عرب بسیار گران خواهد بود، و گریزی جز کشتن ندارد. از آنها که سدّ راه هستند احدی را باقی نمی گذارد و در اجرای احکام الهی از سرزنش نکوهش گران باقی ندارد»^۲.

۱. ارشاد مفید، ص ۳۴۳.

۲. غیبت نعمانی، صص ۱۲۳ و ۱۲۵.

امام صادق (ع) همچنین می فرمایند:

«دَمَانِ فِي الْإِسْلَامِ حَلَالٌ مِنَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ، لَا يَقْضَى أَحَدٌ فِيهِمَا بِحُكْمِ اللَّهِ حَتَّى يَبْعَثَ اللَّهُ قَائِمَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ. فَإِذَا بَعَثَهُ اللَّهُ حَكَمَ فِيهِمَا بِحُكْمِ اللَّهِ لَا يُرِيدُ بَيِّنَةً: الزَّانِي الْمُحْصِنُ يَرْجُمُهُ، وَمَانِعُ الزَّكَاةِ يَضْرِبُ عُنُقَهُ!»

دو خون در اسلام از طرف خدای تبارک و تعالی حلال شده، که پیش از قیام قائم اهل بیت (عج) به حکم خدا رفتار نمی شود، هنگامی که او را خداوند برانگیخت حکم خدا را در آن اجرا می کند و آن را (با علم امامت) بدون اینکه شاهد مطالبه کند انجام می دهد: زانی مُحْصِن (کسی که با داشتن همسر مرتکب فحشاء شده) را سنگسار می کند و گردن مانع زکات را می زند.^۱

حضرت رسول اکرم (ص) در وصف زهد حضرت

بقیة الله (عج) می فرمایند:

«يَكُونُ مِنَ اللَّهِ عَلَى حَدِّهِ، لَا يَغْتَرُّ بِقَرَابَةٍ، وَلَا يَضَعُ حَجْرًا عَلَى حَجْرٍ، وَلَا يَقْرَعُ أَحَدًا فِي وِلَايَتِهِ بِسَوْطٍ إِلَّا فِي حَدِّهِ. يَمْنَحُ اللَّهُ بِهِ الْبِدْعَ كُلَّهَا، وَ يُمِيتُ الْفِتْنَ»

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۶۰.

دولت کریمه

همواره از خدا فرمان می‌برد، هرگز گول خویشاوندی را نمی‌خورد، سنگی روی سنگ نمی‌گذارد، در تمام دوران حکومتش جز به هنگام اجرای حدود الهی، کسی را مورد ضرب قرار نمی‌دهد. خداوند همه بدعت‌ها را به وسیله او نابود می‌سازد، و همه فتنه‌ها را به دست او از میان برمی‌دارد.^۱

در روایت دیگری رسول خدا (ص) می‌فرمایند:

«يَأْوِي إِلَى الْمَهْدِيِّ أُمَّتُهُ كَمَا تَأْوِي النَّحْلُ إِلَى يَعْشُوبِهَا، وَ يُسَيِّطِرُ الْعَدْلَ حَتَّى يَكُونَ النَّاسُ عَلَى مِثْلِ أَمْرِهِمُ الْأَوَّلِ، لَا يُوقِظُ نَائِمًا وَلَا يُفْرِقُ دَمًا؛

امت اسلامی به مهدی (عج) مهر می‌ورزند و به سویش پناه می‌برند، آن چنان که زنبوران عسل به سوی ملکه خود پناه می‌برند. عدالت را در پهنه گیتی می‌گستراند و صفا و صمیمیت صدر اسلام را به آنها باز می‌گرداند. خفته‌ای را بیدار نمی‌کند (یعنی: کسی به آسایش کسی مزاحم نمی‌شود) و خونی را (به ناحق) نمی‌ریزد.^۲

۱. الملاحم و الفتن، ص ۱۰۸.

۲. الحاوی للفتاوی، ج ۲، ص ۱۵۳.

چهل حدیث

امام باقر(ع) هم فرمودند:

«يُيْتَلُّ مَا كَانَ فِي الْهُدْنَةِ مِمَّا كَانَ فِي أَيْدِي النَّاسِ، وَ يَسْتَقْبَلُ بِهِمُ الْعَدْلُ؛

آنچه در ایام صلح در دست مردم (به ناحق) باشد، آن را الغاء می کند و با عدالت با آنها رفتار می کند»^۱.

رسول گرامی اسلام(ص) در این مورد می فرمایند:

«يَقْتُلُ أَعْدَاءَ اللَّهِ حَيْثُ تَقَفَهُمْ، وَ يَقِيمُ حُدُودَ اللَّهِ، وَ يَحْكُمُ بِحُكْمِ اللَّهِ؛

دشمنان خدا را هر کجا پیدا کند طعمه شمشیر سازد، حدود الهی را اجراء می کند و به حکم خدا داوری می کند»^۲.

امام صادق(ع) همچنین فرمودند:

«... يَبْعَثُ إِلَى رَجُلٍ لَا يَعْلَمُ النَّاسُ لَهُ ذَنْبًا فَيَقْتُلُهُ. حَتَّىٰ أَنْ أَحَدًا يَتَكَلَّمُ فِي بَيْتِهِ فَيَخَافُ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْهِ الْجِدَارُ؛

دستور می دهد کسی را که مردم از جرم او بی خبرند،

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۸۱.

۲. بشارة الاسلام، ص ۹.

دولت کریمه

دستگیر کرده، می آورند و گردن می زنند. کسی که در خانه خود سخن می گوید، بیم آن را دارد که در و دیوار بر او گواهی بدهند.^۱

در روایت دیگری امام جعفر صادق (ع) می فرمایند:
«بَيْنَا الرَّجُلُ عَلَى رَأْسِ الْقَائِمِ يَأْمُرُ وَيَنْهَى، إِذْ أَمَرَ بِضَرْبِ عُنُقِهِ.
فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ بَيْنَ الْخَافِقَيْنِ إِلَّا خَافَهُ؛
ناگهان در موقعی که برخی از زورمداران مشغول امر و نهی هستند، قائم (عج) دستور می دهد که او را گردن بزنند. در شرق و غرب جهان کسی نمی ماند جز اینکه دچار رعب و وحشت می شود.»^۲

قسط و بخشش

پیامبر گرامی اسلام (ص) درباره قسط و بخشش حضرت مهدی (ع) فرمودند:

«تَكُونُ عِنْدَ انْقِطَاعِ مِنَ الزَّمَانِ وَ ظُهُورِ مِنَ الْفِتَنِ رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۵۳.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۲۶.

الْمَهْدِيُّ، يَكُونُ عَطَاؤُهُ هَنِيئًا؛

به هنگام فترت زمان و فتنه‌های دوران، مردی به نام
«مهدی» (عج) ظهور می‌کند که عطایای او دلچسب و گوارا
است.»^۱

آنگاه امام صادق (ع) بی‌نیازی همگانی را در عصر
حضرت مهدی (عج) چنین توصیف می‌کند:

«يَأْمُرُ مُنَادِيًا فَيَقُولُ: مَنْ كَانَ لَهُ فِي الْمَالِ حَاجَةٌ فَلْيَقُمْ! فَمَا يَقُومُ
مِنَ النَّاسِ إِلَّا رَجُلٌ وَاحِدٌ، فَيَقُولُ: أَنَا. فَيَقُولُ الْقَائِمُ: إِنَّتِ السَّادِنَ
فَقُلْ لَهُ: إِنَّ الْمَهْدِيَّ يَأْمُرُكَ أَنْ تُعْطِيَنِي مَالًا. فَيَقُولُ السَّادِنُ:
أَحْتُ، وَ يَحْتُو لَهُ أُمَّةٌ مُحَمَّدٍ نَفْسًا!!! أَوْ عَجَزَ عَنِّي مَا وَسَعَهُمْ؟!
ثُمَّ يَرُدُّ الْمَالَ إِلَى الْخَازِنِ فَلَا يَقْبَلُ مِنْهُ، وَ يَقُولُ الْمَهْدِيُّ: إِنَّا لَا
نَأْخُذُ شَيْئًا أُعْطِينَاهُ؛

به منادی دستور می‌دهد که در میان مردم اعلام کند که هر
کس نیازی به مال دنیا دارد برخیزد. از میان همه مردم فقط
یک نفر برمی‌خیزد و می‌گوید: من. حضرت قائم (عج) به
او می‌فرمایند: برو پیش کلیددار و بگو: مهدی (عج) به تو
دستور می‌دهد که مالی به من بدهی. کلیددار می‌گوید:

۱. الحاوی للفتاوی، ج ۲، ص ۱۲۳.

دولت کریمه

جامه‌ات را بیاور. جامه‌اش را پهن می‌کند و وسط آن را پُر می‌کند. هنگامی که آن را بر دوش گیرد پشیمان می‌شود که چرا در میان امت محمدی (ص) من از همه آزمندتر باشم؟، چرا آن عزت نفس عمومی را من دارا نباشم؟! آنگاه مال را به کلیددار پس می‌دهد و پذیرفته نمی‌شود و حضرت مهدی (عج) می‌فرمایند: ما آنچه عطا کردیم هرگز باز پس نمی‌گیریم.^۱

رسول گرامی اسلام (ص) در این مورد می‌فرمایند:
«فَإِذَا تَطَهَّرَ الْأَرْضُ لَهُ كُنُوزَهَا، وَ تُبَدَىٰ بَرَكَاتُهَا، حَتَّىٰ لَا يَجِدَ الرَّجُلُ مِنْكُمْ مَوْضِعًا لِمِصَدَقَتِهِ وَلَا لِبِرِّهِ، لِشُمُولِ الْغِنَىٰ جَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ؛

در آن هنگام، زمین گنجینه‌های خود را برای او آشکار می‌سازد و برکت‌هایش را بیرون می‌فرستد، دیگر انسان برای صدقه و بخشش محلی پیدا نمی‌کند، زیرا بی‌نیازی همه مؤمنان را زیر پُر می‌گیرد».^۲

۱. منتخب‌الاثار، ص ۱۴۷.

۲. الزام‌الناصب، ص ۱۳۹ و ۲۲۲.

امام صادق (ع) هم در این باره می فرمایند:
«الْمَهْدِيُّ سَمِعَ بِالْمَالِ، شَدِيدٌ عَلَى الْعَمَالِ رَحِيمٌ بِالْمَسَاكِينِ؛
مهدی بخشنده‌ای است که مال را به وفور می بخشد،
بر مسئولین کشوری بسیار سخت می گیرد بر بی نوایان
بسیار رئوف و مهربان است»^۱.

امام باقر (ع) درباره تقسیم اموال به دست حضرت
مهدی (ع) می فرمایند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُ أَهْلِ الْبَيْتِ قَسَمَ بِالسُّوِيَّةِ وَوَعَدَلَ فِي الرَّعِيَّةِ فَمَنْ
أَطَاعَهُ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَاهُ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ وَإِنَّمَا سُمِّيَ
الْمَهْدِيُّ لِأَنَّهُ يَهْدِي إِلَى أَمْرِ خَفِيٍّ؛

هنگامی که قائم اهل بیت (عج) قیام کند، اموال را به
صورت مساوی تقسیم می نماید و عدالت را در بین مردم
برقرار می سازد. پس هر کس از او اطاعت کند، خدا را
اطاعت کرده است و هر کس از او سرپیچی نماید، از خدا
سرپیچی کرده است و آن حضرت را مهدی نامیده اند،
زیرا مردم را به سوی امر پنهانی هدایت می نماید»^۲.

۱. الملاحم و الفتن، ص ۱۳۷.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۰.

دولت کریمه

امام صادق (ع) درباره قسط بی نظیر امام مهدی (ع)

می فرمایند:

«أَوَّلُ مَا يَبْتَدِيهِ عَدْلُ الْمَهْدِيِّ أَنْ يُنَادِيَ فِي جَمِيعِ الْعَالَمِ: أَلَا مَنْ كَانَ لَهُ عِنْدَ شِيعَتِنَا دَيْنٌ فَلْيَذْكُرْهُ. حَتَّى يَرُدَّ الثُّومَةَ وَالْخَزْدَلَةَ، فَضْلاً عَنِ الْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْأَمْلاكِ فَيُؤْفِقِيهِ إِيَّاهُ!»

اولین چیزی که از عدالت حضرت مهدی (ع) ظاهر می شود اینست که در سرتاسر جهان اعلام می شود که هر کس از یکی از شیعیان ما بستانکار است؛ یادآوری کند، اگر کسی به مقدار یک دانه سیر یا یک عدد خردل بستانکار باشد به او عطا می کند، کجا رسد به کسانی که هزاران هزار درهم و دینار از طلا و نقره طلبکار باشند، هر کس هر قدر طلبکار باشد به او عطا می فرمایند.^۱

امام صادق (ع) در روایت دیگری هم فرمودند:

«مَوْسَعٌ عَلَى شِيعَتِنَا أَنْ يُنْفِقُوا مِمَّا فِي أَيْدِيهِمْ بِالْمَعْرُوفِ. فَإِذَا قَامَ قَائِمُنَا حَرَّمَ عَلَى كُلِّ ذِي كَنْزٍ كَنْزَهُ، حَتَّى يَأْتُوا بِهِ وَيَسْتَعِينُ بِهِ؛

به همه شیعیان ما اجازه داده شده، از آنچه در دست

۱. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۴.

دارند به شیوه‌ای نیکو انفاق کنند، ولی هنگامی که قائم
ما (عج) قیام کند بر همه ثروت‌اندوزان ثروت‌اندوزی را
حرام می‌کند، بر صاحبان گنج‌هاست که گنج‌های خود
را به پیش او بیاورند تا در راه بی‌نیازی عمومی خرج
شود»^۱.

امام محمد باقر (ع) هم فرمودند:
«إِذَا قَامَ مَهْدِيْنَا أَهْلَ الْبَيْتِ، قَسَمَ بِالسُّوِيَّةِ وَ عَدَلَ بِالرَّعِيَّةِ، فَمَنْ
أَطَاعَهُ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ، وَ مَنْ عَصَاهُ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ!»
چون مهدی ما اهل بیت (عج) قیام کند مال را به طور
مساوی تقسیم می‌کند، عدالت را در میان رعیت اجراء
می‌کند، هر کس از او اطاعت کند، از خدا اطاعت کرده
است، و هر کسی او را نافرمانی کند، خدای را نافرمانی
کرده است»^۲.

رسول گرامی اسلام (ص) در این مورد می‌فرمایند:
«تُمْ يَكُونُ فِي آخِرِ أُمَّتِي خَلِيفَةً يَحْتَمِي الْمَالَ حَثِيًا، لَا يَعْذُهُ عَدَاؤُ»

۱. اصول کافی، ج ۱، ص ۶۱.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۲۴.

دولت کریمه

وَذَلِكَ حِينَ يَضْرِبُ الْإِسْلَامُ بِجِرَانِهِ؛

در پایان روزگار امت من خلیفه‌ای می‌آید که چون سیل
بخشش می‌کند و آن را نمی‌شمارد، و آن هنگامی است
که اسلام با تمام ابعادش پیاده شود»^۱.

همچنین رسول اکرم (ص) فرمودند:

«يَكُونُ فِي آخِرِ أُمَّتِي خَلِيفَةٌ يَخْشَى الْمَالَ حَتَّىٰ وَ لَا يَعُدُّهُ عَدَاً؛

و در آخر امت من خلیفه‌ای خواهد بود که مال را مشت
شمارد و فرو می‌ریزد، بدون اینکه آن را بشمارد»^۲.

و در حدیثی دیگر در مورد فزونی ثروت در عصر ظهور
پیغمبر (ع) نقل می‌کند که: «مال آنقدر افزایش یابد که انسان
کات مالش را جدا می‌کند ولی کسی را پیدا نمی‌کند که
ان را بپذیرد».

و در حدیث دیگری نقل می‌کند: «زمین گنج‌های
درونش را چون استوانه‌های طلا و نقره بیرون می‌ریزد،

۱. البیان، ص ۸۳.

۲. مصابیح السنه، ص ۱۹۲.

چهل حدیث

قاتل گوید: برای اینها من آدم کشتم، قاطع رحم گوید: من برای اینها رحم خود را قطع کردم، دزد گوید: برای اینها دست من بریده شد، آنگاه آنها را فرو گذارند و چیزی از آن بر ندارند.

«ابن کثیر» از شاگردان ابن تیمیّه و از پیشوایان وهابی‌ها و از دشمنان شناخته شده تشیع، در کتاب «النهایه» فصلی را به بررسی احادیث حضرت مهدی (ع) اختصاص داده و به صحت تعدادی از آنها اعتراف کرده، که یکی از آنها حدیث زیر است:

«إِنَّ فِي أُمَّتِي الْمَهْدِيَّ، يَخْرُجُ يَعِيشُ خَمْسًا أَوْ سَبْعًا أَوْ تِسْعًا، [زَيْدُ الشَّائِك] فَيَجِيءُ إِلَيْهِ الرَّجُلُ فَيَقُولُ: يَا مَهْدِيُّ أَعْطِنِي، أَعْطِنِي، فَيُخْتِئُ لَهُ فِي ثَوْبِهِ مَا اسْتَطَاعَ أَنْ يَحْمِلَهُ؛

در امت من مهدی ظاهر می‌شود و پنج یا هفت یا نه سال زندگی می‌کند [تردید از زید است^۱] هنگامی که شخصی به او بگوید: ای مهدی به من عطا کن، مشست مشست در میان لباس او می‌ریزد آن قدر که بتواند حمل کند»^۲.

۱. یعنی تردید از پیامبر اکرم (ص) نیست بلکه تردید از «زید» راوی است.

۲. النهایة ابن کثیر، ج ۱ ص ۳۰.

دولت کریمه

رسول اکرم (ص) بی نیازی مردم آن زمان را چنین توصیف می کنند:

«يُفِيضُ فِيهِمُ الْمَالَ حَتَّى يَهْمَ الرَّجُلُ بِمَالِهِ مَنْ يَقْبَلُهُ مِنْهُ حَتَّى يَتَّصِدَّقَ فَيَقُولُ الَّذِي يَعْرِضُهُ عَلَيْهِ: لَا أَرْبَ لِي بِهِ»

ثروت را در میان آنها به فراوانی می بخشید، کسی که در صدد صدقه دادن باشد، اموالی را بر می دارد و به مردم عرضه می کند، به هر کس عرضه کند می گوید: من نیازی ندارم.^۱

رسول خدا (ص) همچنین می فرمایند:

«يُفِيضُ الْمَالَ قَيْضاً، وَ يَخْتُو الْمَالَ خْتِواً، وَ لَا يَعْذُهُ عَدَاؤُ»

اموال را چون سیل می ریزد، ثروت را کلان کلان می بخشد و آن را نمی شمارد.^۲

رسول خدا (ص) در روایت دیگری هم فرمودند:

«يُقَسِّمُ الْمَالَ صِحَاحاً وَ يَمَلَأُ قُلُوبَ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ غَنِيٌّ، وَ يَسْعَهُمْ عَدْلُهُ!»

۱. مستداحمد، ج ۲، ص ۵۳۰.

۲. البيان، ص ۸۴.

مال را علی السویه تقسیم می کند و دل های امت محمدی (ص) را با بی نیازی پر می کند و عدالتش همه آنها را فرا می گیرد و دیگر کسی خود را ناگزیر از ستم نمی بیند.^۱

پیامبر اکرم (ص) در مناسبت دیگری وضع مردم را در عصر آن حضرت چنین تشریح می کند:

«يَطْلُبُ الرَّجُلُ مَنْ يَصِلُهُ بِمَالِهِ وَيَأْخُذُ زَكَاتَهُ فَلَا يَجِدُ أَحَدًا يَأْخُذُ ذَلِكَ اسْتِغْنَاءً بِمَا عِنْدَ النَّاسِ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ؛

مردم دنبال کسی می گردند که از آنها هدیه ای بپذیرد، زکات مالشان را جدا می کنند و کسی را نمی یابند که آن را بپذیرد، زیرا همه مردم از فضل خدا بی نیاز می شوند».^۲

امیرمؤمنان (ع) درباره از بین رفتن کینه ها فرموده اند:

«لَوْ قَدِ قَامَ قَائِمُنَا... لَذَهَبَتْ الشَّخْنَاءُ مِنْ قُلُوبِ الْعِبَادِ»^۳

آنگاه که قائم ما قیام کند... کینه از دل های بندگان رخت بر می بندد».

۱. منتخب الاثر، ص ۱۴۷.

۲. الزام الناصب، ص ۲۳۰.

۳. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۶.

دولت کریمه

فرمایش امام باقر(ع) در توصیف زمان پس از ظهور چنین است:

«إِذَا ظَهَرَ الْقَائِمُ... يَجِيءُ أَصْحَابُ الزَّكَاةِ بِزَكَاتِهِمْ إِلَى الْمَحَاوِجِ مِنْ شِيعَتِهِ فَلَا يَقْبَلُونَهَا فَيُصِرُّونَهَا وَيُدُورُونَ فِي دُورِهِمْ فَيَخْرُجُونَ إِلَيْهِمْ فَيَقُولُونَ: لَا حَاجَةَ لَنَا فِي دَرَاهِمِكُمْ!»^۱

آنگاه که حضرت قائم(ع) آشکار شوند... آنها که زکات بر عهده دارند، زکات خود را به نزد نیازمندان شیعه می‌برند ولی آنها نمی‌پذیرند. پس زکات‌ها را در کیسه می‌کنند و به در خانه‌های آنها می‌برند ولی آنها (از خانه) خارج می‌شوند و می‌گویند: ما نیازی به پول‌های شما نداریم».

امام باقر(ع) نیز در این باره می‌فرمایند:

«مَا كَانَ فِي أَيْدِي شِيعَتِنَا يُقَاطِعُهُمْ عَلَى مَا فِي أَيْدِيهِمْ، وَ يَتْرُكُ الْأَرْضَ فِي أَيْدِيهِمْ؛

آنچه در دست شیعیان ما باشد به آنها مقاطعه می‌کند و زمین را در دست آنها باقی می‌گذارد».^۲

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۹۰.

۲. الزام الناصب، ص ۲۱.

آنگاه امیر مؤمنان (ع) در مورد برنامه جهانی آن حضرت می فرمایند:

«فَمَنْ أَحْيَى أَرْضاً مِنَ الْمُسْلِمِينَ فَلْيَعْمُرْهَا وَلْيُؤَدِّ خَرَاجَهَا إِلَى الْإِمَامِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي. وَلَهُ مَا أَكَلَ مِنْهَا حَتَّى يَظْهَرَ الْقَائِمُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي بِالسَّيْفِ، فَيُخَوِّبُهَا وَيَمْنَعُهَا وَيُخْرِجُهُمْ مِنْهَا كَمَا حَوَّاهَا رَسُولُ اللَّهِ (ص) وَمَنْعَهَا، إِلَّا مَا كَانَ فِي أَيْدِي شِيعَتِنَا فَإِنَّهُ يُقَاطِعُهُمْ عَلَى مَا فِي أَيْدِيهِمْ، وَيَتْرُكُ الْأَرْضَ فِي أَيْدِيهِمْ؛

هر که از مسلمانان زمینی را احیاء کند، باید آن را آباد کند و خراجش را به امامی از اهل بیت من پردازد، و آنچه از محصول آن بخورد بر او رواست، هنگامی که قائم اهل بیت من (عج) به شمشیر قیام کند، آنها را ضبط می کند و چون شیوه رسول اکرم (ص) در میان مسلمانان رفتار می کند، به جز آنچه در دست شیعیان باشد، که آن را در دست آنها می گذارد و با آنها مقاطعه می کند»^۱.

امیر مؤمنان (ع) در مورد زمین هایی که به عنوان قطایع از سوی پادشاهان منحصرأ به خویشاوندان و نزدیکان خود داده اند، فرمودند:

۱. اصول کافی، ج ۲، ص ۴۰۷.

دولت کریمه

«... ما كَانَ فِي أَيْدِي سِوَاهُمْ فَإِنَّ كَسْبَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ حَرَامٌ عَلَيْهِمْ،
حَتَّىٰ يَكُونُوا قَائِمِينَ فَيَأْخُذَ الْأَرْضَ وَيُخْرِجَهُمْ مِنْهَا صَفِيرَةً؛
زمین‌هایی که به عنوان قطایع در دست آنهاست نارواست
زیرا آنها حق بهره‌کشی از زمین را ندارند تا قائم ما (عج)
قیام کند و آنها را با دست خالی از آنها بیرون کند»^۱.

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۵۳.

بخش ششم:

زندگانی حضرت مهدی (ع)
پس از ظهور

درباره زندگانی حضرت مهدی (ع) پس از ظهور گرچه اطلاعات زیادی در دست نیست اما نبی اکرم (ص) و ائمه معصومان (ع) در چند روایت برخی از ویژگی های زندگی شخصی ایشان را متذکر شده اند که مطالعه آنها برای شما خواننده محترم دارای جذابیت های خاصی خواهد بود. از همین رو آنها را در بخش مستقلی گرد آوردیم و تقدیم شما می نماییم.

روزی از روزها، امام صادق (ع) در نقطه ای در پشت کوفه دو رکعت نماز گزارد و به یار باوفایش ابان بن تغلب فرمودند:

«(هَذَا) مَوْضِعُ مَنْزِلِ الْقَائِمِ (ع)!!»

اینجا محلّ خانه قائم (عج) است.^۱

۱. اصول کافی، ج ۴، ص ۵۷۶.

دولت کریمه

در کنه‌بار تربت پاک جدّ بزرگوار حضرت مهدی (ع)،
امیر مؤمنان و پیشوای پرهیزکاران، علی بن ابی طالب (ع)،
در محضر امام جعفر صادق (ع) از مسجد سهله یادى شد،
ایشان فرمودند:

«أما إِنَّهُ مَنْزِلُ صَاحِبِنَا إِذَا قَدِمَ بِأَهْلِهِ؛

آنجا منزل صاحب ماست هنگامی که با اهل بیت خود
وارد شود»^۱.

امیر مؤمنان (ع) هم می‌فرماید:

«وَمَسْكَنُهُ وَ أَهْلُ بَيْتِهِ الرَّحْبَةُ الَّتِي إِنَّمَا كَانَتْ مَسْكَنَ نُوحٍ، وَ
هِيَ أَرْضٌ طَيِّبَةٌ، وَ لَا يَسْكُنُ رَجُلٌ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ وَ لَا يُقْتَلُ إِلَّا
فِي أَرْضٍ طَيِّبَةٍ زَكِيَّةٍ، فَهُمْ الْأَوْصِيَاءُ الطَّيِّبُونَ!»

او و اهل بیتش در «رَحْبَهُ» اقامت می‌گزینند، که آنجا
سرزمین مقدّسی است و اقامتگاه حضرت نوح (ع) بود.
هیچ یک از آل محمد (ص) جز در یک سرزمین مقدّس
مسکن نمی‌گزینند و جز در یک سرزمین مقدّس به قتل
نمی‌رسد. که آنها اوصیای پاک و پاکیزه هستند»^۲.

۱. ارشاد مفید، ص ۳۴۲.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۲۵.

امام جعفر صادق (ع) درباره اقامتگاه حضرت مهدی (ع)

در روایت دیگری می فرمایند:

«كَأَنِّي أَرَى تُزُولَ الْقَائِمِ فِي مَسْجِدِ السَّهْلَةِ بِأَهْلِهِ وَعِيَالِهِ. كَانَ فِيهِ مَنْزِلُ إِدْرِيسَ، وَكَانَ مَنْزِلُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ الرَّحْمَنِ، وَ مَا بَعَثَ اللَّهُ نَبِيًّا إِلَّا وَقَدْ صَلَّى فِيهِ. وَ فِيهِ مَسْكَنُ الْخَضِرِ، وَ الْمُقِيمِ فِيهِ كَالْمُقِيمِ فِي فِشْطَاطِ رَسُولِ اللَّهِ (ص) وَ مَا مِنْ مُؤْمِنٍ وَ لَا مُؤْمِنَةٍ إِلَّا وَ قَلْبُهُ يَحِنُّ إِلَيْهِ. وَ مَا مِنْ يَوْمٍ وَ لَا لَيْلَةٍ إِلَّا وَ الْمَلَائِكَةُ يَأْوُونَ إِلَى هَذَا الْمَسْجِدِ يَعْبُدُونَ اللَّهَ فِيهِ!»

گویی قائم (عج) را با چشم خود می بینم که با اهل و عیالش در مسجد سهله فرود می آید. آنجا منزل حضرت ادریس (ع) است، آنجا منزل حضرت ابراهیم خلیل الرحمن است. خداوند هیچ پیامبری نفرستاده جز اینکه در مسجد سهله نماز گزارده است. آنجا منزل حضرت خضر (ع) است. کسی که در آنجا اقامت کند همانند کسیست که در خیمه حضرت رسول (ص) اقامت کند. هیچ مرد و زن مؤمن یافت نمی شود جز اینکه دلش به سوی آن مسجد کشیده می شود. در هر شب و روز فرشتگان به سوی این مسجد می شتابند و در آنجا به پرستش حق تعالی می پردازند.^۱

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۳۱۷، ۳۷۶ و ۳۸۲.

دولت کریمه

امام صادق (ع) درباره جایگاه کوفه می فرمایند:

«مَنْ كَانَ لَهُ دَارٌ بِالْكُوفَةِ فَلْيَتَمَسَّكْ بِهَا!»

هر کس در کوفه خانه‌ای داشته باشد، شدیداً مواظب آن باشد و آن را از دست ندهد.^۱

درباره مدت حکومت امام مهدی (ع) از رسول اکرم (ص)

روایت شده است، که فرمودند:

«فَيَمُكْتُ فِي الْأَرْضِ أَرْبَعِينَ سَنَةً»

چهل سال در روی زمین فرمانروایی می کند.^۲

پیامبر خدا (ص) همچنین می فرمایند:

«يَمُكْتُ الْمَهْدِيُّ فِيهِمْ تِسْعًا وَ ثَلَاثِينَ سَنَةً، يَقُولُ الصَّغِيرُ: يَا

لَيْتَنِي كَبُرْتُ! وَيَقُولُ الْكَبِيرُ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ صَغِيرًا»

مهدی (عج) ۳۹ سال در میان آنها خواهد بود، کودکان

در عهد او آرزو می کنند که ای کاش بزرگسال بودند، و

بزرگسالان آرزو می کنند که ای کاش خردسال بودند.^۳

۱. الزام الناصب، ص ۲۱۷.

۲. بشارة الاسلام، ص ۲۵۵.

۳. الحاوی للفتاوی، ج ۲، ص ۱۵۴.

چهل حدیث

در مورد اینکه حضرت بقیة الله (عج) چند سالی در روی زمین حکومت می کند؟ روایات مختلف است، از امام باقر (ع) چنین روایت شده:

«إِنَّ الْقَائِمَ يَمْلِكُ ثَلَاثِمِئَةً وَ تِسْعَ سِنِينَ، كَمَا لَبِثَ أَهْلُ الْكَهْفِ فِي كَهْفِهِمْ. وَ يَقْتُلُ النَّاسَ حَتَّى لَا يَبْقَى فِي الْأَرْضِ إِلَّا دِينُ مُحَمَّدٍ (ص)؛

قائم (عج) مدت ۳۰۹ سال حکومت می کند، به تعداد سال هایی که اصحاب کهف در کهف درنگ کردند. آنگاه کسانی را که از پذیرفتن آیین حق امتناع کنند می کشد، تا در روی زمین جز آیین محمد (ص) آیینی نمی ماند»^۱.

در روایت دیگری رسول خدا (ص) می فرمایند:

«يَكُونُ فِي أُمَّتِي الْمَهْدِيُّ، إِنْ طَالَ عُمرُهُ أَوْ قَصُرَ، مَلِكًا سَبْعَ سِنِينَ، أَوْ ثَمَانِ سِنِينَ، أَوْ تِسْعَ سِنِينَ؛

مهدی (عج) در امت من به طور قطع خواهد بود، خواه عمرش کوتاه یا دراز باشد، مدت حکومتش: هفت، هشت یا نه سال خواهد بود»^۲.

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۸۱.

۲. الحاوی للفتاوی، ج ۲، ص ۱۵۷.

دولت کریمه

امام محمد باقر (ع) هم در این باره می فرمایند:
«يَمْلِكُ سَبْعًا وَعَشْرًا، وَالسَّنَةُ مِنْ سِنِّيهِ تَكُونُ مِقْدَارَ عَشْرِ
سِنِينَ؛

۱۷ سال حکومت می کند، که هر سال آن معادل ۱۰ سال
است از دیگر سالها»^۱.

امام صادق (ع) نیز در این مورد می فرمایند:
«يَمَكْتُ عَلَى ذَلِكَ سَبْعَ سِنِينَ. تَطُولُ لَهُ الْأَيَّامُ وَاللَّيَالِي حَتَّى
تَكُونَ السَّنَةُ مِنْ سِنِّيهِ عَشْرَ سِنِينَ مِنْ سِنِّيَكُمْ هَذِهِ، فَيَكُونُ سِنِي
مَلِكِهِ سَبْعِينَ سَنَةً مِنْ سِنِّيَكُمْ هَذِهِ، ثُمَّ يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ؛
هفت سال بدین منوال می گذرد، ولی شبها و روزهایش
طولانی می شود و هر سال آن با ۱۰ سال از سالهای شما
برابری می کند، و بدین گونه مدت حکومت او با هفتاد
سال از سالهای شما برابر است و آنگاه خداوند هر چه
اراده کند انجام می دهد»^۲.

۱. بشارة الاسلام، ص ۱۹۴.

۲. ارشاد مفید، ص ۳۴۲.

امام صادق (ع) همچنین فرمودند:

«إِنْتِهَاءُ مُلْكِهِ مِنْ أَشْرَاطِ السَّاعَةِ، إِذْ جَاءَ فِي الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ: [وَ إِنَّهُ لَعَلَّمَ لِلسَّاعَةِ]: أُنَى إِذْ نَادَى بِهَا، وَ إِشَارَةً إِلَيْهَا؛

پایان یافتن سلطنت او از نشانه‌های رستاخیز است، چنان که در قرآن کریم می‌فرمایند: وَ إِنَّهُ لَعَلَّمَ لِلسَّاعَةِ یعنی او هشدار و نشانه رستاخیز است»^۱.

امام صادق (ع) درباره پایان حکومت عدل می‌فرمایند:

«فَإِذَا تَمَّ الْأَمْرُ أَتَى الْحُجَّةَ الْمَوْتُ، فَكَتَلَتْهُ امْرَأَةٌ مِنْ بَنِي تَمِيمٍ اسْمُهَا سَعِيدَةٌ لَهَا لِحْيَةٌ وَ سِبَالٌ مِثْلَ الرُّجَالِ، بِجُرْنٍ مِنْ صَخْرٍ تَقْدِفُهُ بِهٍ مِنْ فَوْقِ سَطْحٍ وَ هُوَ مُتَجَاوِزٌ فِي الطَّرِيقِ؛

چون دولت حقه مدتش به سر آید، مرگ حضرت حجت فرا می‌رسد، او را زنی از بنی تمیم به شهادت می‌رساند، که نام او «سعیده» است و همانند مردان ریش و شارب دارد، او به هنگام عبور حضرت بقیة الله (عج) سنگ آسیابی را از پشت بام به سوی او پرتاب می‌کند و او را به شهادت می‌رساند»^۲.

۱. سوره زحرف، آیه ۶۱.

۲. منابع المودة، ج ۳، ص ۱۳۶.

۳. الزام الناصب، ص ۱۹۰.

دولت کریمه

امام باقر(ع) نیز در تفسیر آیه: «وَإِنَّهُ لَعَلَّمَ لِّلسَّاعَةِ»

می فرمایند:

«هُوَ الْمَهْدِيُّ، يَكُونُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ. وَبَعْدَ خُرُوجِهِ يَكُونُ قِيَامُ

السَّاعَةِ وَ إِمَارَاتُهَا وَ دِلَالَاتُهَا وَ قِيَامُهَا؛

او مهدی(عج) است که در آخر الزمان ظاهر می شود و

پس از ظهور او زمان قیام قیامت می رسد، نشانه ها و

براهین آن آشکار می شود»^۱.

همچنین امام صادق(ع) می فرمایند:

«ثُمَّ يُرْسِلُ اللَّهُ رِيحاً بَارِدَةً مِنْ قِبَلِ الشَّامِ فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ فِي قَلْبِهِ

مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَيْرٍ أَوْ إِيمَانٍ إِلَّا قَبِضَهُ اللَّهُ، فَيَبْقَى شِرَارٌ فِي خِفَّةِ

الطَّيْرِ وَ أَحْلَامِ السَّبَاعِ، لَا يَعْرِفُونَ مَعْرُوفاً وَ لَا يُنْكِرُونَ مُنْكَرًا؛

آنگاه خداوند باد سردی از طرف شام می فرستد که هر

کس در دلش به مقدار یک حبه از خیر و ایمان باشد

به وسیله آن قبض روح می شود و بدترین مردم زنده

می مانند که سبکسر و درنده خوی باشند، معروف را

نشناسند و از منکر بیزاری نجویند»^۲.

۱. منتخب الاثر، ص ۱۴۹.

۲. الصواع المحرقة، ص ۱۵۰.

امام صادق (ع) در مورد آن روزهای نامبارک (بعد از رحلت حضرت ولی عصر (عج)) فرمودند:

«... وَأُغْلِقَ بَابُ التَّوْبَةِ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا. فَأُولَئِكَ شِرَارٌ مِنْ خَلْقِ اللَّهِ؛
در توبه بسته می شود و به کسی که پیش از آن ایمان نیاورده باشد، و در ایمانش خیری کسب نکرده باشد، دیگر ایمان آوردن سودی نمی بخشد. آنها بدترین مردمان هستند.»^۱

۱. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۱۴۷.

دولت کریمه

به عنوان حسن ختام این کتاب، فرازی از دعای امام حسن عسکری (ع) را به شما، خواننده محترم تقدیم می‌داریم. ایشان می‌فرمایند:

«اللَّهُمَّ) وَ أَسْفِرْ لَنَا عَنْ نَهَارِ الْعَدْلِ وَ أَرِنَاهُ سَرْمَدًا لَا ظُلْمَةَ فِيهِ وَ نَوْرًا لَا شَوْبَ مَعَهُ...!»^۱

(خدایا) و روز عدالت را برای ما آشکار فرما و آن را برای همیشه بدون تاریکی و به صورت روشنایی خالص به ما بنما.

سپس به این فراز از دعا می‌رسند که عرضه می‌دارند:

«اللَّهُمَّ فَكَمَا نَصَبَ نَفْسَهُ غَرَضًا فَيْكَ لِلْأَبْعَدِينَ وَ جَادَ بِيَذَلِ مُهْجَتِهِ لَكَ فِي الذَّبِّ عَنْ حَرِيمِ الْمُؤْمِنِينَ... مَع مَا يَتَجَرَّعُهُ فَيْكَ مِنْ مَرَارَاتِ الْغَيْظِ الْجَارِحَةِ بِمَوَاسِّ (بِحَوَاسِّ) الْقُلُوبِ وَ مَا يَعْتَوِرُهُ مِنْ الْعُمُومِ وَ يُفْرَغُ عَلَيْهِ مِنْ أَحْدَاثِ الْخُطُوبِ وَ يَشْرَقُ بِهِ مِنْ الْفُصْصِ الَّتِي لَا تَبْتَلِيهَا الْحُلُوقُ وَ لَا تَخْنُو عَلَيْهَا الضُّلُوعُ مِنْ نَظْرَةٍ إِلَى أَمْرٍ مِنْ أَمْرِكَ وَ لَا تَتَالَهُ يَدُهُ بِتَغْيِيرِهِ وَ رَدَّهُ إِلَى مَحَبَّتِكَ. فَاشْدُدِ اللَّهُمَّ أَرْزَهُ بِنَصْرِكَ...!»^۲

خدایا، همچنان که ایشان خود را در راه تو آماج (ضربه‌ها و حمله‌های) افراد پست (و دشمنان) قرار

۱. مهج الدعوات، ص ۱۴۵.

۲. مهج الدعوات، صص ۱۴۷ و ۱۴۸.

داده و جان (شریف) خود را به خاطر تو در دفاع از حریم مؤمنان ارزانی داشته است... به همراه ناراحتی‌های تلخ و دل‌آزاری که برای رضای تو می‌خورد و غم‌هایی که ایشان را فرا می‌گیرد و مصیبت‌های تازه که بر حضرتش فرو می‌ریزد و غصه‌های گلوگیری که قابل تحمل نیستند و کسی تاب تحمل بار آنها را ندارد، آنگاه که یکی از دستورات (عمل نشده) تو را می‌نگرد ولی دستش به تغییر دادن آن و بازگرداندنش به آنچه مورد رضای تو است نمی‌رسد، پس (حال که ایشان چنین حالی دارند) خدایا پشت ایشان را با یاری خود محکم فرما...».